KATHY RUNG

Căpitanul inimii

Traducerea și adaptarea în limba română de

CARMEN BRÂNDUȘA BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

Katy se pregătea pentru întâlnirea pe care o stabilise cu Robert Otterway în seara aceea. Își periase părul castaniu, bogat, și și-l prinsese într-un coc înalt, cu ace aurii. Își trasase conturul ochilor cu verde și aplicase fard auriu și maro pe pleoape, pentru a-și accentua irișii de culoarea smaraldului, și în final își dăduse cu mult rimel maro pe genele lungi. În timp ce-și contura buzele, auzi o bătaie în ușă. Thalia intră în dormitor cu un pahar într-o mână și o țigară în cealaltă.

Katy părea palidă pe lângă ea. Thalia se machia cu culori foarte deschise, avea părul negru, buclat, și ochii migdalați de culoarea safirului o făceau să semene uneori cu o pisică siameză.

Thalia Harcourt era al șaselea copil al unei familii londoneze sărace. Tatăl ei fusese șofer de autobuz. Locuise într-o căsuță dintr-o suburbie londoneză. Acum, când se apropia de vârsta de treizeci de ani, trăia într-un apartament

elegant într-unul dintre cartierele cele mai scumpe din Londra, unde conducea trei buticuri cu haine sofisticate desenate chiar de către ea.

Katy, care era cu cinci ani mai tânără decât Thalia, avusese tot la fel de mult noroc în viață. Copilăria ei fusese lipsită de griji materiale, iar când fusese nevoită să înfrunte lumea de una singură, se văzuse obligată să trăiască timp de o lună dintr-o sumă pe care tatăl ei obișnuia s-o cheltuiască la o cină într-un restaurant scump.

Acum, împărțind cu Thalia apartamentul, angajată de faimoasa creatoare, începuse să trăiască din nou aproape ca pe vremuri. Oricum, copilul răsfățat și egoist care fusese se transformase într-o femeie agreabilă. Uneori, când își amintea cum se comportase cu cei din jur, i se făcea rușine.

Tot ce spusese Charles despre ea în timpul ultimei lor confruntări – deși ea negase cu vehemență acuzațiile – fusese în mare parte adevărat.

Își dorise un bărbat ca el – puternic, aventuros, viril, hotărât – dar nu fusese pregătită să plătească prețul; iar la vremea aceea nici nu credea că trebuie s-o facă.

Acum vedea totul cu alți ochi, dar era cu patru ani mai matură. Locuia la Londra, sub un nume fals, iar de Charles nu mai auzise nimic. Posibilitatea ca ei doi să se mai întâlnească vreodată era aproape nulă, la fel ca și șansa care-i făcuse să se întâlnească pentru prima oară. El naviga cu ambarcațiunea sa elegantă, într-o dimineață de vară, și o văzuse pe plaja privată a tatălui ei scoțându-și cămașa de noapte ca să înoate goală în mare, cum făcea de obicei la răsărit.

Cinci minute mai târziu ar fi trebuit să se întoarcă în dormitor. Cinci minute mai târziu ambarcațiunea ar fi trebuit să iasă din raza ei vizuală, lăsând apele calme și transparente, ca și cum nimic n-ar fi trecut pe acolo ca să le tulbure.

– Unde te duce Robert în seara asta? întrebă Thalia așezându-se pe un taburet, lângă măsuța de toaletă a lui Katy.

Katy îi răspunse. Terminându-și de finisat machiajul, se ridică să ia o rochie din dulap. Toată garderoba ei era semnată de Thalia, și investise aproape tot câștigul lunar în haine. Deși era angajata ei, Thalia nu-i făcuse nici un rabat. Cu multă vreme în urmă, fiind fiică de bogătaș, Katy își permisese să-și cumpere haine mult mai scumpe decât cele pe care le avea acum. Dar era mai important să se păstreze pe o linie de plutire din punct de vedere financiar. Nu că slujba oferită de Thalia ar fi fost nesigură.

De când o cunoștea Katy, aceasta fusese angrenată în diverse relații mai mult sau mai puțin serioase. Thaliei îi plăceau bărbații, dar numai ca obiecte sexuale. Nu-și dorea copii și o familie, și era capabilă să se susțină financiar. Majoritatea relațiilor Thaliei nu duraseră mai mult de doi ani, asta pentru că ea considera că acela era maximum ca o relație sexuală să nu se deterioreze. De fapt, actuala relație a Thaliei era pe sfârșite. Deja atinsese pragul critic și probabil că ea avea să-i dea papucii lui Philip imediat ce va găsi un înlocuitor convenabil.

– Arăți superb în rochiile mele, spuse Thalia, dar întotdeauna mi-ai părut prea slabă.

Și ea era prea slabă, dar Katy avea avantajul unor picioare interminabile care-i dădeau o siluetă elegantă.

Mai discutară despre una și despre alta până când auziră soneria de la intrare care anunța sosirea lui Robert. Katy îl cunoscuse la o petrecere în urmă cu două luni. Deja relația lor devenise mai serioasă, ceea ce era un record. După Charles, și mai ales după arestarea tatălui ei, Katy nu mai reușise să se implice sentimental.

– Invită-l înăuntru să bem ceva împreună, propuse Thalia.

Deși erau foarte diferite ca temperament, ea și Katy deveniseră prietene apropiate. Se cunoscuseră de pe vremea când Katy lucra în echipa de fete a unei patroane care organiza cocteiluri private. Cu ocazia unei petreceri date de către o prezentatoare TV, în timp ce Katy debarasa mesele, Thalia o urmase în bucătărie ca să stea de vorbă cu ea. Câteva zile mai târziu telefonase agenției de catering și o chemase pe Katy la o petrecere dată de ea. De data asta Thalia îi propusese să lucreze numai pentru ea.

– Am nevoie de o persoană care să-mi ia toate grijile casei de pe cap, îi explicase Thalia, ca să mă lase să mă concentrez numai asupra creației. Nu sunt măritată pentru că vreau să-mi trăiesc viața așa cum am eu chef, iar o căsnicie nu înseamnă decât compromisuri.

– Înțeleg. Dar mă întreb dacă, fiind artistă, nu ești o persoană cam dificilă, spusese Katy direct.

Thalia râsese.

– În primul și-n primul rând sunt o femeie de afaceri, și asta înseamnă multă disciplină și autocontrol. Nu-mi permit indispoziții sau ieșiri temperamentale.

După ce se gândise mai bine, Katy acceptase slujba și se mutase într-un cartier mai elegant, unde avea camera ei de zi, dormitorul ei decorat în alb și albastru, și o baie aproape la fel de luxoasă cum avusese în copilărie.

Când îi deschise ușa lui Robert Otterway, acesta îi oferi un buchet de trandafiri roz împachetați în folie de celofan.

– Vai, Robert, sunt pentru mine? Adorabil! exclamă ea primindu-i cu surprindere plăcută. Intră și dă-mi voie să ți-o prezint pe Thalia.

Îl invită în camera de zi cu tavan înalt, care ținea loc și de sufragerie și de birou, îl prezentă Thaliei lăsându-l câteva minute în compania ei, în timp ce ea se duse la bucătărie ca să pună florile într-un vas cu apă.

Era pentru prima oară când Robert îi aducea flori. Nu era ziua ei de naștere, dar probabil că aniversau ceva, sau Robert plănuia să avanseze relația pe un alt plan.

Primele patru sau cinci dăți când se întâlniseră nici măcar nu se sărutaseră. Discutaseră mult încercând să se cunoască mai bine, își povestiseră viețile și Katy ajunsese să se atașeze de el. Și asta era mare lucru.

De când se despărțise de Charles, și mai ales de la procesul de mită al tatălui ei, urmat de închisoare și de moartea acestuia din cauza unui atac de cord, multă vreme Katy suferise traume psihice severe și nu reușise să mai lege nici

măcar o prietenie cu un bărbat. Apoi urmase faza în care sperase că se va împăca cu Charles. Acum acceptase faptul că trebuia să-și vadă de viața ei și să-și găsească un alt bărbat.

Se întoarse în camera de zi și-i găsi pe Thalia și pe Robert stând pe canapea și pălăvrăgind. Thalia era fermecătoare și amuzantă, iar Robert îi răspundea cu aceeași monedă, dar se vedea că într-o eventuală relație nu s-ar fi potrivit.

Impresia ei fu confirmată mai târziu, când, în mașină, în drum spre oraș, Robert îi spuse:

– Interesantă șefa ta, dar cam fioroasă.

– Fioroasă? Thalia? Deloc! E o drăguță.

– Te cred pe cuvânt, dar nu e genul meu – pare prea sigură pe ea însăși. Prefer femeile mai blânde, mai calde, așa ca tine.

Spunând acestea Robert luă mâna de pe volan și îi strânse ușor genunchiul. O clipă Katy își aminti o altă mână de bărbat. Mâna lui Robert era palidă, fină, ca a celor care lucrau într-un birou. Cea pe care și-o amintea ea era a unui lup de mare.

Cinară într-un restaurant din Soho. Înainte să termine desertul, Robert spuse:

– E cam agitație pe aici. Ce-ar fi să bem cafeaua la mine acasă, în liniște?

Deci aici voia să ajungă Robert. Oricum, la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, aveau să facă și pasul acesta.

– Da, de ce nu? acceptă ea degajat. Aș vrea să văd unde locuiești, Robert.

– Apartamentul meu nu e la fel de mare ca al tău, dar îmi ajunge deocamdată.

În timp ce el plăti nota Katy îl privi întrebându-se câte femei trecuseră prin patul lui. Era un bărbat atrăgător, avea părul negru și ochii albaștri, prietenoși, dar e drept, nu stârnea admirație pe unde trecea, așa cum se întâmpla în cazul lui Charles.

Charles avea un aer sălbatic și nu în sens rău. Aveai impresia că e un om venit dintr-o altă lume, un bărbat liber, un aventurier. Cine îl vedea pe Mediterana, își dădea seama că nu se află pe mare în vacanță. Forma lui fizică nu era obținută în săli de sport, în parcuri sau în partidele de squash.

Grația mișcărilor îi conferea alura unei pantere negre, și, într-un fel, trăia ca un animal de pradă – mânca atunci când îi era foame, nu obosea niciodată și nu-și pierdea timpul în fața televizorului. Charles era un singuratic, un bărbat care atunci când vedea un pisc dificil voia să-l escaladeze, când vedea un golf voia să-l străbată înot, sau când vedea o femeie inaccesibilă voia s-o aibă.

De ce se mai gândea și acum la el?

Probabil pentru că tocmai urma să facă dragoste cu Robert, după patru ani de abstinență. Ultima oară când făcuse dragoste fusese cu Chares. De atunci se mai sărutase cu câțiva bărbați, dar nici unul nu reușise s-o amețească într-atât încât să-și dorească să facă dragoste. Nici Robert n-o excita prea mult, dar se simțea suficient de atrasă de el cât să-i cedeze. Mai devreme sau mai târziu trebuia să și-l scoată pe Charles din minte. Fantoma lui, care o ținuse captivă atâția ani, trebuia exorcizată și cel mai eficient mijloc prin care o putea face era să se culce cu un alt bărbat.

În timp ce Robert parca mașina în garajul blocului de apartamente în care locuia, Katy aproape se răzgândi și-și dori să se întoarcă acasă. Nu din cauza emoțiilor, ci dintr-un inexplicabil sentiment de vină. Se simțea ca o trădătoare. Apoi își spuse că era absurdă. Probabil că și Charles se culcase cu nenumărate femei de atunci.

În lift Robert apăsă butonul etajului doi și foarte curând ajunseră pe un coridor la capătul căruia se afla apartamentul lui. El lucra la o bancă, și, deși așa cum spusese, apartamentul lui nu era la fel de mare ca al Thaliei, era foarte cochet și-i reflecta veniturile. Katy aflase de la un prieten comun că tatăl lui fusese general în armată și locuia într-o casă în Suffolk, iar mama lui era președinta asociației femeilor din orășel și-și petrecea timpul cu grădinăritul și brodând icoane pentru biserica locală.

Și Katy fusese copilul unui bărbat de carieră, care trăise în stilul noilor îmbogățiți, făcându-și educația în școli scumpe elvețiene. Pe mama ei și-o amintea vag, pentru că murise când ea avea doar șase ani, dar, din relatări, aflase că fusese o femeie din Yorkshire, cu picioarele pe pământ, care încercase să tempereze extravaganțele soțului ei.

Robert o ajută să-și scotă haina din blană-fantezie primită de la Thalia Crăciunul trecut – majoritatea hainelor ei din blană veritabilă fuseseră vândute ca să achite cheltuielile procesului tatălui său – și apoi se duse să pună muzică.

Katy se aștepta la ceva romantic, și fu surprinsă când auzi acordurile simfoniei lui Brahms, pe care și ea îl adora, dar i se părea nepotrivit într-o astfel de ocazie.

În timp ce Robert făcea cafeaua în bucătărie, ea începu să se plimbe prin camera de zi și să privească tablourile și cărțile. Oare o va duce acasă după aceea, sau se aștepta să-și petreacă toată noaptea cu el?

Ar fi preferat s-o ia în brațe, s-o mângâie și să-i alunge sentimentele de vinovăție, în loc să stea în bucătărie.

În cele din urmă el reveni cu o tavă pe care o așeză pe măsuța joasă de sticlă din fața canapelei. Apoi se duse la bar și luă două pahare și o sticlă de coniac.

– Hai, ia loc lângă mine, spuse el zâmbind și așezându-se pe canapea.

Tremurând ușor, Katy se apropie de canapea și el o trase de mână între pernele moi. O mai sărutase până atunci, cu diverse ocazii, dar niciodată foarte pasional. Acum o cuprinse în brațe și o sărută arzător. Ea se supuse mai degrabă decât să-i răspundă.

– Cred că bănuiești de ce te-am chemat la mine, spuse el încet, îndepărtându-se ușor.

Iritată, lui Katy îi veni să-i spună: „Las-o baltă, omule. Treci la fapte!”.

– Presupun că multor femei li s-au făcut propuneri în restaurante, dar eu prefer mai multă intimitate când cer cuiva să se căsătorească cu mine, continuă Robert. Nu că aș mai fi făcut-o până acum. Părinții mei sunt disperați. Cred că nu-mi voi găsi niciodată perechea. Încă nu le-am povestit despre tine. Dacă accepți, draga mea, vom merge să-i vizităm chiar în weekendul ăsta. Și vei spune da, nu-i așa, frumoasa mea Katy?

Ea îl privi prostită. Niciodată nu-i trecuse prin cap că Robert o va cere de nevastă. Oare înțelesese ea greșit?

– Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine, Robert? întrebă ea uluită.

– Ce altceva? făcu el zâmbind. Sigur, cred că ți-ai dat seama că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă. Femeile au un al șaselea simț...

– Credeam că... vrei doar să te culci cu mine.

– Vreau – chiar foarte mult. Și după ce-ți voi pune inelul pe deget și vom toasta, sper să ne îndreptăm spre dormitor, spuse el scoțând din buzunar o cutiuță căptușită cu catifea.

– Vai, Robert, nu se poate! exclamă ea sărind în picioare chiar în clipa în care el deschise cutiuța. N-aveam nici cea mai vagă idee că... ești atât de hotărât să... Dacă știam, îți spuneam că n-are rost să ne mai întâlnim.

– De ce? întrebă el prostit. Îți place de mine, nu? Credeam că mă iubești...

– Da, îmi place de tine foarte mult. Dar vezi tu... sunt măritată. Sau am fost. Și, deși nu mi-am mai văzut soțul de patru ani de zile, nu ne-am despărțit legal.

– Dumnezeule! Și de ce nu mi-ai spus asta până acum? întrebă el gemând neputincios.

– Nu mi se părea important, de vreme ce abia ne cunoaștem de două luni.

– Nu ți se părea important? repetă el încet. Credeam că ești o femeie serioasă. Încă mai cred asta. De ce m-ai lăsat să te

aduc aici dacă știai că ești legată de o altă relație? Nu pari genul de femeie care să sară în patul unui bărbat pentru o simplă aventură.

– Nu sunt, fu ea de acord. Ne cunoaștem de puțin timp și m-am atașat de tine, Robert, dar... m-am săturat să fiu singură. O am pe Thalia, mai am și alți prieteni, dar un bărbat e altceva.

– Înțeleg, spuse el încruntându-se și aplecându-se să toarne coniac în pahare. Ziceai că ai fost căsătorită acum patru ani...

– Da. Avem douăzeci de ani când am făcut pasul ăsta. Am petrecut șase luni împreună.

– Erai foarte tânără. Și soțul tău câți ani avea?

– Douăzeci și cinci. Acum trebuie să fie de vârsta ta, spuse ea luând o gură de cafea.

Robert își bău încet coniacul și umplu din nou paharul. Era clar că suferise un șoc. Nu era ușor lucru să constați că femeia cu care aveai de gând să te căsătorești aparținea unui alt bărbat.

– De ce n-ați divorțat? întrebă el după o pauză.

– Charles a spus că nu va divorța niciodată de mine.

Katy își amintea și acum, de parcă ar fi fost ieri, cum Charles, la insistențele tatălui ei de a divorța legal, îi spusese că n-o va face niciodată. Cât de reci fuseseră ochii gri ai lui Charles atunci – ochii aceia stranii, argintii, care păreau tăioși ca o lamă oțelită.

– Că nu se va pune problema unei alte căsnicii din partea lui, continuă Katy. Iar pentru mine era mai bine să rămân măritată ca să nu mai nenorocesc vreun alt bărbat. Era furios când a spus-o, dar probabil că acum ar gândi altfel. Din păcate nu știu unde să-l găsesc. În orice caz, până acum nimeni nu m-a cerut în căsătorie, ca să se pună problema unui divorț legal.

Robert o privi cu hotărâre, frecându-și neliniștit palmele una de cealaltă.

– Sunt sigur că alături de mine vei fi soția perfectă. Nu sunt la curent cu legea în privința divorțurilor. Știu doar că procedurile sunt mult mai simple în zilele noastre. Cred că poți obține actele foarte ușor, având în vedere că te-a părăsit de atâția ani. O să aflu mai multe mâine. Dacă e nevoie de acordul lui, cred că pot aranja să fie găsit. Cu ce se ocupă?

– A lucrat în marină o vreme. Acum navighează cu propriul iaht pe apele lumii. Când l-am cunoscut naviga pe Mediterana și trăia din moștenirea primită de la bunica sa.

– Hmmm, nu e genul de bărbat cu care mi-aș lăsa fiica în vârstă de douăzeci de ani să se căsătorească. Sunt surprins că tatăl tău și-a dat acordul.

– Nu și l-a dat, dar nici nu m-a putut opri. Eram majoră.

– Deci acest bărbat s-a căsătorit cu tine împotriva voinței tatălui tău? Nu mi se pare un comportament onest, spuse Robert dezaprobator.

– Lui Charles nu i-a plăcut niciodată de tata. Cred că și el și-a dat seama de asta. Dar mi-e teamă că am să-ți dau o veste

mai neplăcută, Robert, zise ea luând o gură de băutură. Brown nu e numele meu real de familie. Numele meu de după căsătorie era... Ormond. După ce Charles a dispărut mi-am reluat numele de fată, White. Eu sunt fiica lui Howard White, care acum trei ani a fost trimis la închisoare pentru mituirea unui guvernator oficial local și ofensă adusă autorităților. Poate-ți amintești procesul – a fost scandalul anului. Așa că vezi, în afară de faptul că sunt o femeie măritată, nu cred că trecutul meu mă ajută să îndeplinesc criteriile cerute de eventualii mei socri.

– Dumnezeule mare! exclamă el privind-o stupefiat. Sigur, îmi amintesc procesul. Dar tatăl tău a fost un om groaznic – nu-mi vine să cred că ești fiica lui!

Apoi, văzându-i expresia jignită, adăugă repede:

– Iartă-mă, draga mea, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar sunt teribil de tulburat de veștile pe care mi le-ai dat. Mi-ai povestit multe despre tine, dar niciodată nu mi-ai menționat aspectele astea două – cele mai importante, după părerea mea. Mă întreb de la cine ai primit educația asta aleasă.

– Am învățat în școli elvețiene. Dar educația mea nu e decât superficială, dobândită. Tata s-a născut într-un cartier rău famat din Birmingham, iar mama la o fermă. Nu sunt o soție potrivită pentru tine, Robert. Chiar dacă aș fi fost liberă, nu te-aș fi putut înșela. Meriți o femeie care să provină dintr-o familie mai bună decât a mea. Nu vreau să te leg.

Spunând acestea se ridică de pe canapea și punându-și mâinile pe umerii lui, adăugă:

– Dar dacă ai mai vrea să fiu prietena ta o vreme, aș vrea să-ți ofer clipe fericite.

El se ridică în picioare și o luă în brațe. Dar nu o sărută. O strânse cald, cufundându-și capul în părul ei.

– Nu, nu vreau asta, murmură el. Te vreau pe tine. Vreau să fii soția mea. Nu-mi pasă a cui fiică ai fost. Ești blândă, bună și foarte frumoasă, și sunt sigură că părinții meu te vor adora după ce te vor cunoaște mai bine. Sunt cam demodați, recunosc, așa că ar fi mai bine să divorțezi înainte să ne anunțăm logodna. Iar acum te voi duce acasă. Nu ne-am logodit încă, dar sper s-o facem în curând. Până atunci...

O îndepărtă ușor și se duse să-i aducă haina. În loc să-i fie recunoscătoare pentru sensibilitatea și cavalerismul cu care o tratase, Katy se simți agasată. Charles ar fi fost mai dintr-o bucată. Charles făcuse dragoste cu ea nu înainte s-o ceară în căsătorie, ci chiar înainte să-i spună că o iubește.

Amintindu-și după-amiaza fierbinte în care navigaseră în golf, când, între pernele de pe punte unde nimeni nu-i putea vedea, Charles îi scosese bikinii și făcuse dragoste cu ea pentru prima oară, Katy simți un fior de excitare.

Abia după aceea el îi spusese:

– Cred că tu ești femeia potrivită pentru mine, Katy. Îți convine o viață pe mare? Vrei să fii soția mea?

Și, neștiind în ce se bagă, amețită de atâta dragoste, Katy îi răspunsese:

– Da, oh, da, Charles!

*
* *

Thalia încă stătea în camera de zi cu lumina aprinsă, desenând, când Katy sosi acasă.

– Bună. Te-ai distrat bine? întrebă ea lăsându-se pe spătarul scaunului și frecându-și ceafa amorțită.

– Da, piesa a fost bună, la fel și cina. Ai lucrat toată seara? Ce spui de o ciocolată fierbinte?

– Perfect. Și ceva de rontăit, te rog. Cina pe care mi-ai pregătit-o a fost bună, dar s-a terminat acum trei ore.

Thalia mânca orice și oricât, totuși nu se îngrășa. Avea un metabolism invidiat de multe femei care se supuneau la regimuri drastice ca să arate ca ea.

Katy intră în bucătărie și făcu un sandviș și două ciocolate fierbinți. Când se întoarse în camera de zi, Thalia se ridică de la masa de lucru și puse o casetă cu Diana Ross. Dădu volumul în surdină și reveni pe canapea, lângă Katy.

– Nu cred că i-am plăcut prietenului tău.

– Și nici invers, spuse Katy uscat. M-a cerut în căsătorie, adăugă ea.

– Vai, Katy, nu! Nu e pentru tine. Sper că n-ai acceptat.

– Nu.

– Bravo, respiră ea ușurată. N-o spun din motive egoiste, ca să nu te pierd.

– Dar n-ai vorbit decât cinci minute cu el. Cum poți fi sigură că nu e făcut pentru mine?

– Poate că n-am aflat prea multe despre el, dar pe tine te cunosc binișor. Tu ai nevoie de un bărbat care să te satisfacă la fel cum mă satisface pe mine cariera. Robert Otterway nu e genul acela de bărbat. E un tip de treabă, pare statornic, dar e cam plictisitor. Și poți fi o soție devotată, poți să-i oferi un cămin perfect, dar la patruzeci de ani vei fi plictisită de moarte.

– Creionezi o viață frumoasă. Dar, din păcate, nu va fi nici măcar așa. Am fost nevoită să-i spun despre trecutul meu, despre tata... Robert m-a asigurat că n-are importanță și că tot mai vrea să fiu soția lui. Dar după ce se va trezi – pentru că vestea l-a luat prin surprindere – cred că se va răzgândi.

Thalia cunoștea povestea lui Howard White, dar nu știa despre Charles. De multe ori Katy fusese tentată să-i spună, dar de fiecare dată se ivise altceva mai important.

– Dacă se va răzgândi înseamnă că nu e pentru tine. Ce-are-a face tatăl tău cu tine?

– Poate că tu consideri că ereditatea nu e importantă, dar alții sunt de altă părere, răspunse Katy. Părinții lui Robert sunt de modă veche, conservatori. Un om ca tata e îndeajuns ca să-i facă să mă respingă încă dinainte să mă cunoască.

– Înțeleg, dacă ar mai fi trăit, ca ei să se simtă amenințați. Dar tatăl tău a murit, așa că de ce trebuie ca ei să afle? Cred că ai fost fraieră că i-ai spus asta lui Robert și el va fi și mai prost dacă le va spune părinților lui. Trecutul e mort și îngropat, ca să mă exprim așa.

– N-aș putea să mă căsătoresc cu el sub un nume fals.

– Nu, dar White e un nume comun și nu văd de ce ar intra cineva la bănuieli. Pun pariu că dacă ai scormoni, ai găsi printre familiile Otterway niște oi negre. Oricum, ce-a fost a fost, nu mai ai cum să schimbi trecutul. Dar dacă el renunță la tine din cauza asta, nu e un bărbat adevărat. Sau nu ține la tine suficient de mult, și atunci n-are sens să-i accepți propunerea.

Katy tăcu. Deseori se întreba ce-ar fi spus Charles dacă ar fi citit dosarul procesului tatălui ei. Ea se căsătorise cu el neștiind prea multe despre familia lui. Charles nu-i spusese decât că nu-și amintea mare lucru despre părinții lui, pentru că fusese crescut de bunici. Dar, din câte își dăduse seama, Katy putea să parieze că fusese crescut în aceeași atmosferă sănătoasă ca și Robert.

Charles nu-l aprobase niciodată pe tatăl ei. Mai ales după ce acesta, aflând de căsătoria lor, îl somase practic să-i ofere fiicei lui același standard de viață cu care fusese ea obișnuită din copilărie.

– Îmi pare rău că gândiți așa, îi spusese Charles rece. Dar Katy pare fericită cu ce-i dau eu și nici dacă v-ați oferi n-aș accepta să ne asigurați o existență mai bună.

– Ce-i cu figura asta? întrebă Thalia smulgând-o din gândurile ei. Unde ți-e mintea? Te-ai supărat pe mine că ți l-am criticat pe Robert?

– Nu, nu, eram cu gândul departe, spuse ea alungând repede imaginea casei din Spania, de pe malul mării, care timp de două veri fusese reședința de vară a lui Howard White.

Curând după acea conversație se duse la culcare, dar nu reuși să adoarmă. Se tot gândea la propunerea lui Robert. Chiar dacă n-ar fi fost fiica unui infractor condamnat, și-ar fi dorit cu adevărat să se căsătorească cu el?

*
* *

În dimineața următoare, pe când îi pregătea micul dejun Thaliei, sună telefonul.

– Ai dormit bine? Pentru că eu n-am reușit, spuse Robert. Am stat treaz aproape toată noaptea gândindu-mă la tine, cum să mă revanșez față de tine, cum să te fac să uiți viața groaznică pe care ai îndurat-o.

Cuvintele lui nu sunau ca și cum s-ar fi răzgândit. Înainte ca ea să poată replica, Robert continuă:

– Ascultă, noaptea trecută mi-ai spus că Ormond naviga pe Mediterana când v-ați cunoscut. Cum se numea ambarcațiunea, și ce număr de înregistrare avea?

– Dar de ce? întrebă ea după ce-i dădu informațiile.

– Am pe cineva care are acces la registrele iahturilor existente și-l poate localiza pe acest Charles al tău. Ești ocupată în seara asta?

– Nu. Thalia cinează în oraș, așa că sunt liberă.

– Atunci ce-ar fi să treci și-n seara asta pe la mine, ca să-ți demonstrezi măiestria în arta culinară?

– Cu plăcere. Ce ți-ar plăcea să mănânci?

– Las la latitudinea ta să alegi meniul. Vin să te iau la șase și jumătate. E bine?

– Perfect.

– Te sărut, spuse el înainte să închidă.

Kathy termină de pregătit micul dejun al Thaliei. Turnă cafea proaspătă într-o ceașcă și-l auzi pe poștaș strecurând pe sub ușă corespondența și ziarele de dimineață.

Se duse la ușă și văzu că erau două plicuri, ambele pentru Thalia. Katy n-avea de la cine să primească scrisori. Nu păstrase legătura cu ceilalți membri ai familiei, iar prietenii pe care și-i făcuse în liceu o părăsiseră rând pe rând după ce aflaseră vestea condamnării tatălui ei. Prietenii pe care și-i făcuse de curând nu-i scriau pentru că o găseau la telefon.

Puse micul dejun al Thaliei pe o tavă și-și turnă un pahar cu suc de portocale, gândindu-se ce să-i pregătească în seara aceea lui Robert.

câtca și camera de zi și era decorat în întregime în alb. Patul cu baldachin domina încăperea. Singurul accent de culoare era o sofa franțuzească, o piesă antică de colecție, care avea tapițeria verde.

– Ce-ai spune dacă ne-am petrece Crăciunul în Caraibe? întrebă Thalia după ce răsfoi corespondența. Am primit o scrisoare de la Arianna Dracoulis care mă invită pe iahtul tatălui ei. Îmi spune că pot veni cu cine vreau eu.

Katy știa că Arianna era fiica unui multimilionar grec, una dintre cele mai bune cliente și prietene ale Thaliei.

– Poate că se referă la Philip, sugeră Katy.

– Probabil, dar Philip mă plictisește îngrozitor în ultimul timp. Prefer compania ta. Poate cunosc acolo pe cineva nou. Știu că ești obișnuită cu lumea bună, dar crede-mă, Katy, ceea ce vei vedea pe iahtul Ariannei n-ai văzut nici în filme. Va fi o experiență interesantă pentru tine, chiar dacă Robert s-ar putea să n-o aprecieze.

– Mi-ar plăcea să vin cu tine, îți dai seama, fu Katy de acord. Dar n-o să fiu în plus acolo? Pun pariu că vor veni numai vedete și staruri.

– O fată frumoasă nu e niciodată în plus, oriunde s-ar afla. Tu ești superbă, Katy. N-am înțeles niciodată de ce ai ales să devii bucătăreasă în loc să preferi cariera de model sau actriță.

Katy se înscrisese la cursul de bucătari după ce Charles, înainte să se despartă, îi spusese:

– Nu credeam că o fată poate fi atât de neîndemânatică. Nu știi să fierbi ca lumea nici măcar un ou.

Atunci ea îi răspunsese plină de resentimente:

– N-am fost nevoită să învăț, de asta nu știu!

Dar apoi, după ce Charles plecase, i se făcuse rușine de nepriceperea ei și-și dăduse seama cât de răsfățată fusese, așa că se hotărâse să învețe să facă măcar ceva cum trebuie în viață. La vremea aceea se gândise că poate Charles se va întoarce, așa că învățase cu sârg, ca să-i dovedească faptul că era capabilă de orice dacă-și punea în cap.

Îl păstrase viu în amintirea ei multă vreme. Se gândea la el aproape clipă de clipă. Își amintea cum la început trăiseră

foarte fericiți împreună. Apoi, când banii începuseră să se împuțineze, Charles se hotărâse că trebuie să se apuce să câștige bani din mici croaziere. Katy se adaptase devenind chelneriță-menajeră. Cursele în care aveau loc petreceri fuseseră interesante. Apoi avuseseră la bord o familie de londonezi, foarte ordonată, care obișnuia să-și facă paturile în fiecare dimineață și să-și spele singuri vasele. Era o plăcere să stai cu ei la bord. Dar alții se comportaseră ca tatăl ei, considerându-i pe cei doi niște simpli servitori, și nu un fel de gazde, dacă nu prieteni.

Dacă ea s-ar fi gândit să facă cursul de bucătari înainte ca relația să înceapă să scârțâie, poate nu s-ar fi ajuns la despărțire. Dar lui Charles îi fusese aproape imposibil să facă pe căpitanul și pe bucătarul în același timp. Se descurcaseră o vreme, până când Katy începuse să se plângă. Obișnuită să primească totul de-a gata, începuse să strâmbe din nas și să nu-i mai placă să strângă după alții. Ar fi preferat să stea toată ziua cu burta la soare, în brațele soțului ei, și să fie servită.

Ultima picătură venise atunci când unul dintre pasageri, un bărbat de vârstă mijlocie cu dinții îngălbeniți, începuse să-i facă avansuri. Katy nu-i spusese nimic lui Charles, gândindu-se să nu iște scandal. Fusese convinsă că el ar fi reacționat destul de violent dacă ar fi aflat. Așa că îndurase ciupiturile și îmbrățișările fugare până când se hotărîse să plece de pe vas pentru câteva zile. Mica ei vacanță se prelungise și Charles venise după ea.

Katy fusese convinsă că el va veni s-o ducă înapoi. Spera ca acum Charles să accepte slujba pe care i-o oferise tatăl ei. La vremea aceea Howard White acceptase mariajul lor și începuse să-l preocupe situația lor materială.

Dar Katy se înșelase. Charles nu recunoscuse că sezonul fusese un dezastru. Îi spusese că deja câștigaseră destui bani cât să fie asigurați pe timpul iernii, și dacă vor economisi nu va fi nevoit să accepte slujba oferită de tatăl ei.

Charles fusese nevoit să se întoarcă la bord, dar pe ea n-o mai chemase.

– Rămâi aici și odihnește-te cât vrei. Te vei întoarce tu când vei avea nevoie de asta... spusese el apucând-o de ceafă și sărutând-o.

Îmbrățișarea lui o excitase peste limita suportabilului. Dar el nu rămăsese ca să facă dragoste cu ea, ci o lăsase frustrată și supărată. Iar ea, ca o proastă încăpățânată, rezistase. Se luptase cu propriile-i dorințe, sperând ca el să se întoarcă primul.

Și el chiar așa făcu. Șase săptămâni mai târziu, la miezul nopții, venise în dormitorul ei pe fereastră, o trezise și făcuse dragoste cu ea.

Dar asta fusese o victorie searbădă. Dimineața Katy nu-l mai găsise lângă ea. Charles îi lăsase un bilet pe noptieră. Îi scrisese că se va reîntoarce la ea ori de câte ori va avea chef. Dacă voia să trăiască alături de el, trebuia s-o facă după regulile lui. El nu avea de gând să lucreze pentru tatăl ei.

Când Robert sosi în seara aceea, Katy pregătise mâncarea în niște recipiente acoperite cu folie de aluminiu. Abia aștepta să afle veștile pe care voia să i le dea Robert. Nu în legătură cu divorțul, ci cu Charles.

– Ce ai aflat? întrebă ea.

– Nu prea multe, din păcate. Avocatul meu e în concediu acum și trebuie să mai așteptăm o săptămână.

– Dar celălalt?

– Nici aici n-am aflat prea multe. Ambarcațiunea lui Ormond a fost vândută acum doi ani cuiva care face croaziere în Pacific. Vrem să-l contactăm pe noul proprietar ca să aflăm mai multe de la el. Dar e cam dificil.

– Probabil că și Charles e undeva, în Pacific. Îmi spunea că dacă-și va permite vreodată, acolo își va stabili rutele. Adora insulele din Pacific.

– Cred și eu. E minunat să-ți pierzi vremea pe plajele acelea, dacă-ți dă mâna, spuse Robert ușor ironic.

– Charles n-a fost niciodată frivol, se trezi ea luându-i apărarea.

– Nu știu cât de responsabil a fost când și-a lăsat slujba din marină ca să navigheze aiurea, cu o femeie, prin apele lumii, spuse el tăios. Katy, tu îl mai iubești pe bărbatul ăsta?

– Nu știu, Robert, spuse ea sincer, oftând. Cred că o dată ce ai fost căsătorit cu cineva nu-l poți uita toată viața. Dar eram tânără și naivă atunci. Probabil că nu l-am iubit cu adevărat, ci a fost o rătăcire de moment... o atracție fizică irezistibilă.

Katy își aminti că ea și Charles aveau și alte lucruri în comun – muzica, înotul, glumele...

– Thalia a fost invitată de Crăciun în Caraibe, pe iahtul unei prietene, spuse ea schimbând subiectul. Vrea s-o însoțesc.

– Trebuie?

– Nu trebuie, dacă nu vreau, dar mi-ar plăcea. Robert, cine ar refuza o asemenea invitație?

– Eu. Mie mi-a plăcut întotdeauna să-mi petrec Crăciunul în sânul familiei.

Robert avea un frate, două surori și câțiva nepoți și nepoate.

– Cred că e plăcut... un Crăciun în familie, în casa în care ai crescut. Dar eu n-am o familie și mi-ar plăcea să petrec sărbătorile de iarnă cu Thalia. E cea mai bună prietenă a mea.

– Speram să-ți petreci Crăciunul cu mine.

După cină dispoziția lui Robert se îmbunătăți.

– Ești o bucătăreasă excelentă, spuse el spălând vasele.

Mai târziu, Katy fu aproape convinsă că Robert va face dragoste cu ea. Dar, ca și cu o zi în urmă, după ce se sărutară îndelung, Robert îi propuse s-o ducă acasă. Katy nu știa dacă să fie dezamăgită sau să se bucure.

– Mi-aș fi dorit să nu accepți invitația Thaliei, spuse Robert în mașină.

– Arianna Dracoulis este clienta cea mai fidelă a Thaliei. De trei ani de zile, de când a împlinit șaptesprezece ani, numai de la ea își cumpără haine.

– Nu-mi place să te amesteci cu astfel de oameni.

– Ce vrei să spui?

– Sunt foarte bogați. Oamenii de felul acesta își schimbă soțiile ca pe ciorapi. Nu pun preț pe nimic. Au un alt sistem de valori.

– Și tata avea alt sistem de valori. Nu cred că voi fi coruptă de domnul Dracoulis sau de fiica acestuia.

– Coruptă, nu. Dar mi-e teamă că te vei plictisi.

– Nu cred. Abia aștept să văd ce fel de om e Andreas Dracoulis. Tu n-ai vrea să-l cunoști?

– Cred că da, recunoscu el. Dar nu sunt femeie. Am auzit că are o reputație foarte proastă în domeniul ăsta.

– Da, știu că a întreținut cele mai faimoase manechine din lume. Nu cred că mă va remarca în mod special.

*

* *

În seara următoare Thalia își serbă aniversarea a treizeci de ani dând o petrecere intimă. Trei zile după aceea, Katy și Robert se văzură din nou. Între timp ea se mai gândise la propunerea lui și-și dăduse seama că Thalia avea dreptate. Nu voia să fie soția lui Robert. Nu avea acel ceva ce-și dorea ea de la un bărbat. Și cea mai bună soluție pentru amândoi era să se despartă.

Ca să facă despărțirea cât mai ușoară, Katy propuse să nu se mai vadă decât după Crăciun. Robert acceptă cu îndoială.

Primise câteva vești din Pacific. Actualul proprietar al ambarcațiunii lui Charles Ormond nu știa nimic despre acesta. Deși nu-și consultase încă avocatul, Robert presimțea că aranjarea unui divorț în cazul acesta avea să fie o procedură lungă și complicată.

*
* *

Cu cinci zile înainte de Crăciun Thalia și Katy zburară de la Londra spre Barbados, apoi Tobago, unde le aștepta o mașină închiriată care le duse spre golful în care era ancorat iahtul lui Dracoulis. Arianna Dracoulis, o tânără înaltă, slabă, brunetă, îmbrăcată în pantaloni scurți albi și un hanorac albastru, le aștepta în barca cu motor care urma să le ducă împreună cu bagajele la iaht.

Se spunea că seamănă leit cu mama ei, prima soție a milionarului grec, care se căsătorise cu acesta la optsprezece ani, singura femeie pe care Andreas o iubise cu adevărat. Probabil că și în ziua de azi ar mai fi fost căsătoriți dacă ea n-ar fi murit într-un accident de avion. De atunci numele lui fusese legat de două căsătorii eșuate și alte câteva aventuri cu femei frumoase și celebre.

– Thalia! Cât mă bucur să te văd! Ați avut un zbor plăcut? întrebă frumoasa grecoaică luându-și prietena de mâini și sărutând-o pe obraji. Și ea este prietena ta, domnișoara Brown? Mă bucur să te cunosc. Bine ați venit la bord. Pun

pariu că v-ar prinde bine o băutură rece și un duș. Veniți să vă arăt cabinele voastre. Vom fi doisprezece, dar deocamdată n-au venit decât trei dintre invitați. O să-i cunoașteți mai târziu. Deocamdată se schimbă. Papa e ocupat, ca de obicei. O să ni se alăture mai târziu.

Cincisprezece minute mai târziu după ce păsiseră la bordul iahtului *Artemis* – denumire dată de Andreas după numele iubitei sale soții – Katy stătea în cada cu apă fierbinte bând un cocteil Perroquet pe care Arianna i-l făcuse special – cinci părți de apă minerală, o parte cremă de mentă și multă gheață. În timp ce o stewardesă îi despacheta bagajele, Katy își aminti de ingredientele apetisante pentru cocteiluri care erau stocate într-un frigider în cabina ei. Probabil că toți invitații beneficiau de asemenea facilități.

Geamantanele ei Hermès, pe care le avea de pe vremea când tatăl ei trăia, conțineau o pijama de mătase Fortnum&Mason, o curea vișinie Yves Saint Laurent și alte câteva accesorii scumpe cumpărate din banii ei. Probabil că stewardesa nu va fi impresionată de arsenalul ei. Oricum, Katy știa foarte bine că un bărbat nu cunoștea diferența dintre o ținută *haute couture* și una de serie. Doar femeile erau atente la aspectele acestea. Era un fapt bine cunoscut că în lumea bună femeile se îmbrăcau pentru alte femei.

Se înfășură într-un halat pufos care-i fusese pus la dispoziție în baie și o găsi pe stewardesă aranjându-i hainele în dulapul cu oglinzi, care dădea impresia de spațiu cabinei minuscule. Oricum, în comparație cu cabinele din ambarcațiunea lui Charles, acestea păreau princiare.

– Ce vreți să purtați la cină, domnișoară Brown? întrebă fata.

– Ce-mi sugerezi? Va fi o cină formală?

– Nu cred, domnișoară, deși bănuiesc că doamnele se vor îmbrăca mai elegant. Cred că pantalonii aceștia verzi și cămașa din satin cu dungi vor fi potrivite.

– Perfect. Asta voi purta, fu Katy de acord.

– O să vi le pregătesc mai târziu, domnișoară. Trebuie călcate puțin. Oricum, remarc faptul că spre deosebire de alte domnișoare de vârsta dumneavoastră vă pricepeți să faceți un bagaj. Vi l-ați făcut singură?

– Da, mulțumesc pentru compliment. Lucrezi pe *Artemis* de mult?

– Oh, da. De la început, de când domnul Dracoulis i-a cumpărat iahtul bietei doamne Artemis. Ce femeie deosebită era. A fost o tragedie cumplită când a murit. Nimeni n-a mai putut s-o înlocuiască. Ei, eu am terminat treaba pe aici. Dacă mai aveți nevoie de ceva chemați-mă. Sunați la soneria de lângă pat și voi veni imediat.

– Mulțumesc, spuse Katy, impresionată plăcut de amabilitatea femeii.

După câteva minute apăru și Thalia îmbrăcată într-un costum de baie negru peste care-și pusese o cămașă albă, descheiată. La indicațiile ei, Katy făcuse câteva ședințe de solariu.

– Altfel vom arăta palide printre ceilalți invitați, spusese Thalia. Și nu se face.

– Hai să vedem unde e piscina, spuse Thalia acum.

– Da, să-mi găsesc bikinii.

După despărțirea de Charles, plecând din Spania, Katy nu-și mai petrecuse vacanțele pe malul mării. De patru ani de zile preferase să meargă la țară.

Katy își găsi bikinii cei noi, albaștri cu floricele mici albe.

– Mi-aș dori să am formele tale, spuse Thalia. E bine să fii slabă, dar nici chiar așa, ca mine. Îmbrăcată arăt bine, dar în costum de baie par scheletică.

Îndreptându-se spre piscină, Katy văzu un grup de invitați care leneveau pe șezlonguri. O recunoscu pe Carly Martin, o actriță faimoasă, care făcea plajă topless și era foarte bronzată.

– Nu port sutien, pentru că oricum n-am ce să acopăr, obișnuia ea să se justifice în interviurile date ziarelor de scandal.

Ceilalți doi invitați erau o pereche de arhitecți americani din New York.

Katy se scuză și plonjă în piscină. Făcu câteva bazine și constată cu plăcere că apa nu avea clor. Piscina era umplută cu apă sărată de mare.

După câteva minute bune își dădu seama că era nepoliticos din partea ei să stea prea mult în apă. Se hotărî să iasă și se mai scufundă încă o dată înainte să pășească pe scărița strălucitoare din inox.

– Hmmm... murmură ea, minunat.

De undeva, din spatele ei, auzi o voce:

– Sunt de acord.

Întorcându-se, întâlni o pereche de ochi negri care o priveau încântați. Deși nu-l văzuse niciodată, Katy își dădu seama că bărbatul acela trebuia să fie Andreas Dracoulis.

Katy ieși din piscină ca să facă cunoștință cu el. Andreas era cam de aceeași înălțime cu ea, avea umeri largi și părea cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, dar avea o vitalitate fantastică.

– E minunat, într-adevăr, domnișoară Brown, spuse el admirând-o din cap până-n picioare.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Dracoulis, spuse ea întinzându-i mâna dreaptă. De unde știți cine sunt?

– Cunosc toate numele invitaților mei și ai fiicei mele. Dacă nu sunteți domnișoara Harcourt, celebra fotografă, trebuie să fiți domnișoara Brown. Ți-aș spune Katy, dacă nu te superi, și aș vrea ca și tu să-mi spui Andreas, zise el făcându-i cu ochiul.

Deși putea să-i fie tată, Katy îl găsi extrem de atrăgător. Un singur bărbat avusese aproape același efect instantaneu asupra ei, și acela fusese Charles.

Se simți ușor stânjenită când Andreas o luă pe după umeri și o conduse spre ceilalți invitați, în timp ce ea își luă prosopul și începu să-și șteargă părul.

– Se pare că ai făcut impresie bună gazdei noastre, spuse Thalia mai târziu, când se întoarseră la cabinele lor ca să se schimbe pentru cină.

Tonul prietenei sale nu părea prea încântat.

– Cred că a încercat doar să fie amabil. Și-a dat seama că mă simt stingheră printre atâtea personalități.

– Ți-am mai spus, draga mea, te subestimezi. Carly Martin nu e mai bună decât tine. Și dacă Andreas te place, nu ezita să-l încurajezi. E un bărbat deosebit. Șase luni în compania lui ar însemna mai mult de șase ani în compania altor bărbați.

– Pe tine nu te interesează domnul Dracoulis?

– Nu mi se pare genul meu. Dar trebuie să mai sosească șase bărbați mâine, așa că am de unde alege.

Cei cinci invitați de pe iaht se întâlniră în salonul principal pe la ora opt și, așa cum spusese stewardesa, nu erau îmbrăcați formal. Andreas Dracoulis avea o cămașă fină și o pereche de pantaloni albi, iar Arianna o rochie ciclamen din mătase indiană.

Erau cinci femei și doi bărbați, dar Katy află de la arhitect că trebuia să mai vină căpitanul și căpitanul secund al ambarcațiunii.

Katy și Thalia se învârtiră prin încăpre admirând picturile scumpe care decorau pereții lambrisați. Apoi apărură membrii echipajului.

Mai întâi apăru căpitanul, un bărbat pe la cincizeci de ani, cu barbă argintie, îmbrăcat în uniforma albastră a marinei, pe umerii căreia străluceau trese aurii, cu pantaloni și pantofi albi.

Fu urmat de comandantul secund, un bărbat înalt, mai tânăr, cu o uniformă asemănătoare.

– Ăsta e pentru mine, clar, îi șopti Thalia la ureche.

Katy simți că se prăbușește. Se holbă câteva clipe nevenindu-i să-și creadă ochilor. Bărbatul bronzat, cu privire arogantă, superioară, era chiar soțul ei.

Capitolul 2

Andreas făcu ocolul încăperii prezentându-i pe cei doi bărbați invitaților. Katy și Thalia fură ultimele pe care le prezentă celor doi.

– Domnișoară Harcourt, dați-mi voie să vă prezint adevărații stăpâni ai iahtului, comandantul John Longhurst, fost căpitan în Marina Regală, și căpitanul secund Charles Ormond. Domnișoara Harcourt este un designer celebru din Londra, iar dumneaei este prietena noastră, domnișoara Katy Brown.

Katy știa că Charles o recunoscuse, dar se prefăcuse că n-o cunoaște.

Comandantul dădu mâna cu ea și spuse:

– Bună seara, domnișoară Brown. Mă bucur să vă cunosc. Ați mai fost pe un asemenea iaht până acum?

– Nu, niciodată, spuse ea zâmbind.

Apoi urmă Charles.

– Domnișoară... Brown? întrebă el prefăcându-se că nu-i înțelesese corect numele.

– Da. Mă bucur să vă cunosc, domnule Ormond, spuse ea cât de calm putu.

Patru ani îl schimbaseră destul de mult. Ochii lui păreau mai tăioși, iar zâmbetul mai cinic. Dar era mai atrăgător ca niciodată. Înțelegea de ce Thalia pusese ochii pe el.

Katy i se adresă comandantului Longhurst:

– Cunoașteți bine insulele?

– Da. Nu e prima oară când navigăm prin Caraibe. După ce vor sosi toți oaspeții vom călători spre Grenadine.

– Din câte-mi amintesc, acolo are prințesa Margaret o casă de vacanță, nu?

– Exact.

Continuară să facă o conversație politicoasă, Katy încercând să nu fie atentă la ce discutau Charles cu Thalia.

Petrecerea nu se termină prea repede. La scurt timp după ce începură să cineze, sosi un artist internațional care locuia în Tobago pentru a se vindeca de o bronșită cronică.

La masă Andreas și Arianna se așezară în capul mesei. Lângă Andreas stăteau americanca și Carly Martin. Lângă Carly stătea artisul, apoi Katy și căpitanul Longhurst. Thalia stătea în fața lui Katy, încadrată de american și de Charles.

Astfel ea își putea admira în voie soțul. Oare la ce se gândea? Oare o mai iubea? Sau lipsa ei de maturitate și ostentația îl dezgustaseră complet? Dacă ar mai fi iubit-o probabil că ar fi susținut-o în momentele cele mai grele, atunci când tatăl ei fusese închis și întreaga ei lume se prăbușise.

N-o văzuse niciodată pe Thalia atât de exuberantă. Îl ignora cu desăvârșire pe arhitect și-l monopolizase complet pe Charles. Noroc că masa era ovală și nimeni nu putea să se simtă stingher. Oricum, la un moment dat, Charles se întoarse spre femeia din stânga lui.

Katy se strădui să nu se uite prea fix la el. Artistul din Tobago o ajută mult făcând-o să râdă și să uite pentru scurt timp de Charles. Dar la un moment dat, îi surprinse privirile. Ochii lui aveau o sclipire ciudată pe care ea nu reuși s-o interpreteze în nici un fel. Zâmbetul ei îngheță. Simțind că începe să se înroșească privi în farfurie cu atenție, la crabul neînceput.

Oare o ura? Ce însemna emoția aceea din spatele privirii enigmatice?

Cafeaua o băură pe punte, sub cerul înstelat. După ce conversă puțin cu Carly Martin, Charles se retrase ca să rezolve o problemă de rutină.

Pe Katy o tenta să se ducă în cabina ei ca să fie singură, dar nu era politicos să se retragă atât de devreme. Din fericire Arianna le sugeră să se odihnească, dacă voiau, dat fiind că avuseseră o zi lungă.

– Mâine îi vom aștepta pe ceilalți invitați până mai târziu, așa că, dacă vreți să dormiți mai mult, nu vă simțiți obligate să veniți la micul dejun, spuse ea. Ne place ca invitații noștri să se simtă relaxați și să facă ce vor. Unora le place să se trezească la șase dimineața, ca să profite de razele ultraviolete, alții dorm până la douăsprezece... Și rugați stewardesele să vă aducă ce doriți și când doriți. Sunt total la dispoziția voastră.

– Zborul m-a obosit întotdeauna, spuse Thalia. Cu siguranță nu mă voi trezi la șase dimineața. Abia aștept să pun capul pe pernă. Oricum, căpitanul secund s-a retras, așa că nu mai are rost să stau pe aici. Apropo, e un bărbat trăsnet, nu crezi? Ei, sper să nu. N-ar fi frumos să ne batem pe el.

– Se cade să flirtezi cu echipajul? întrebă Katy în șoaptă.

– Draga mea, râse Thalia, când am făcut eu ce „se cade"? Dacă Dracoulis ar fi dorit să nu ne legăm de echipaj, n-ar fi trebuit să angajeze asemenea exemplare și să le invite la cină.

– Poate că domnul Ormond e un bărbat însurat, sugeră Katy firav.

– L-am întrebat, este, într-adevăr. Și eu n-am atentat niciodată la bărbații însurați.

– Dar acum ai de gând s-o faci.

– Da, dar soția lui nu-l mai vrea. Sau poate e invers. Nu mă interesează. N-a intrat în detalii, slavă Domnului. Nimic nu mi se pare mai plictisitor decât istoria unui mariaj eșuat. Charles mi-a spus doar că e căsătorit, dar nu mai trăiește cu soția lui. Ce proastă trebuie să fie femeia care a lăsat un asemenea bărbat!

– Corect, zâmbi Katy întrebându-se ce față ar fi făcut Thalia dacă ar fi aflat că ea era proasta.

Ajunseră în fața cabinei lui Katy și Thalia întrebă:

– Pot să intru ca să mai bem ceva?

– Te rog.

– Dumnezeule, tablourile de pe iahtul ăsta trebuie că valorează milioane! Eu am un Cézanne în cabină, îți vine să crezi? Ăsta de la tine trebuie să fie un Zoffany.

– Mie îmi plac mai mult acuarelele, spuse Katy, ușurată că Thalia deviase subiectul de la Charles.

– Toarnă-mi niște rom alb, te rog. Pune și niște apă tonică și gheață.

În ciuda faptului că se declarase extrem de obosită, Thalia părea că mai avea de gând să stea la taclale încă cel puțin vreo jumătate de oră.

– Când am văzut-o prima oară pe Carly Martin stând pe șezlong, lângă piscină, spuse ea aprinzându-și o țigară, am crezut că e ultima achiziție a lui Andreas. Dar i-am observat în timpul cinei și nu par a fi amanți.

Katy nu era fumătoare și nu-i surâdea ideea să doarmă în miros de fum de țigară, dar n-avea încotro.

– Poate că nu-i place să se afișeze.

– Să fie ăsta un semnal la adresa mea, ca să am grijă cum să mă comport cu Charles?

– Nu știu, răspunse Katy ușor agasată poate din cauza celei de-a doua țigări pe care și-o aprinsese Thalia.

– Sunt două feluri de abordare a situației. Există bărbați cărora le plac femeile neajutorate. În cazul lor nu trebuie să-ți arăți latura pragmatică decât după ce ai pus mâna pe ei. Apoi mai există genul de bărbați care nu se sperie de femeile cu personalitate. Aceștia se simt flatați atunci când o femeie se uită pofticios la ei, aidoma nouă.

– Sinceră să fiu, pe mine mă deranjează avansurile unui bărbat de care nu-mi place, spuse Katy amintindu-și de ceilalți bărbați care o sărutaseră după ce se despărțise de Charles.

– În fine. Poate că nu sunt „dotată” precum Carly Martin, dar atrag mulți bărbați. Nu cred că Charles mă va respinge dacă va simți că mă dau la el.

– Probabil că nu, fu Katy de acord. Dar poate va apărea mâine un bărbat mai interesant.

– Poate. Voiam s-o întreb pe Arianna cine mai vine, dar am uitat. Oricum, Charles îmi ajunge deocamdată. Pe lângă el, Philip e un pămpălău. Am impresia că secundul e un devorator de femei. Tu ce părere ai?

– Cred că zece zile de croazieră sunt prea puține ca să te implici într-o relație cu un bărbat al cărui stil de viață nu se potrivește cu al tău. Dacă te îndrăgostești de el ce vei face? Tu trebuie să te întorci la Londra, la afacerile tale.

– Poate că se va îndrăgosti el de mine și mă va urma.

– Vai, Thalia, nu fi rea. Nu poți să-l obligi să renunțe la postul pe care probabil l-a câștigat cu greu. Oricum, nu cred c-o va face, chiar dacă se va îndrăgosti de tine. Comandantul Longhurst se va pensiona la șaizeci de ani și secundul îi va lua locul. Domnul Ormond nu pare genul de bărbat care să-și sacrifice viața profesională pentru o femeie, oricât de mult ar iubi-o.

– Aici cred că ai dreptate. Nu pare genul acela, nu? De fapt mi se pare că e genul de mascul autoritar, care se așteaptă ca femeia lui să renunțe la tot și să-l urmeze. Probabil că din cauza asta a eșuat căsnicia lui. Poate că soția lui accepta să fie dominată în pat, dar nu și în viața de zi cu zi.

– Poate, cine știe? Thalia, pic de somn. Te superi dacă te rog să mă lași să mă culc? Abia pot să-mi mai țin ochii deschiși.

– Arăți obosită, spuse Thalia stingându-și țigara. Ne vedem mâine. Nu știu la cât mă voi trezi. Hai să facem cum ne-a sugerat Arianna și să ne sculăm la ce oră avem chef. Somn ușor.

– Noapte bună.

Când rămase singură Katy aruncă mucurile de țigară la gunoi și spălă scrumiera care era dintr-un porțelan de Limoges, ca să scape de mirosul neplăcut de țigări stătute. Apoi deschise hubloul, se spălă pe dinți și când se băgă în pat, scăpase de mirosul de fum.

Pe noptieră Katy găsi câteva cărți pe care în mod normal le-ar fi răsfoit. Dar în seara aceea era mult prea obosită ca să mai aibă chef de citit. Voia să stea pe întuneric și să se gândească mai bine la Charles. Încă nu se dezmeticise din șocul pe care-l avusese atunci când îl întâlnise după atâta timp.

Când stinse lumina, cabina nu fu complet întunecată. Pe hublou pătrundea lumina spectrală a lunii. Rămase cu ochii deschiși privind în tavan și gândindu-se ce simțise oare Charles când o văzuse.

Nu-i păruse șocat, ca ea. Dar probabil că nici ea nu lăsase să se întrevadă nimic.

„Ești sigură că nu-l mai iubești? „ o întrebase Robert Otterway.

La vremea aceea nu fusese sigură. Acum era. Cum dăduse cu ochii de Charles știuse că dragostea pentru el nu se stinsese. El încă mai era bărbatul vieții ei.

Dumnezeule! Ce situație! Ea îl mai iubea pe Charles. Charles probabil că nu mai putea s-o sufere. Iar femeia pentru care lucra voia să-i facă avansuri. Nu avea o perspectivă prea plăcută asupra acelei croaziere.

*
* *

Când se trezi în dimineața următoare, cabina era inundată de lumină și pe pereți dansau pete sclipitoare reflectate de apă. Calmul nopții făcuse loc foșnetului familiar al mării, pe care nu-l mai auzise de când se căsătorise cu Charles.

Charles! El nu mai făcea parte din trecutul ei. Reprezenta viitorul. Avea să-și petreacă zece zile alături de el. Oare se vor împăca? Nu era sigură, dar trebuia să încerce.

În zece minute fu pe marginea piscinei de pe punte. Era abia șapte dimineața și nimeni nu se trezise. Își scoase halatul de baie și plonjă în apă. Făcu treizeci de bazine și se hotărî să facă cincizeci, când auzi o voce:

– Bună dimineața, domnișoară... Brown.

Întorcând capul îl văzu pe Charles stând la capătul piscinei, cu brațele încrucișate la piept. Era îmbrăcat în uniformă, ceea ce-i conferea un aer impozant.

– Bună dimineața, spuse ea ieșind din piscină.

Când trecu pe lângă el, Charles făcu o scurtă plecăciune în timp ce privirile lui deveniră mai intime. Se aplecă și luă halatul de baie.

– Dați-mi voie, domnișoară... Brown, spuse el ținându-i halatul și zâmbind ușor ironic.

Katy se simți fragilă ca un bebeluș, acceptând ca el s-o ajute.

– Păreți o înotătoare puternică, domnișoară... Brown.

– Nu mă mai înțepa, Charles, spuse ea rugător. Am fost nevoită să-mi schimb numele după ce tatăl meu a fost trimis la închisoare. Presa m-ar fi sfâșiat. Poate că n-ai aflat ce-a pățit tata?

– La vremea aceea, nu. Dar am aflat mai târziu. Însă nu te mai numeai White, din câte-mi amintesc.

– După ce ne-am despărțit, spuse Katy încurcată, am renunțat la numele tău. Oricum, nu cred că ți-ai fi dorit ca el să fie asociat cu scandalul acela. Din fericire nimeni n-a făcut legătura.

Charles voi să replice, dar se răzgândi și spuse rece:

– Iertați-mă, domnișoară... Brown. Acum trebuie să mă întorc la treabă.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă grăbit de ea. Katy se așeză pe șezlong închizând ochii și simțind că-i vine să plângă.

După câteva minute își reveni și începu să se plimbe pe punte, privind spre țărm. Acolo o găsi și Andreas Dracoulis.

– Întotdeauna te trezești așa devreme, Katy? întrebă el pe un ton profund.

– Da. Dumneavoastră?

– Eu n-am nevoie decât de patru ore de somn. Te deranjează dacă luăm micul dejun împreună?

– Cu plăcere, domnule Dracoulis.

– Andreas, te rog.

– Andreas, repetă ea cuminte.

Lui Katy nu-i venea să creadă că se află la bordul acelui iaht de lux, tutuindu-se cu un milionar manierat și arătos.

O conduse pe o scară în ai cărei pereți erau săpate o mulțime de firide pline de obiecte valoroase. Ieșiră pe o ușă glisantă într-un fel de balcon, de pe care se putea vedea toată puntea, inclusiv piscina. Acolo îi aștepta o masă cu tacâmuri pentru două persoane.

– În dimineața asta am chef de rinichi în sânge, ce spui? Îți plac, sau preferi altceva?

– Îmi plac foarte mult.

– Și suc de portocale?

– Da, te rog.

Andreas apăsă pe un buton și imediat apăru un steward.

– Abia acum am observat că ai un avion la bord! exclamă Katy privind micul aparat de zbor care părea o bijuterie. Dar cum aterizați aici?

– E o amfibie, explică el. Are roți, dar când amerizăm se transformă în hidroavion. Iahtul e prevăzut cu o platformă specială care-l ridică până aici. *Artemis* e un iaht sofisticat. Dacă, Doamne ferește, se îmbolnăvește cineva, avem și un spital ambulant, cu sală de operații și echipament complet.

Katy luă o gură de suc de portocale, ascultându-și cu interes gazda, care-i povestea despre celelalte facilități de pe iaht. Abia după ce dădu gata un pahar își dădu seama că sucul ei era combinat cu șampanie.

Mai băuse așa ceva în Spania. Se numea Buck's Fizz și era un aperitiv excelent, dar niciodată nu-l băuse la micul dejun.

Andreas nu era un bărbat obsedat de afacerile lui, iar interesul pe care i-l arăta era flatant. În timp ce-și băură cafeaua Katy își dădu seama că dacă n-ar fi existat Charles,

probabil că s-ar fi îndrăgostit de acel grec dinamic și inteligent. Dar o relație cu el ar fi distrus-o cu siguranță.

– Deci ești o fată de modă veche, căreia îi place să gătească și să se ocupe de casă, spuse el după ce ea îi explică cu ce se ocupa. Așa era și prima mea soție. Ei nu i-ar fi păsat dacă într-o zi am fi dat faliment. De fapt, când ne-am căsătorit, nu aveam un sfanț. Nu pot să spun că nu i-a plăcut luxul, dar a rămas la fel de modestă cum am cunoscut-o. Banii n-au schimbat-o. Arianna seamănă foarte mult cu ea la fizic, dar la caracter... Fiica mea are un suflet bun, dar se plictisește foarte repede. Mi-e teamă că e cam răsfățată.

– Nu mi se pare. Când aveam vârsta ei eram teribil de răsfățată, dar acum m-am maturizat.

– Am impresia că viața ți-a dat o lecție dură, sau mă înșel? Ai cunoscut nefericirea...

– Da. O vreme. Mi-am pierdut tatăl în niște împrejurări dureroase, dar asta m-a ajutat să mă maturizez și să devin sensibilă la cei din jurul meu. Acum am trecut peste asta. Nu mai sunt nefericită. Cum aș putea fi? întrebă ea retoric, zâmbind. M-am trezit de dimineață pe un iaht superb, am înotat și acum iau micul dejun cu o persoană remarcabilă.

– Iahtul, serviciile, locul... nu sunt decât niște accesorii ale fericirii. Asta nu e totul în viață.

– Dar care este esența?

– Două lucruri sunt importante în viață – cariera și căsnicia. Nu știu care e pe primul loc. Ideal e să le ai pe amândouă. Eu le-am avut odată, și m-am simțit cu adevărat împlinit.

După ce termină de băut cafeaua, întrebă:

– Ai vrea să vizitezi puntea de comandă?

– Da, vă rog.

Oare îl va revedea pe Charles?

Din nefericire nici secundul și nici comandantul nu erau acolo. Iahtul era ancorat și nu se cerea prezența lor la comandă.

Andreas cunoștea în mare parte tot echipamentul. Katy ascultă cu atenție toate explicațiile pe care i le dădu.

– Mi-ați spus aseară că domnul comandant Longhurst a activat în Marina Regală, spuse ea în treacăt. Domnul Ormond unde a lucrat?

– John are în spate douăzeci de ani de experiență. Cu Charles e altceva. Tatăl lui a participat la cel de-al doilea Război Mondial și a murit câțiva ani după aceea. Charles a fost crescut de bunicul lui, amiralul Ormond. Lui Charles nu-i prea place să vorbească despre el însuși, dar cred că nu și-a dorit cu adevărat să intre în Marina Militară, totuși a făcut-o pentru a-l satisface pe bunicul său. După ce a murit bătrânul a devenit comandantul propriei ambarcațiuni.

– Cum a ajuns secund pe *Artemis* ?

O clipă Katy se temu ca lui Andreas să nu i se pară suspect interesul ei. Dar era prea curioasă.

– Navigam prin Pacific. I-am remarcat curajul când am primit un SOS de pe un iaht care luase foc. Și-a riscat viața salvând un copil de la bord. Eram de față când focul s-a extins până la ambarcațiunea lui. I-am adus pe amândoi la bordul lui *Artemis* și le-am oferit ajutor medical. John a recunoscut imediat numele Ormond. Comandantul Longhurst fusese prieten

cu bunicul lui Charles, dar se retrăsese când Charles a intrat în serviciu, așa că nu apucaseră să se cunoască personal. Nu ne-a luat mult să ne dăm seama de abilitățile lui Charles. Este un bărbat curajos, un aventurier căruia îi place să exploreze oceanele. I-am oferit un post pe *Artemis* și a acceptat imediat. De la început a făcut o impresie excelentă. Pe de altă parte, are un impact fantastic la femei. Am observat-o și pe Thalia aseară. A pus ochii pe el, dar trebuie s-o avertizez că pe Charles nu-l interesează aventurile. E îndrăgostit de mare.

– Domnul Ormond i-a spus că e căsătorit, dar că nu trăiește cu soția sa.

– Poate că eșecul primei căsnicii l-a făcut așa de reticent față de femei. Recunosc, se mai amuză ocazional, dar nu l-am văzut niciodată îndrăgostit cu adevărat.

– Și Thalia e foarte atașată de munca ei, spuse Katy evaziv.

Un steward care veni cu o tavă de argint pe care ducea o scrisoare, îi întrerupse.

– Iartă-mă, spuse Andreas după ce citi. Mi-e teamă că trebuie să te las puțin singură.

– Pot să mai rămân puțin aici?

– Te rog. Faci ce-ți poftește inima. Ne vedem la prânz, spuse el zâmbind, și plecă să-și rezolve afacerile.

Rămasă singură, Katy se gândi la ceea ce-i spusese Andreas despre Charles. Nu era surprinsă că bunicul lui fusese amiral. Nici faptele lui curajoase n-o uimiseră. Ceea ce nu înțelegea era de ce Charles renunțase la femei. Oricum, dacă ar fi aflat că se îndrăgostise de cineva, ar fi durut-o.

– Ce cauți aici? întrebă o voce familiară dar ostilă, care o sperie teribil.

– M-a adus domnul Dracoulis, spuse ea înroșindu-se. Dar a fost chemat undeva de urgență și m-a lăsat puțin singură.

– Cred că ai văzut tot ce era de văzut pe aici. Vrei să te conduc jos?

– Un minut, Charles. Trebuie să stăm de vorbă.

– Serios? De ce? întrebă el rece.

– Pentru că... vai, Charles, am fost căsătoriți. O vreme am fost fericiți. N-a mai rămas nimic din dragostea noastră?

– Ba da. Multă indiferență, spuse el batjocoritor. Domnișoară... Brown, patru ani reprezintă mult. Se spune că timpul vindecă rănile.

– Nu-mi mai spune domnișoară Brown, te rog.

– Dacă ți-aș spune pe nume ne-am complica existența degeaba.

– De ce nu-mi spui Katy?

– Dacă insiști, ridică el din umeri.

– Mă urăști, nu-i așa? Merit, știu, am fost așa de...

Înainte ca ea să poată spune „tânără și proastă", Charles o întrerupse.

– Nu mai contează. Văd că ți-ai revenit. Credeam că ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău te-a afectat material. Observ că te-ai învârtit bine. Dacă ți-e teamă că prezența mea la bord ți-ar putea afecta planurile, fii liniștită. N-o să te pun în vreo situație dificilă. Trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască. Asta e filozofia mea.

– Planurile? Ce planuri? Nu înțeleg.

– Dacă-ți place să faci pe naiva, treaba ta. Dar nu mă crede prost. La fel ca toate femeile care vin pe *Artemis*, îți încerci norocul cu Dracoulis. Dacă ai accepta un pariu aș spune că șansele cele mai mari le are Carly Martin. Poate mă înșel. E posibil ca Dracoulis să fie indus în eroare de aerul ăsta al tău inocent, pe care ai reușit să ți-l păstrezi. Dacă o faci pe Carly Martin, bravo ție. Dracoulis nu ține o femeie mai mult de trei luni. În afară de asta, după ce se termină croaziera se va întoarce acasă, așa că scurta noastră întâlnire va lua sfârșit.

– Cum îndrăznești! izbucni ea. Ce sugerezi tu nici nu-mi trece prin minte! Am venit aici pentru că m-a rugat Thalia. Arianna i-a spus că poate să vină cu un prieten, iar ea m-a ales pe mine. Și am preferat Caraibele frigului din Londra. N-ai nici un drept să mă acuzi că m-aș da la Dracoulis. E absurd!

– Cu riscul de a te enerva și mai mult, spuse el zâmbind cinic, aș spune că prietena ta, Thalia, n-are complexe. I-ar plăcea să mă aibă la pat. Ar trebui să-ți alegi mai cu atenție prietenii.

– Noaptea trecută Thalia mi-a spus că-i pari un mascul autoritar. Câtă dreptate avea! Ai rămas același misogin pe care l-am cunoscut. Și să nu-mi spui că în toți acești patru ani nu te-ai culcat cu femei ori de câte ori s-a ivit ocazia.

– La ce te așteptai? întrebă el înăsprindu-și privirile. Nu te-am înșelat niciodată, dar după ce ai refuzat să mai trăiești cu mine, nu văd ce-ar fi trebuit să fac. Să mă călugăresc?

– Atunci nu te lua de Thalia. Află că de doi ani, de când o cunosc, n-a umblat decât cu un singur bărbat.

– Oricum, e prea slabă. Nu e genul meu.

– M-ați chemat, domnule? întrebă un steward care-și făcu apariția pe nesimțite.

– Da, Burdon. Te rog s-o conduci pe domnișoara Brown pe punte. Nu știe drumul.

– Da, domnule.

Probabil că Charles apăsase pe buton fără ca ea să observe. Katy se văzu nevoită să accepte. Trecu pe lângă el spunând politicos:

– Mulțumesc, domnule Ormond.

– Pentru nimic.

– De fapt, cred că voi mai înota puțin în piscină înainte să mă retrag în cabina mea. Știu unde e piscina, mulțumesc.

– Cum doriți, domnișoară, spuse stewardul făcând o scurtă plecăciune.

Avea manierele unui valet englez, dar majoritatea stewarzilor erau greci și francezi.

La piscină tot nu venise nimeni, așa că sări în apă și înotă cu dușmănie încercând să-și potolească furia. De obicei înota calm, dar acum parcă ar fi participat la un concurs. Când termină treizeci de bazine se simți istovită.

Apoi apăru și Carly Martin însoțită de Arianna.

– Bună dimineața, spuse Carly, care purta ca în ziua precedentă doar un slip minuscul. Ești foarte... atletică, remarcă ea.

– Nu prea cred, se mulțumi să răspundă Katy, simțindu-se ușor jignită.

În mod normal i-ar fi dat un răspuns mai usturător, dar n-avea chef să-și facă dușmani. Discuția cu Charles încă îi ocupa mintea. Carly Martin era un personaj nesemnificativ.

– Bună dimineața, spuse Katy zâmbind spre Arianna. Tatăl tău mi-a arătat echipamentele de pe iaht. Presupun că le-ai văzut și tu, domnișoară Martin, nu? Mi se pare fascinant totul.

Carly se ungea cu ulei de paljă făcând niște gesturi senzuale, care ar fi stârnit orice bărbat. Dar pe punte nu se aflau decât ele trei, așa că eforturile ei erau zadarnice.

– Nu prea mă interesează partea tehnică. Mie mi-au plăcut mai mult obiectele de artă.

– Da, le-am remarcat când ne-am dus pe balcon ca să luăm micul dejun.

Își dădu seama imediat că o enervase pe Carly și începu să-i pară rău. Nu era în competiție cu ea. Începuse să se poarte ca și cum ar fi interesat-o Andreas, ceea ce nu era adevărat. Așa că se grăbi să clarifice situația.

– Tatăl tău e un bărbat cumsecade, îi spuse ea Ariannei. M-a invitat să luăm micul dejun împreună, deși nu mă cunoaște. Știi, eu, până acum, n-am avut de-a face cu oameni atât de importanți. Mi-e teamă că l-am cam plictisit. Dar sunt mândră că voi avea ce le povesti nepoților.

Apoi apăru Thalia, care o întrebă pe Arianna cine trebuia să mai sosească în ziua aceea.

– Unchiul meu, Spyros, împreună cu soția lui, Marietta, Janus Cartor, regizorul de film, împreună cu soția sa, un francez, Alain de Noailles, Taylor și Paulette Stevenson, un cuplu de americani, și cam atât.

Asta însemna că la bord aveau să fie șapte femei și cinci bărbați, ceea ce putea deveni plictisitor pentru Thalia. Dar cum ea deja pusese ochii pe Charles, situația n-o deranja deloc.

Primul sosi francezul, care avusese de rezolvat niște afaceri în Trinidad și fusese adus pe la mijlocul dimineții. Arianna spusese că era bancher și Katy speră ca Thalia să-și îndrepte atenția asupra lui. Dar cum sosi la bord, francezul nu se mai dezlipi de Arianna. Era clar că venise pentru ea. Ceilalți bărbați erau însurați, așa că Thalia rămase la prima alegere.

Restul invitaților sosiră pe la prânz. Katy se așeză la masă lângă Valentina, o actriță destul de renumită, soția lui Cartor, care era însărcinată în luna a șaptea.

– Ai de gând să renunți la carieră după ce se va naște copilul? întrebă Katy.

– Nu sunt prima soție a lui Janny, răspunse Valentina, dar am de gând să fiu ultima. Foarte puține căsnicii supraviețuiesc atunci când soții sunt nevoiți să stea despărțiți vreme îndelungată. Iar lui Janny îi plac femeile.

Privirile ei se opriră speculativ asupra decolteului generos al lui Carly. Cu toate că era însărcinată, Valentina n-avea motive să se teamă de ea. Carly părea o starletă, dar Valentina avea stil. Semăna foarte mult cu Grace Kelly, era distinsă și avea personalitate.

– Ești actriță de teatru în Anglia, Katy? o întrebă mai târziu Cartor.

– Nu.

– Ești model?

– Nu, sunt bucătăreasă. Acum mă ocup de menajul Thaliei.

– Păcat. Arăți foarte bine și ești inteligentă. Nu te irosești?

– Mulțumesc, dar am impresia că și soția ta preferă să renunțe la carieră pentru familie. Nu ți se pare că și ea se irosește?

– Ai dreptate, dar nu. Sincer să fiu, nici nu-mi vine să cred ce noroc am avut cu Valentina. E frumoasă, inteligentă, talentată și gata să renunțe la tot pentru a se dedica copilului nostru. Din nefericire femeile ca ea sunt pe cale de dispariție.

Lui Katy îi plăcuseră întotdeauna filmele regizate de el, dar cunoscându-l ca om, începu să-l aprecieze și mai mult. Se așteptase ca invitații lui Andreas să fie aroganți și înfumurați. Dar, în afară de Carly, toți păreau oameni cu picioarele pe pământ. De fapt, din clipa în care o vedeai, îți dădeai seama că femeia aceea n-avea decât un singur scop – să ajungă în patul lui Andreas.

Cele trei motoare ale iahtului fură puse în mișcare de comandantul Longhurst și secundul Ormond. După ce ajunseră în larg, cei doi se alăturară petrecerii. Comandantul Longurst părea cam lipsit de chef, dar Charles era în formă. Amănunt ce nu-i scăpă Thaliei, care profită de situație ca să-l monopolizeze.

După ce Andreas îi prezentă invitaților, Charles intră în vorbă cu Alain de Noailles, până apăru Thalia. Katy o auzi spunând:

– Sper să învăț să fac schinautic în croaziera asta. Te pricepi, Charles?

– Da. Nu pot spune totuși că sunt expert.

Ba era.

– Sunt sigură că ești modest. Vrei să mă înveți câteva elemente de bază?

– Mi-ar face plăcere, dar doctorul echipajului, domnul Kent, este un profesor mai bun, sunt convins. Încă nu l-ați

cunoscut pentru că e prins cu niște urgențe la țărm. Va veni mâine și vă va arăta și dumneavoastră și celor dornici să învețe cum se schiază corect, răspunse Charles rece, dar politicos.

Katy putea să parieze că Thalia nu-și dăduse seama că Charles încerca să scape de ea. Lui nu-i plăceau femeile slabe, spusese.

Îl privi lăsând-o pe Thalia cu buza umflată, în compania lui Alain, și îndreptându-se spre piscină, unde se dezbrăcă expunându-și trupul musculos, superb și făcând un plonjeu perfect în apa calmă a piscinei. Întotdeauna îi plăcuse să-l admire pe Charles înotând. Avea o viteză și o grație remarcabile.

Îl iubea, clar. Și putea fi o soție bună pentru el. Se simțea în stare să renunțe la toate și să-l urmeze oriunde în lume. Doar dacă el i-ar mai fi dat o a doua șansă.

*

* *

Spyros Dracoulis și soția sa sosiră înainte de cină. Katy se afla în cabina ei când auzi zgomotul motorului unei bărci care se apropia de iaht. Se uită pe hublou și văzu un bărbat grizonant, impunător, însoțit de o blondă care nu părea mai în vârstă ca Arianna.

Grecoaica sugeră să poarte ceva mai special pentru cina din seara aceea. Probabil că avea o rochie specială pe care voia s-o îmbrace pentru Alain.

După ce se spălă și-și uscă părul, Katy se gândi cu ce să se îmbrace. Își luase patru rochii de seară. Una dintre rochii o purtase în luna de miere la un hotel din Valencia, unde Charlton Heston filmase în marele erou spaniol, Cidul. Rochia era din șifon verde și n-o mai purtase niciodată de atunci. Se întrebă dacă Charles o va recunoaște. Probabil că nu. Oricum, era mai potrivită decât pentru ajunul Crăciunului. În seara aceea voia să poarte o rochie simplă, albă.

După ce se machie și se îmbrăcă, se privi în oglinda dulapului și se declară mulțumită. Cureaua albă de piele a rochiei o înlocui cu un lănțișor cu strasuri pe care-l cumpărase de la Paris. Își puse în picioare o pereche de sandale argintii cu barete fine, asortați la o poșetă-plic argintie. Se parfumă cu Rive Gauche și ieși din cabină îndreptându-se spre ușa Thaliei, unde bătu încet.

Lângă ușă se afla o consolă pe care era o vază plină cu trandafiri proaspeți albi. Mirosi cu nesaț florile gândindu-se cât de norocoasă era să se afle acolo.

Ușa de alături se deschise și apăru o femeie de vârsta a doua, îmbrăcată într-un taior bleumarin, cu o figură distinsă.

– Bună seara, domnișoară Brown, spuse aceasta zâmbind. Eu sunt madame Jourdain, menajera. Sper că vă simțiți bine la noi. Aveți nevoie de ceva?

– Nu, madame, mulțumesc. Totul e perfect. Știți, eu sunt menajera doamnei Harcourt. Dar îndatoririle mele sunt mult mai mărunte decât ale dumneavoastră. Cred că e destul de dificil să întreții bine un asemenea iaht. Tocmai admiram florile acestea superbe.

– Da, recunosc, e dificil. Dar am o mulțime de ajutoare bine instruite și fac munca asta de patruzeci de ani, spuse franțuzoaica. Dacă vă interesează, v-aș putea arăta cum ne gospodărim.

– Mi-ar plăcea, mulțumesc. Dar mi-e teamă să nu vă deranjez.

Pagerul femeii sună și aceasta se scuză:

– Îmi pare rău, trebuie să plec acum. Sunt chemată de domnul Dracoulis.

Katy mai bătu o dată la ușa Thaliei și ea îi deschise în sfârșit. De o jumătate de oră se străduia să se machieze. Voia să arate excepțional în seara aceea, ca să-l dea gata pe Charles.

– Mâine dimineață trebuie să sosească domnul Kent, dragă, spuse Thalia. Poate că o să-ți placă de el.

– Nu. Prefer să înot și să-mi petrec timpul cu altceva. N-am nevoie de compania bărbaților.

– Ți-e dor de Robert?

– Nu. Ai avut dreptate, Robert nu e pentru mine. Trebuie să-i spun că ne vom despărți, imediat cum ajungem acasă.

– Nu erai sigură înainte. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– M-am gândit mai bine, cred. Cu ce te îmbraci în seara asta?

Thalia se ridică de pe taburetul din fața măsuței de toaletă și scoase din dulap o rochie de mătase roșie, cu corsaj. Din câte își amintea Katy, rochia îi venea superb Thaliei.

Așa cum era de așteptat, la cină veniră și cei doi ofițeri. Charles era încadrat de Taylor și Alain. Arianna vorbea cu unchiul ei, așa că Alain intră în conversație cu Katy.

– Am auzit că sunteți o înotătoare redutabilă, domnișoară Brown. Și mie îmi place să înot. Știți să schiați și să faceți scufundări?

– Știu să schiez. Scufundări n-am făcut decât la mică adâncime.

– Trebuie să remediem asta, spuse el zâmbind prietenos. E foarte interesant să înoți la adâncime.

Foarte curând începură să se tutuiască. Lui Katy îi plăcu Alain și se întrebă dacă el și Arianna aveau de gând să se căsătorească.

După cină se adunară în sala de jocuri, cu aer condiționat, care avea și o mică sală de cinema. Urmăriră un film nou american și apoi se întoarseră pe punte unde dansară lângă piscina golită, al cărei fund se ridicase la nivelul pardoseli.

Când tatăl ei trăia, Katy participase la multe petreceri mondene, dar niciodată nu văzuse un ring de dans mai frumos ca cel de pe *Artemis*.

Celelalte șase femei aveau ținute de cocteil, purtau bijuterii veritabile și arătau ca fluturii despre care Alain îi povestise că trăiau în Trinidad-Tobago.

Poate pentru că arăta cel mai modest, fu prima pe care Andreas o invită la dans. Grecul era un bun dansator și nu părea ridicol, așa cum se întâmpla cu majoritatea bărbaților de vârsta lui care încercau să mai pară tineri.

– Ce părere ai de Alain? întrebă el.

– Este... drăguț, răspunse ea neștiind unde voia Andreas să ajungă. Și cred că o iubește sincer pe fiica ta.

– Da. Cred că vor să-și anunțe logodna în croaziera asta. Aș fi încântat să-l am ginere. Sper că-l atrage mai mult Arianna decât banii mei.

Katy știa ce înseamnă să fii fiica unui milionar, chiar dacă Howard White nu fusese la fel de bogat ca Andreas Dracoulis.

– Și eu vreau să mă recăsătoresc, mărturisi el.

Katy îl privi surprinsă.

– Cu domnișoara Martin?

– Ți se pare că ne potrivim? întrebă el îndepărtând-o ușor ca s-o privească mai bine.

– Nu chiar.

– Ai intuit bine. Nu, domnișoara Martin nu va pune mâna pe mine, cum speră. N-are de gând să renunțe la cariera ei de actriță, așa cum va face Valentina pentru soțul și familia ei. Am nevoie de o soție care să-mi nască fiul pe care mi l-am dorit dintotdeauna. Artemis a avut o naștere grea și n-a mai putut rămâne însărcinată. Celelalte soții ale mele n-au fost potrivite. Acum caut o femeie care să-mi nască un moștenitor.

– Nu e bine să declari așa ceva. S-ar putea să te asalteze admiratoarele.

– De asta am preferat să-mi petrec vacanța pe mare, departe de lume. E mult mai ușor să scapi de ochii presei și de tinerele căutătoare de aur.

Peste umărul lui, Katy îl observă pe Charles dansând cu Thalia.

– Și dacă ai aflat ce am de gând, Katy, te-ai afla printre amatoare?

Ea îl privi în tăcere, neștiind cum să-i refuze propunerea.

– Nu te speria, continuă el. Știu că multe femei mă vor mai mult pentru bani decât pentru farmecul personal.

– Nu cred că m-aș afla printre amatoare, cum spui, zise ea cu grijă.

– De ce nu? Nu-ți plac bărbații scunzi? Nu te teme să-mi spui adevărul verde-n față. Îmi place franchețea.

– Dacă n-aș purta tocuri ai fi cu un cap mai înalt ca mine. Și chiar dacă n-ai fi milionar, tot ai avea o mulțime de admiratoare, Andreas. Ești un bărbat bine.

– Serios? cochetă el. Mulțumesc. De fapt, înainte să devin milionar, aveam succes la femei. Dar eram mai tânăr.

– Ai fost un bărbat fidel?

– Da. Grecoaicele serioase din generația mea erau virgine până se căsătoreau. Cu băieții era altceva. Prima oară am făcut dragoste la cincisprezece ani. Am avut norocul să dau peste niște femei experimentate, mai în vârstă decât mine și căsătorite. Oricum, nu mai contează asta, acum. Aș dori să aflu totuși de ce nu te-ai căsători cu mine.

– Pentru că și tatăl meu, deși n-a avut averea ta, a fost milionar și mi-am dat seama că banii n-au fost suficienți ca să mă facă fericită. Cum ai spus azi-dimineață, la micul dejun, dragostea contează.

Melodia se termină și Andreas o eliberă întrebând-o:

– Cu ce se ocupa tatăl tău?

Katy îi spuse, evitând să-i dea prea multe detalii.

– Mi-e foarte sete, zise ea încercând să încheie subiectul. Ai putea să-mi aduci o băutură rece, te rog?

– Desigur, spuse el făcând semn unui steward și conducând-o spre un scaun, lângă Taylor și Valentina Stevenson. Când începu următoarea melodie, Taylor o invită la dans.

Dacă Andreas o surprinsese în seara aceea aproape propunându-i s-o ia de nevastă, ceea ce o uimi mai tare pe Katy fu că Charles veni s-o invite la dans, pe la sfârșitul petrecerii.

Până atunci el dansase cu toate femeile, cu excepția Valentinei, care se dusese împreună cu soțul ei la culcare. Nici comandantul Longhurst nu rezistase până la sfârșit. Dar Katy nu se așteptase ca Charles s-o invite. Oricum, nimeni nu i-ar fi remarcat eventuala lipsă de politețe.

Era ciudat să danseze în brațele bărbatului cu care avusese relații intime și care acum i se părea un străin.

Dacă față de grec, în sandale era mai înaltă ca el, față de Charles era cu un cap mai mică. Pe vremuri obișnuia s-o tachineze din cauza asta. Dar acum nu mai erau așa de apropiați. Abia dacă puteau purta o conversație banală.

– La ce oră pornim mâine? întrebă ea după câteva clipe de tăcere încordată.

– Nu prea devreme. Nu vrem să deranjăm pasagerii. Doar tu și domnul Dracoulis vă treziți cu noapte-n cap.

– Nu-ți scapă nici o mișcare, nu se abținu ea să remarce.

– Trebuie să fim vigilenți.

– Normal. Dar sunt surprinsă că secundul apleacă urechile la bârfele stewarzilor.

– Secundul, nu. Dar căpitanul știe tot. Și acesta îi mai scapă câteva informații și secundului. Când patul proprietarului

pare amenințat de o nouă cucerire, tot echipajul știe. Apropo, știai că patul în care doarme Andreas a aparținut ultimului doge al Veneției? De fapt, îl vei vedea înainte de Crăciun, adăugă el zâmbind sarcastic.

Katy nu se lăsă atinsă de vorbele lui răutăcioase.

– Mai bine ai paria pe domnișoara Martin. Și în caz că te interesează, domnul Dracoulis, care știe să judece corect oamenii, și-a format o altă părere decât tine despre morala mea. De fapt, chiar m-a avertizat – și mi-a spus s-o informez și pe Thalia – să avem grijă cu tine. Dar, oricum, știam cu cine am de-a face.

– Ce naiba vrei să spui? își pierdu el cumpătul.

– Un ofițer gentleman nu seduce femei în timpul serviciului. Din mine ai făcut o femeie cinstită, dar...

– N-a fost prea greu să te seduc, o întrerupse el. Crezi că Dracoulis va întâmpina dificultăți? Nu prea cred.

– N-ai nici un drept să-mi vorbești așa, Charles! se răsti ea, fără să mai țină cont de cei din jur. La nouăsprezece ani eram doar o fată foarte îndrăgostită. Asta nu-ți dă dreptul să mă consideri o femeie ușoară.

– Majoritatea femeilor devin ușoare în preajma lui Dracoulis, replică el calm.

– Poate, dar eu nu voi fi una dintre ele.

– Încă n-ai avut ocazia să afli.

Supărată, Katy se luptă să se desprindă din brațele lui. Dar Charles era încântat de reacția ei și o strânse și mai tare. O clipă Katy se zbătu neputincioasă, dar apoi cedă, simțind cum i se topește rezistența. Începu să tremure amintindu-și de reacțiile senzuale pe care reușea întotdeauna să i le stârnească.

– Te rog, Charles, nu... șopti ea pierdută.

– Pe vremuri îți plăcea, îi murmură el în ureche.

– Pe vremuri mă iubeai. Acum se pare că mă urăști și mă disprețuiești.

Melodia se termină, dar Charles n-o eliberă din strânsoarea dulce a brațelor lui puternice. Atunci Katy își dădu seama că dacă n-o mai iubea, încă se mai simțea atras fizic de ea. Se trezi înroșindu-se ca o copiliță lipsită de experiență, așa cum fusese atunci când îl cunoscuse.

– Mulțumesc, spuse el eliberând-o în cele din urmă și conducând-o politicos la locul ei.

Marietta Dracoulis veni să discute cu ea. Era mult mai tânără decât bărbatul ei, dar nu era chiar de vârsta Ariannei. Părea așa din cauza figurii copilăroase și a părului blond. Trebuia să aibă în jur de treizeci și cinci, patruzeci de ani, cu vreo cincisprezece ani mai tânără decât Spyros.

Un sfert de oră mai târziu familia Stevenson se retrase, oferindu-i lui Katy ocazia să evadeze. Ca de obicei, Katy dormea vara complet goală, dar își luase cu ea o pijama.

Înainte să se urce în pat își scoase perluțele de la urechi, cadoul de nuntă pe care i-l făcuse Charles. Colierul delicat, asortat nici nu-l mai simțea, pentru că-l purta zi și noapte, devenind aproape parte din ea. La fel devenise parte din ea și verigheta pe care, după despărțirea de Charles, o pusese deoparte. Inel de logodnă nu avea, pentru că ea și Charles nu fuseseră niciodată logodiți. Dragostea dintre ei fusese atât de puternică și fulgerătoare încât nu mai ținuseră cont de tradiție.

În cea de-a doua seară la bordul iahtului *Artemis*, deși se simțea la fel de obosită ca-n prima seară, Katy se hotărî să citească puțin înainte de culcare.

Își trase cearșaful până sub bărbie, și începu să răsfoiască *Una cu marea* de Naomi James. Era vorba despre o tânără din Noua Zeelandă care își cunoscuse dragostea pe mare.

Amintindu-și de primele luni ale căsniciei sale cu Charles, Katy era curioasă să afle ce-i făcuse pe cei doi tineri căsătoriți din roman să se despartă în cele din urmă.

Deși o interesa subiectul, abia reușea să se concentreze asupra rândurilor. Se gândea la Charles. Cum să-l convingă că n-o interesa Andreas?

După douăzeci de minute, spre stupoarea ei, ușa se deschise și în prag apăru Charles.

– Ce vrei? întrebă ea speriată.

– Ce crezi că vreau, Katy?

Charles nu obișnuia să bea alcool, dar acum părea amețit. Când avusese timp să se îmbete?

– N-nu știu, se bâlbâi ea.

– Mai devreme m-ai întrebat dacă a mai rămas ceva între noi, iar eu ți-am spus că multă indiferență. Ei bine, te-am mințit. A mai rămas ceva. Te doresc.

– Charles, e târziu...

– Ești emoționată, draga mea? întrebă el ironic. Niciodată n-ai fost timidă cu mine. Nici măcar atunci când te-am sedus pentru prima oară.

Katy îl văzu întorcându-se o clipă cu spatele la ea și crezu că va pleca. Dar el încuie ușa cu cheia. Sunetul acela îi dădu

fiori de-a lungul șirei spinării. Charles se așeză pe scaunul pe care stătuse Thalia cu o noapte înainte, când îi mărturisise cât de atrasă se simțea de el.

– Din câte-mi amintesc erai foarte dornică să înveți ce înseamnă dragostea, spuse el apropiindu-se de patul ei. Pun pariu că acum mă vei învăța tu câteva lucruri noi.

Se așeză pe marginea patului și-i luă cartea din mâini punând-o pe noptieră. Apoi întinse mâna spre capătul cearșafului pe care Katy îl ținea strâns sub bărbie.

– Nu trebuie să fii sfioasă cu mine, Katy. Sunt soțul tău, îți amintești? Și chiar dacă n-aș fi, sânii tăi nu-mi sunt străini. Și mi-e dor de ei.

– Te rog, Charles, șopti ea. Pleacă...

– Nu, spuse el calm.

– Ești ametit.

– Nu, sunt cât se poate de treaz.

– Nu vei face dragoste cu mine! spuse Katy tăios.

– Crezi că nu? zâmbi el cu ochi nemiloși. O să fac ce vreau cu tine... draga mea doamnă Ormond.

Capitolul 3

– Charles, nu! Ai dreptate! exclamă ea tremurând.

În semn de răspuns Charles se aplecă și o sărută dur pe gură. La început ea-și ținu buzele strânse încercând să ignore plăcerea pe care i-o provoca gura lui atât de cunoscută și de dragă.

Mâinile lui erau deja în jurul ei căutându-i pielea. Brațele ei subțiri încercau zadarnic să-l îndepărteze. Dacă ar fi fost vorba de un străin care ar fi încercat s-o violeze, probabil că l-ar fi sfâșiat. Dar cum putea să-l muște și să-l zgârie pe bărbatul care îi oferise atâta plăcere?

Îi simți gura îndulcindu-și apăsarea și renunță să-l mai lovească cu pumnii. Încet, începu să-i accepte îmbrățișarea. Îi dădu voie s-o dezvelească, ținându-și ochii închiși și savurând plăcerea momentului.

Așa simțise și prima oară când făcuseră dragoste. Pe vremea aceea nu bea vin. Atunci băuse doar o Cola, așa că nu putea da vina pe amețeală, ca să-și justifice trăirile. Fusese pentru

prima oară când se simțise iubită cu adevărat. Howard White îi dăruise totul cu excepția afecțiunii. Katy fusese un copil avid de dragoste.

Acum, în timp ce Charles o săruta mângâindu-i pielea înfierbântată, Katy i se predă necondiționat. Ca și prima oară, voia să i se dăruiască complet, dar rațiunea îi șoptea firav să se oprească.

Prima oară motivul fusese virginitatea. Acum, deși era soția lui, îi era teamă că el n-o mai dorea decât fizic.

În timp ce Charles îi redescoperea fiecară părticică a trupului, Katy se cutremură de plăcere și indecizie. Trecuse atât de mult timp de când nu mai trăise senzațiile pe care i le stârneau gura și atingerile lui. Oare trebuia să-l oprească? Putea să-l oprească?

În adâncul sufletului știa că da. La început el o forțase să-i cedeze, dar acum n-o mai poseda cu aceeași încăpățânare.

– Oh, nu, nu, șopti ea în timp ce el trasa cărări de sărutări fierbinți spre interiorul coapselor ei.

Ignorând-o, Charles își continuă explorarea. Și poate că ar fi făcut-o să țipe de dorință dacă cineva n-ar fi bătut ușor la ușă.

Charles își ridică atent capul.

– Trebuie să fie Thalia, șopti Katy agitat.

Deodată Charles sări din pat, își puse chipiul pe cap și se ascunse în baie încuind ușa în urma lui.

Știind că ușa de la intrarea în cabină este suficient de izolată fonic încât nimeni să n-audă de pe hol ce se petrece înăuntru, Katy își aranjă calm cearșaful sub

bărbie, întrebându-se de cât timp se năpustise Charles peste ea. De cinci, zece minute? Pierduse noțiunea timpului.

Pulsul însă nu i se potolise. Avea pielea încă încinsă de dorință. Spera ca Thalia să nu observe vreo schimbare. Dacă afla că Charles fusese acolo – Dumnezeule, nici nu voia să se gândească la așa ceva. Probabil că era în stare s-o concedieze.

Katy făcuse cunoștință cu furia Thaliei în doi ani de când o cunoștea. Bine, niciodată nu se înfuriase pe ea, dar nici nu-și dorea așa ceva.

Poate că ar fi trebuit să-i spună de la început cine era Charles. Dar acum era prea târziu s-o facă.

Thalia, dacă ea era la ușă, renunță să mai bată. Probabil își închipuise că adormise. După câteva minute Charles ieși din baie, cu o expresie mult diferită de cea cu care intrase. Părea acrit, așa cum fusese în ultimele luni ale căsniciei lor.

– O să fiu la piscină la răsărit. Ne întâlnim acolo, spuse el și ieși fără să-i ureze somn ușor.

O lăsă singură, zbătându-se între dorință și neputință. Oare mai aveau vreo speranță de reconciliere?

*

* *

Cinci minute după ce soarele răsări din mare, Katy, îmbrăcată în halat de baie, se apropie de piscină, unde o aștepta Charles.

Deși avea picioarele goale, el o simțise apropiindu-se și se întorsese cu fața la ea.

– Bună dimineața, spuse ea liniștit sprijinindu-se de balustrada lustruită și privind în jos, la marea limpede și calmă.

El se apropie primejdios de mult și spuse:

– Bună dimineața. N-am de gând să-mi cer iertare pentru noaptea trecută. Dimpotrivă. În ciuda impresiei pe care ți-a făcut-o Dracoulis, eu încerc să păstrez relațiile cât mai distante cu femeile. Dar sunt un bărbat normal, cu nevoi, și nu pot să renunț complet la ele. Din nefericire ai apărut în preajma mea după o abstinență îndelungată. A fost o greșeală să dansez cu tine. Și spunându-ți astea, îți garantez că nu se va mai repeta. Întotdeauna ai avut un efect aproape hipnotic asupra mea.

– Și tu asupra mea, șopti ea timid. Măcar în privința laturii sexuale, mariajul nostru a fost un succes.

– Dar numai în privința asta, spuse el rece. Nici chiar o relație sexuală perfectă nu poate salva o căsnicie.

– Dar nu ne-a legat doar asta, Charles. Am avut o mulțime de pasiuni comune – cărțile, muzica, marea. Dacă gândeam mai matur...

– Femeile frumoase sunt foarte rar soții bune. Și dacă sunt foarte frumoase preferă să nu se căsătorească niciodată.

Katy își dădu seama deodată că Arianna o prezentase lui Charles ca prietena Thaliei. Probabil că el nu știa cât de mult se schimbase. Dacă ar fi aflat cu ce se ocupa, poate și-ar fi schimbat părerea.

Tocmai era pe cale să-i spună, când el continuă:

– Aș vrea să știi că imediat ce am aflat de întâmplarea nefericită cu tatăl tău, și asta s-a întâmplat după câteva luni bune, pentru că eram în Pacific, m-am străduit să te găsesc ca să te ajut, dacă aveai nevoie de mine.

– Serios? Mă bucur să aflu asta, Charles. În timpul procesului m-a durut că nu m-ai căutat. Am crezut că mă eviți ca să nu te compromiți. Știu că niciodată nu ți-a plăcut de tata.

– Mi-am dat seama de la început că activitățile lui nu sunt tocmai cinstite. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care n-am acceptat slujba pe care mi-a oferit-o. Îți dai seama că și eu aș fi ajuns la închisoare dacă nu-mi ascultam instinctul.

– Asta nu mi-ai spus niciodată.

– Te-ai fi înfuriat pe mine, nu m-ai fi crezut și m-ai fi acuzat că încerc să te îndepărtez de el din cine știe ce alte motive ascunse. N-avea sens să-ți ponegresc tatăl fără să am vreo dovadă.

– Cred că ai dreptate. Dar asta s-a întâmplat de mult. Ce sens are să mai fim supărați unul pe celălalt, Charles?

– Cred că ai dreptate, spuse el după câteva momente de gândire. Putem încerca să ne purtăm civilizat.

– Nu crezi că ar merita să încercăm... din nou?

– Glumești! râse el scurt.

– Ți se pare amuzant?

– Nici amuzant dar nici serios. Cred că ceea ce s-a întâmplat astă-noapte ți-a întunecat judecata. Mă dorești ca amant, nu ca soț, asta e clar. Dacă am petrece câteva nopți împreună ți-ai da seama că am dreptate. Recunosc, suntem puternic atrași sexual unul de celălalt. Nu că mi-ar displăcea să mă împac cu tine. Da, de ce nu? Nevoile nesatisfăcute îmi dau

dureri de cap și nu-mi dau voie să mă concentrez asupra muncii. Dacă ne dorim reciproc, să ne avem. Ce ne costă? Sigur, Dracoulis s-ar putea să nu fie chiar așa de încântat. Și nu putem s-o facem pe ascuns. Știi bine cât de mult bârfește personalul. Iar Dracoulis e primul informat.

Katy revăzu sclipirea aceea din ochii lui, cu care năvălise peste ea în cabină noaptea trecută. Charles încercă s-o mângâie pe obraz, dar ea se smuci furioasă.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Ți-am mai spus că nu mă interesează Dracoulis! Ce naiba te face să crezi că în patru ani am devenit o femeie ușoară, care se vinde oricui pentru bani?

– Nu mă lua de prost, Katy. Știu că bunurile tatălui tău au fost confiscate de autorități. N-ai fost niciodată o femeie care să-și dorească o carieră. Cum ai ajuns pe iahtul ăsta, apropo?

– Știu că n-o să mă crezi niciodată dacă o să-ți spun că tu ești primul și ultimul bărbat cu care m-am culcat vreodată, spuse ea amar.

– Ai dreptate, n-o să te cred. Dar îmi amintesc foarte bine noaptea în care m-am strecurat pe fereastră în casa tatălui tău, în dormitorul tău, și m-ai primit foarte natural. Nici o femeie cu sânge fierbinte ca al tău n-ar rezista fără un bărbat mai mult de o lună.

– Vai! exclamă ea dându-și seama cât de puțin o cunoștea bărbatul pe care-l iubea și pe care-l așteptase atâta timp. Nu credeam că mă vrei doar pentru sex. Eram sigură că mă iubești. Iar dragostea o poți aștepta o viață întreagă, spuse ea cu voce spartă.

– Katy! șopti el înfrigurat luând-o de umeri și scuturând-o.

– Lasă-mă-n pace! exclamă ea smulgându-se umilită din strânsoare. Ai dreptate, am fost o proastă să cred că între noi a fost ceva special. Poate că ai dreptate când spui că aveam nevoie de un bărbat și am confundat sexul cu dragostea. Întotdeauna am fost dornică la pat. Dar să nu încerci să te mai apropii vreodată de ușa dormitorului meu, Charles, pentru că o vei găsi încuiată. Dacă vrei, mă poți găsi în patul dogelui!

Spunând acestea, Katy se răsuci pe călcâie și porni întins spre cabina ei, unde se aruncă pe pat și începu să-și plângă durerea. Dumnezeule, dacă l-ar fi lăsat pe Charles să facă dragoste cu ea ar fi fost și mai rău!

Mai târziu, după ce nu mai avu nici o lacrimă, începu să se gândească la nefericirea ei. Se afla în mijlocul unor necunoscuți care făceau parte dintr-o altă lume decât a ei, și pe deasupra îl mai avea în coaste și pe fostul soț, care după ce că n-o dorea, era vânat de șefa ei. Cât să mai suporte?

Oricum, nu putea să zacă în pat toată croaziera. Ar fi fost nepoliticos și n-ar fi știut cum să se justifice în fața Thaliei. Așa că se ridică din pat, făcu un duș fierbinte, apoi unul rece, se machie cu grijă și-și puse o pereche de ochelari.

– Te-ai trezit târziu în dimineața asta, remarcă Thalia întâmpinând-o zâmbitoare când Katy se apropie de piscină. Am bătut la ușa ta noaptea trecută. Dar cred că te culcaseși.

– Îmi pare rău. Era ceva important?

– Nu, voiam să stăm la taclale.

– Cred că aerosolii mă trag la somn, spuse Katy întorcându-se spre Arianna care se pregătea să-i prezinte un tânăr drăguț.

– El este David Kent, spuse grecoaica, doctorul nostru. Katy Brown.

Bărbatul avea o figură destul de comună, dar plăcută, ochii albaștri și părul roșcat-închis. Era aproape la fel de înalt ca și Charles.

Charles, care din fericire nu se mai afla printre invitați la ora aceea. Cu siguranță era la cârmă, pentru că acum iahtul se pusese în mișcare.

Katy fu dezamăgită să constate că Thalia nu părea deloc interesată de noul-venit. Oricum, îi cunoștea gusturile și David chiar n-avea nici o șansă în fața lui Charles.

– Doctorul pare drăguț, nu crezi? încercă apele Katy.

– Da, spuse Thalia așa cum se așteptase și ea, dar nu e genul meu. Niciodată nu mi-au plăcut bărbații pistruiați.

În după-amiaza aceea madame Jourdain îi arătă lui Katy bucătăria în care se pregăteau meniurile de pe iaht, călcătoria, spălătoria, depozitele și debaralele ambarcațiunii.

Iahtul era utilat ca un hotel de cinci stele. Avea rezerve impresionante de săpun scump și alte produse de toaletă, lenjerie fină, prosoape, chiar și hârtie de scrisori.

Madame Jourdain o prezentă pe Katy tuturor stewarzilor și bucătarului șef, un francez renumit în restaurantele de lux din Paris.

Apoi madame Jourdain o invită în salonul ei privat unde o servi cu ceai și prăjiturele și-i povesti viața ei. Era văduvă de ani de zile și avea de gând să se pensioneze anul următor.

Tocmai îi povestea ce avea de gând să facă la pensie, când cineva bătu la ușă.

– Intră, spuse madame.

Katy nu se așteptase să dea cu ochii tocmai de Charles, așa că nu reuși să-și ascundă surpriza când îl văzu.

Și el fu la fel de surprins s-o vadă acolo.

– Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse el repede. Revin mai târziu.

– Nu, nu, intră, te rog. Nu ne deranjezi. Te invit la un ceai. Știți, îi explică ea lui Katy, uneori, eu și domnul Ormond jucăm șah. Apoi, către Charles: I-am arătat domnișoarei Brown cu ce mă ocup și l-am urmărit pe Mariot pregătind faimosul lui *meringue* pe care-l va servi diseară, la cină. E fascinant. Are o viteză și o precizie... L-ai văzut vreodată?

– Nu, recunoscu Charles.

– Și din câte-mi amintesc nici nu-ți prea plac dulciurile. Eu sunt topită după ele. Dar s-ar putea să-ți placă ce gătește domnișoara Brown. Specialitățile dumneaei sunt supele. Am aflat că a luat un premiu și pentru un Cordon Bleu.

– Serios? făcu el ridicând sceptic o sprânceană.

– Ia loc, te rog, Charles. Ești atât de înalt încât parcă îmi stai în cap.

– Nu, spuse el, nu vă mai deranjez. Revin mai târziu.

– E un bărbat atât de drăguț, spuse madame după ce el plecă. Dar se pare că nu-i prea place compania femeilor. Cu mine e altceva. Eu sunt bătrână...

– Vai, cum puteți spune așa ceva? Arătați foarte bine.

– Mulțumesc.

– Dar domnul Dracoulis mi-a spus despre domnul Ormond că e foarte rău cu femeile.

– Depinde de femeie. Cu cele serioase este foarte manierat. Dar de obicei evită compania femeilor prea tinere. Am înțeles că a avut un mariaj nefericit și asta l-a transformat într-un misogin. Într-un fel îl înțeleg. Oricum, chiar dacă ar fi fost căsătorit n-ar fi putut să-și ia soția la bord. Căpitanul Longhurst a fost singurul căruia domnul Dracoulis i-a permis să-și aducă soția în croaziere. Din nefericire, biata doamnă Longhurst a murit acum câțiva ani...

*
* *

În seara aceea, la cină, Katy purta o bluză și o fustă de culoarea piersicii. Putea să parieze că Charles credea că ținuta ei costase o avere. El n-avea de unde să știe că i-o dăruise Thalia.

Acum nu se mai vedea că plânsese și ea începu să regrete că-l lăsase pe Charles să-și piardă cumpătul.

Andreas nu-și făcu apariția toată ziua. Când se alătură oaspeților la băutura dinaintea cinei se scuză explicându-le că avusese de rezolvat niște neînțelegeri.

Niciodată invitații nu ședeau la masă lângă aceiași vecini, în ideea de a nu se forma grupuri, astfel ca unii să nu se simtă neglijați. Katy observă că în seara aceea fusese așezată între Janus și Charles. La începutul cinei Katy discută cu regizorul de film și Charles cu Marietta.

Inevitabil, și ei doi intrară în vorbă. Charles deschise discuția cu o remarcă:

– Chiar ai învățat să gătești, sau încercai s-o impresionezi pe madame Jourdain?

– De ce aș face așa ceva?

– Nu-mi dau seama, dar nu pot să mi te închipui pregătind mai mult de o supă la plic.

– Ultima oară când ne-am întâlnit probabil că nici tu nu te pricepeai să conduci un iaht de asemenea dimensiuni.

– E adevărat, toată viața înveți câte ceva nou. Dar eu, practic, am progresat în domeniul meu. Tu ce legătură aveai cu Cordon Bleu-ul?

– Viața e plină de surprize. Uite, de exemplu madame mi-a spus despre tine că ești foarte manierat cu femeile.

Pentru prima oară de când îl revăzuse după cei patru ani lungi, Katy observă în ochii lui o sclipire de amuzament.

– Tu ai mințit-o? întrebă Charles.

– Nu, răspunse Katy serios. Așa cum mi-ai spus și tu ieri, asta mi-ar fi complicat viața.

– Și pe cine îți exersezi arta culinară? Pe prietenii tăi?

– Pe angajatoarea mea. Îmi câștig propriii mei bani din asta.

– Dar câștigi foarte bine, observ. Sărbătorile de iarnă ți le petreci la bordul iahtului unui multimilionar.

– Șefa mea m-a invitat în croaziera asta. Văd că tot nu mă crezi. Ce-ar fi s-o întrebi personal, după cină?

– Dar pentru cine lucrezi?

– Pentru Thalia. Și află că cinele de dimensiunea acesteia, cu un meniu asemănător cu cel care ne-a fost servit în seara asta, sunt floare la ureche pentru mine. Incredibil, nu?

Janus tocmai terminase de discutat cu vecinul din dreapta, așa că ea profită de situație și-i întoarse spatele lui Charles. Până la sfârșitul cinei nu mai discută cu el. Probabil că avea să-i pună o mulțime de întrebări. Dar ei nu-i păsa. Voia să-l lase să fiarbă în suc propriu.

Bucătarul șef aduse personal pe o măsuță cu rotile delicioasa prăjitură la al cărei proces de pregătire asistase Katy. Acum era decorată cu multă frișcă, fructe proaspete tăiate artistic și alune.

Ea observă că Charles nu se atinse de desert. Știa că nu-i plăceau dulciurile. La sfârșitul mesei, stewarzii trecură pe la invitați cu tăvi pline cu brânzeturi selecționate și fructe. Ea alese *Bleu d'Auvergne*, iar el, ca de obicei, *Camembert*.

Katy își aminti cât de bine se simțea cu Charles pe vremea când mâncau doar ei doi la bordul ambarcațiunii lui, la apusul soarelui, după ce făceau dragoste, doar niște salam, ceapă și roșii. Nu trăiau în lux, dar cât de fericiți erau! Uneori mai cumpărau brânză și vin de la supermarket, dar atunci era o adevărată sărbătoare. După aceea leneveau până noaptea târziu, făceau iarăși dragoste, mai înotau o dată în mare, apoi adormeau fericiți unul în brațele celuilalt.

Oare Charles își amintea clipele acelea? Regreta acele vremuri?

După cină vizionară un film și, mai târziu, dansară. Acum iahtul era ancorat lângă o insulă mică, nelocuită. La miezul nopții gazda le sugeră invitaților să facă o baie în mare. Toată lumea, inclusiv Valentina, se schimbară în costume de baie. Foarte curând ajunseră la mal și băură șampanie pe

plaja cu nisip cald și fin. Majoritatea rămase pe plajă, în șezlongurile aduse de stewarzi. Katy preferă să intre în mare.

Înotă până departe, făcu pluta, admiră luna reflectată în oglinda calmă a apei, și apoi se întoarse cu fața spre mal, privind la cei de pe plajă, care făcuseră un foc de tabără. Se distanțase destul de mult de ei, nu mai auzea ce vorbeau, ci doar râsetele lor acoperite de foșnetul valurilor mici care se spărgeau la mal.

Observă pe cineva înotând destul de aproape de ea. Era Charles.

– Am fost trimis să te aduc înapoi, spuse el. Gazda ta nu știe că ești mai în siguranță în apă decât pe uscat.

– Bine, se supuse ea începând să înoate spre țărm.

– Am întrebat-o pe Thalia, așa cum mi-ai sugerat, și ea mi-a confirmat că ești o bucătăreasă excelentă.

– N-aș fi putut niciodată să lucrez într-un birou. Ar trebui să ai mai multă încredere în mine, Charles. De ce am ales arta culinară? Din cauza remarcilor tale sarcastice pe care nu uitai să le faci ori de câte ori intram în bucătărie. Am vrut să-ți dovedesc că pot face un lucru dacă vreau, și-l pot face perfect. Poate dacă o să treci vreodată prin Londra, o să ai ocazia să degusti preparatele mele. Te asigur că-s delicioase.

– Probabil.

– Unde locuiești acum, când nu lucrezi pe *Artemis*?

– În majoritatea timpului la Fontainebleau.

– De ce tocmai acolo?

– Una dintre mătușile mele s-a căsătorit cu un francez. Acolo locuiește. Soțul ei a murit și n-are copii, așa că-mi lasă casa mie. E închiriată, dar am un mic apartament la ultimul etaj. Întotdeauna mi-a plăcut Franța.

Înotară în tăcere. Mai aveau ceva de străbătut până la țărm. Când Katy atinse nisipul cu picioarele, se ridică și începu să meargă încet prin apă.

– Charles... spuse ea ezitant, îmi pare rău pentru ce ți-am zis azi-dimineață. Dar mă înfuriasem și...

– Ai spus multe lucruri. La ce te referi?

– La patul dogelui. N-aș dormi niciodată în el. Dar m-am înfuriat pentru că m-ai judecat greșit.

– Dar ai vorbit serios când ai spus că ușa dormitorului tău va rămâne încuiată pentru mine?

– Da... da, pentru că ar fi prea dureros să întreținem o relație bazată doar pe atracție sexuală. Fie că mă crezi sau nu, n-am întreținut niciodată asemenea relații și n-am de gând să încep acum.

Chiar și atunci când îi spunea acele cuvinte, Katy era conștientă de apropierea trupului lui bine clădit.

– Ce te-a reținut s-o faci? Ești o fată frumoasă și nu văd rostul...

– Poate dacă n-aș fi fost căsătorită... Doar dacă te-ai răzgândit și vrei să divorțăm legal...

– Ai un motiv anume pentru care ți-ai dori actele de divorț?

Charles o privi din cap până-n picioare, studiind-o cu atenție. Katy purta un bikini minuscul, de culoarea pielii. Sutienul era format din două trunghiuri de material care se legau la spate și pe după gât cu două șireturi subțiri.

– În lumina asta, îmbrăcată în costumul ăsta de baie, parcă ai fi goală, spuse el răgușit.

Katy își dădu seama că Charles o dorea la fel de mult cum îl dorea ea. Dacă ar fi fost singuri probabil că l-ar fi lăsat s-o ia în brațe fără nici un cuvânt și s-o ducă pe nisip să facă dragoste cu ea pe malul mării până în zori.

– Dacă am fi fost singuri... începu el citindu-i gândurile.

– Dar nu suntem, răspunse ea grăbit. Și ar trebui să ne alăturăm invitaților ca să nu ridicăm suspiciuni.

Se gândea la Thalia. Spera să nu-i fi văzut stând atâta de vorbă. Nu se mai uită la el și porni întins spre locul în care-și lăsase prosopul. După ce se uscă, se uită după Charles. Observă că intrase din nou în mare și înota ca și cum ar fi fost urmărit de un rechin. Parcă încerca să scape de ea.

La întoarcerea pe punte, îi așteptau boluri cu supă fierbinte și câteva gustări pentru cei ce voiau să mai petreacă. Katy era frântă fizic și psihic. Trebuia neapărat să se culce.

Andreas o opri din drum și o întrebă:

– Vrei să iei micul dejun împreună cu mine, mâine dimineață?

– Nu cred că voi reuși să mă trezesc atât de devreme ca tine. Trebuie să dorm opt ore.

– Atunci altă dată.

– Da.

Era ora două noaptea când se sui în pat, după ce făcu un duș și-și spălă părul. Poate că data viitoare era bine să poarte și ea cască de baie, la fel ca ceilalți. Niciodată nu-i plăcuse să poarte cască atunci când înota în mare. Și cel mai mult îi

plăcea să înoate goală. Poate într-o noapte va pune ceasul s-o trezească atunci când nimeni nu mai era treaz, ca să-și satisfacă dorința.

Deși bănuia că Charles nu-și va repeta vizita, ca măsură de prevedere Katy încuie totuși ușa cu cheia. Și bine făcu, pentru că la scurt timp după ce stinse lumina auzi pe cineva încercând clanța. Inima îi tresări speriată. Dumnezeule, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi uitat să încuie ușa?

Da, ce s-ar fi întâmplat? Nu asta își dorea? Nu dorea să încerce să-și repare căsnicia? Da, dar nu așa. Abia aștepta să se întoarcă la Londra ca s-o termine definitiv cu Robert. N-avea sens să se mai mintă. Îl iubea pe Charles. Dar nu-l va lăsa să facă dragoste cu ea până nu va fi convinsă că o iubește. Acum n-o ura. Dar nici n-o iubea.

*

* *

A doua zi, înainte de dejun, Katy nu fu surprinsă când Thalia veni la ea în cabină ca să stea de vorbă cu ea.

– Ce ai discutat aseară cu Charles înainte să ieșiți din mare? Păreați foarte aprinși.

– Mi-a povestit despre casa lui din Franța, pe care i-a lăsat-o o mătușă. E la Fontainebleau. Tu ai fost vreodată acolo? Am auzit că e un orășel mic, dar foarte vizitat de turiști datorită castelului.

Katy încercă să pară detașată, sperând ca Thalia să nu-și dea seama de nimic.

– Despre soția lui nu ți-a povestit?

– De ce mi-ar fi povestit despre ea?

– Nu știu. Inspiri încredere. Am observat că, în general, oamenii ți se confesează.

– Da, în majoritatea cazurilor e vorba de spălătorese și vânzătoare. Dar un căpitan secund n-ar face-o niciodată.

– Știi de ce te întreb? spuse Thalia aprinzându-și o țigară. Pentru că văd că n-ajung nicăieri cu el. Și nu-mi dau seama pentru cine se păstrează. Căpitanul e prea bătrân, Andreas prea scund, doctorul e pistruiat, Alain e al Ariannei, așa că nu-mi rămâne decât Charles.

– Îmi pare rău că m-ai luat pe mine în croazieră. Ar fi trebuit să vii cu Philip.

– M-am săturat de el, ți-am mai spus. Și pe altcineva n-aveam pe cine să aduc. Eram sigură că voi găsi pe cineva interesant aici.

– De ce nu-ți place Andreas?

– Îmi plac bărbații înalți. Dar se pare că n-am succes la ei.

Katy ar fi preferat să schimbe subiectul, dar Thalia era evident interesată să n-o facă. Așa că încercă să-i aducă alte argumente.

– Am stat de vorbă ieri cu madame Jourdain. La un moment dat a intrat Charles peste noi și a părut foarte încurcat când m-a văzut. Nu știa cum să iasă mai repede. Atunci madame mi-a spus că secundul obișnuia să se implice în relații cu pasagerele, dar prefera femeile ușoare. Cu cele serioase abia dacă stă de vorbă.

– Și tu mă vezi pe mine femeie serioasă? izbucni Thalia în râs. Am vești bune pentru el. Poate ar fi bine să fiu mai explicită, spuse ea ridicându-se în picioare. Ne vedem la masă.

O lăsă pe Katy cu un sentiment de neliniște. Ridică receptorul telefonului și când îi răspunse o voce de bărbat, ceru cu secundul.

– Imediat, doamnă, i se răspunse.

Deși nu-și spusese numele, probabil că operatorul văzuse din ce cameră se făcuse apelul.

– Alo? spuse Charles.

– Îmi pare rău că te deranjez, spuse Katy, dar trebuie neapărat să discut ceva cu tine. În particular.

– Sigur. Să vin la dumneavoastră în cabină?

Erau ascultați.

– Nu. Se poate să vin eu la tine?

După ce îi explică unde se afla cabina lui, Katy spuse:

– Vin în cinci minute.

Reuși să ajungă până la cabina lui fără s-o observe nimeni. Spera doar ca operatorul să fie discret. Charles nu era acolo.

Cabina lui nu era la fel de mare ca a ei, dar era confortabilă și frumos decorată. Pe rafturile de lângă pat observă cărțile preferate ale lui Charles și câteva antichități valoroase.

Când începu să se întrebe dacă nu făcuse o prostie venind, Charles intră, își scoase șapca, și înainte ca ea să înceapă să-i explice motivele pentru care îl căutase, el o luă ferm în brațe și o sărută.

*

* *

Dacă ar fi fost prima oară când ar fi încercat s-o sărute de când se reîntâlniseră, Katy ar fi încercat să i se opună. Dar și cu o seară înainte el o excitase, așa că simțurile ei erau încă în alertă. El o strivi doar de pieptul lui și ea îi răspunse ca și cum ar fi reluat totul din punctul în care o lăsase în prima seară, atunci când dăduse buzna peste ea, în dormitor.

Înainte să-și dea seama ce se petrece cu ea, Katy îl încercui cu brațele și-și lipi gura de a lui.

El o sărută cu sete, dându-i capul pe spate, și apoi o îndepărtă ușor întrebând-o cu un zâmbet ghiduș:

– N-ai putut să mai aștepți până după dejun, ca să nu ni se remarce absența?

– Charles... spuse ea rugător, n-am venit aici pentru asta. Te rog, oprește-te.

– Poftim? Dumnezeule... gemu el frustrat strângând pumnii. Atunci pentru ce ai venit?

– Să-ți cer sfatul, să mă ajuți. În primul rând vreau să te rog să nu mai vii la mine în cabină, așa cum presupun că ai încercat să faci astă-noapte.

Katy ar fi vrut să-l ia în brațe și să-i spună: „Oh, dragostea mea, strânge-mă în brațe. Ia-mă, sunt a ta". Dar îl privi în tăcere așteptând un răspuns de la el.

Când Charles vorbi, tonul lui era caustic.

– Da, presupui corect. Nu știu ce-mi faci. Am cunoscut femei la fel de frumoase ca tine, care n-au avut nici un efect asupra mea. Tu ești pentru mine ca un drog... ca un afrodisiac. M-am căsătorit cu tine deși îmi dădeam seama că fac o mare prostie. Dar nu m-am putut controla. Și dacă era vorba

doar de nevoie sexuală m-aș fi putut mulțumi cu prietena ta, Thalia Harcourt. Dar e mai mult decât atât. Te vreau pe tine.

– Temporar. Mă dorești în patul tău, nu și în viața ta.

– În viața mea n-are loc nici o femeie. Îmi iubesc slujba și n-am de gând să renunț la ea. Ți-am spus, te doresc mult, și cu fiecare zi mă abțin din ce în ce mai greu. Dar tu nu vei sta lângă mine o veșnicie. Croaziera se termină și tu trebuie să te întorci la Londra. Iar eu te voi scoate din viața mea înainte ca tu să mă părăsești din nou, la fel cum am reușit s-o fac prima oară. E greu, dar nu imposibil. În ciuda protestelor tale îmi dau seama că mă dorești la fel de mult cât te doresc și eu, așa că s-ar putea să fac într-un fel să ajung în patul tău.

– Nu se poate, Charles, spuse ea scuturând din cap. Dacă ai fi putut să-mi faci loc în viața ta te-aș fi făcut mai fericit decât acum patru ani. Pentru mine sexul e legat de dragoste și dragostea de atașament total. Îți doresc trupul, mintea și sufletul tău. Nu mă mulțumesc cu mai puțin. Așa că e imposibil să fac ce-mi ceri.

– Poate că da, poate că nu, spuse el și-și privi ceasul. Se apropie ora dejunului. Ce sfat voiai să-mi ceri?

– Știu că poate-ți va fi greu să crezi, dar am motive serioase să bănuiesc faptul că Thalia consideră că nu-i acorzi atenție pentru că o respecți prea mult.

– Nu e vorba de asta. Nici dacă n-ai fi venit împreună cu ea nu i-aș fi făcut avansuri. Ți-am spus, nu e genul meu.

– Știu, dar tu ești genul ei. Știu că trebuia să-i spun de la început că ești fostul meu soț, dar acum e prea târziu. Deja a pus ochii pe tine. Dacă te-ar fi văzut încercând ușa cabinei mele puteam rămâne fără slujbă. Și, la fel ca tine,

îmi place ceea ce fac și n-am de gând să renunț la munca mea.

– În primul rând nu sunt fostul tău soț. În al doilea rând, ce-mi ceri? Să-i fac avansuri Thaliei ca să-ți păstrezi tu slujba?

– Doamne ferește, nu! Dar îți cer să fii mai atent, ca Thalia să nu suspecteze că ar fi ceva între noi. Și...

Katy fu întreruptă de o ușoară bătaie în ușă, urmată de apariția doctorului Kent.

– Charles, crezi că... Oh, mă scuzați, se fâstâci el văzând-o pe Katy. Ești ocupat.

– Doamne, ce va bănui? făcu Katy neliniștită după ce doctorul ieși grăbit.

– Orice va bănui va ține pentru el. David e mai discret decât un preot, spuse Charles calm. Oricum, nu ne-a prins în flagrant delict. Ai o figură destul de răvășită, dar arăți mai decent decât domnișoara Martin.

– Trebuie să mă duc la masă, spuse Katy netezindu-și hainele. Îmi pare rău că te-am deranjat, Charles.

– Și mie. Aș fi renunțat bucuros la dejun dacă aș fi știut că am vreo șansă la tine.

*

* *

Ziua următoare era ajunul Crăciunului. Deși era puțin ciudat, petrecură toată ziua făcând schi nautic.

Crăciunul trecut Thalia și Philip închiriaseră o vilă în Cotswolds și Katy pregătise cina festivă pentru ei și încă șase prieteni. Cu doi ani în urmă petrecuse Crăciunul cu colegii de la agenția de catering.

Pe vremea când trăia tatăl ei, obișnuia să-și petreacă sărbătorile de iarnă în stațiuni montane de lux austriece sau elvețiene. Cu toate astea, întotdeauna simțise că-i lipsește ceva. Niciodată nu petrecuse un Crăciun perfect. Poate doar pe vremea când trăia mama ei. Îmbrăcându-se pentru cina din seara aceea, rememoră Crăciunurile trecute, și se trezi visând la cele ce aveau să vină.

Se vedea la casa lui Charles din Fontainebleau, într-o cameră de zi enormă, luminată, în mijlocul unei familii fericite, cu copii, împodobind bradul. Se vedea la treizeci și cinci de ani alături de un bărbat viril, matur, cu părul ușor grizonant pe la tâmple, pregătind cina de Crăciun. Acel bărbat era Charles, care ajunsese căpitanul iahtului *Artemis*.

Se trezi din vis aproape plângând de neputință. Probabil că și așa i-ar fi dus dorul lui Charles, dar ar fi fost consolată de copiii lor. Și ar fi întreținut casa pentru familia lor fericită. Toate ar fi avut un sens.

Trebuia să înceteze. Își făcea iluzii deșarte. Sau poate că nu. Charles încă o mai considera soția lui. Iar cu o seară înainte, când îl întrebase dacă acceptă un divorț legal, el nu-i dăduse un răspuns concret, ci o întrebase dacă are un motiv special ca să și-l dorească.

După ce termină cu machiajul, Katy deschise dulapul și alese să poarte în seara aceea rochia pe care o purtase la Valencia, în luna de miere.

Apoi chemă o stewardesă care veni prompt, și o rugă s-o ajute să-și prindă șirul de năsturași de la spate, îmbrăcați în material.

– Vai, ce rochie deosebită aveți, domnișoară Brown!

– Mulțumesc. Nu e nouă, dar îmi place mult.

– Acesta e avantajul rochiilor bine făcute – nu se demodează niciodată. Am cunoscut doamne care purtau haine croite de casele Dior sau Chanel, achiziționate cu zeci de ani în urmă. Anul tecut am avut o invitată la bord, care avea o rochie de catifea neagră croită pe bie, cu bretele încrustate cu cristale Swarowsky. Am aflat că o cumpărase la o licitație. Știți când fusese croită? În anii douăzeci.

– Serios? Atunci nu trebuie să-mi fac probleme că port o rochie care are patru ani.

– Vai, dar deloc, domnișoară. Am terminat.

– Mulțumesc pentru ajutor. O s-o rog pe domnișoara Harcourt să mă ajute să mă dezbrac. Nu vreau să te mai deranjez. O să stau până mai târziu în noaptea asta.

– Vai, dar nu se poate. Nu ezitați să ne chemați, indiferent de oră.

Katy intră în salon și constată că venise prima. Se învârti prin încăpere privindu-se în oglinzile venețiene de pe pereți. În seara aceea nu-și prinsese părul în coc, ci preferase să-l lase liber, pe spate. Fizic, nu se schimbase prea mult în ultimii patru ani. Dar trebuia să-l convingă într-un fel pe Charles cât de mult își schimbase caracterul.

Mai avea o săptămână la dispoziție. Charles aflase că învățase să gătească, dar asta nu era suficient. Trebuia să ia taurul de coarne. Avea o soluție. Să se mai ducă încă o dată la el în cabină și să aibă cu el o discuție cât se poate de serioasă.

Capitolul 4

– Bună seara.

Katy se răsuci și îl văzu pe doctorul Kent. Nu-l simțise intrând. Covorul gros de pe podea îi atenuase zgomotul pașilor. În seara aceea purta o uniformă albă cu nasturi metalici aurii.

– Bună seara, răspunse ea zâmbitoare.

– Unde ați devenit expertă în schiul nautic?

– Cu mult timp în urmă, în Spania. Obișnuiam să-mi petrec vacanțele de vară acolo.

– Împreună cu familia?

– Da, cu tatăl meu. Dar el s-a stins din viață.

– Îmi pare rău. Eu n-am fost niciodată în partea estică a Mediteranei. Când m-am angajat pe *Artemis,* iahtul făcea croaziere între Corfu și Monaco. Dar Charles cunoaște bine Spania.

– Se poate. Dumneavoastră unde ați învățat să schiați?

Înainte ca el să-i răspundă își făcu apariția familia Stevenson. Apoi veni un steward care îi servi cu șampanie.

Toți invitații apărură înaintea lui Charles, care veni ultimul. Era îmbrăcat în uniforma cu emblema brodată pe buzunar, închis la nasturi până sub bărbia puternică, pătrată. El părea a fi adevăratul căpitan al iahtului.

Spre dezamăgirea ei, Katy nu-i prinse prima reacție când o văzuse. Tocmai discuta cu cineva când el sosise și se amestecase printre invitați salutându-i ceremonios.

La cină șezu în capătul celălalt al mesei față de ea. Când îl privi el n-o observă, fiind prins într-o discuție cu vecinul lui.

Mai târziu, dansând cu Andreas, acesta spuse:

– Te-am urmărit schiind astăzi. Ești foarte bună. La fel ca mine. Mâine aș vrea să le oferim un spectacol pe cinste celorlalți invitați. Ce spui?

– Dacă vrei, spuse ea ridicând din umeri. Dar mi-e teamă să nu fiu prea obosită mâine seară. E Crăciunul și probabil că voi avea stomacul greu de la masa festivă.

– Vom mânca ceva ușor. Majoritatea invitaților mei de anul ăsta sunt englezi și americani, așa că am comandat bucătarului ceva în tradiția lor. Apropo, tu ești credincioasă?

– Nu sunt habotnică, dar nici atee. Sigur, când voi avea copii îi voi boteza și le voi face un Crăciun tradițional creștin. Am văzut în Elveția tot felul de statuete reprezentând scena de la Bethleem. Sunt adorabile și copiii au nevoie de așa ceva. Cred că trebuie să le dau copiilor mei un exemplu de bunătate și frumusețe înainte să se confrunte cu laturile urâte și rele ale vieții.

– Îți plac copiii? Îți dorești o familie numeroasă?

– Da, răspunse ea amintindu-și de fantezia pe care o avusese în ziua aceea. Trei băieți și trei fete.

– Ai idei de modă veche. Majoritatea femeilor nu-și doresc mai mult de doi copii.

– E posibil să n-am nici unul, speculă ea.

– De ce te îndoiești?

– N-nu știu, se bâlbâi ea. Mă gândeam că poate... în fine...

Râsul lui răsună puternic, făcând capetele să se întoarcă spre ei. Katy o observă pe Carly privindu-i curioasă și întrebându-se probabil ce-i spusese lui Andreas de-l făcuse să râdă.

– Crezi că nu-ți vei găsi un soț? Draga mea Katy, nu cred că există bărbat necăsătorit pe iahtul ăsta care să nu fie încântat de ideea de a-ți face copii. Cum pot fi fetele frumoase atât de naive? Sincer, n-am cunoscut niciodată o femeie ca tine, atât de inconștientă de frumusețea ei.

– N-am nici un motiv să cred că aș putea atrage un bărbat să mă ia de soție doar pentru că aș arăta bine, cum spui. Frumusețea nu-i suficientă. Mai e nevoie și de inteligență, de diplomație, loialitate, caracter... cred.

– Și te îndoiești că le-ai avea?

– Poate că le am, dar acum câțiva ani nu mă puteam lăuda cu așa ceva.

– Așa sunt tinerii... E scuzabil.

– Ești tolerant.

– Trebuie, spuse el serios.

O jumătate de oră mai târziu Charles se apropie de ea și o invită la dans.

– Dar ai spus că nu vei mai face greșeala asta, îi aminti ea.

El îi igoră remarca și după câteva clipe spuse:

– Cred că te-am mai văzut în rochia asta.

– Ai spirit de observație. Face parte din trusoul meu – trei bikini, rochia asta și o cămașă de noapte...

– Cât ai băut în seara asta? întrebă el privind-o atent.

– Nu știu, de ce? Îți par ametită? Cred că am voie să fiu puțin frivolă în ajunul Crăciunului, nu crezi?

– Ba da, dar cred că nu e bine să te joci cu focul.

– Tu mi-ai cerut să dansez cu tine, Charles.

– Ar fi părut ciudat dacă n-aș fi făcut-o.

– Ăsta e singurul motiv?

– De ce te-ai îmbrăcat în rochia asta? întrebă el ocolind răspunsul.

– Pentru că îmi place foarte mult. Mai mult decât rochia albastră în care m-am căsătorit. Știi, femeilor le place să păstreze tot felul de amintiri din ziua nunții, chiar dacă nu se termină totul așa cum au visat.

– De obicei, cu ocazii festive, îți prindeai părul în coc. Doar în seara aceea, în luna de miere, când ai purtat pentru prima oară rochia asta, ți-ai lăsat părul liber. Arăți la fel ca atunci. Și cred că ai făcut-o special. De asta-ți spun că te joci cu focul. Dă-mi voie să te avertizez din nou – nu sunt genul de bărbat care să se lase șantajat sentimental.

Katy știa prea bine lucrul acesta. De câteva ori în cursul acelei seri îi trecuse prin minte că unicul mod prin care se mai putea apropia într-un fel de Charles era cel fizic. Poate așa reușea să înfiripeze ceva între ei.

– M-am schimbat, Charles, răspunse ea. Poate la exterior arăt la fel ca acum patru ani, dar sunt o persoană complet diferită de puștoaica pe care ai cunoscut-o. Când ești bogat nu-ți dai seama cine ți-e prieten adevărat. Abia când duci o viață de lipsuri, când ești nevoit să lupți pentru traiul zilnic și te lovești cu capul de pragul de sus începi să te trezești la realitate și să-ți construiești un sistem de valori sănătos. Am învățat asta la un an după ce tata a fost judecat. Într-un an m-am schimbat mai mult decât în zece.

– Cred că ai trecut prin clipe dificile, spuse el privind-o cu blândețe.

– Charles, noaptea trecută m-ai întrebat dacă am un motiv special pentru care-mi doresc libertatea. Răspunsul este nu. Dar ai fi pregătit să mi-o dai?

– Depinde cu cine ai dori să te căsătorești.

– Faptul că ai fost soțul meu îți dă dreptul să-mi impui viitorul? întrebă ea privindu-l adânc în ochi.

– Poate că nu, dar mi-ar părea rău să te văd repetând aceeași greșeală.

– Acum nu simt că prima oară aș fi făcut o greșeală. Știu că tu așa crezi, dar te înșeli.

O clipă, fără să mai țină cont de cei din jur, își lipi șoldurile de ale lui și îl privi cu buzele ușor desfăcute, provocator. Nu se simțea vinovată că încerca să-l ademenească. Era pregătită să i se dăruiască pentru a-l recâștiga.

– Nu te-ai schimbat prea mult, Katy, spuse el strângând din dinți nervos. Tot ca tine vrei să fie. Data trecută voiai să mă desparți de modul meu de viață pentru că nu-ți convenea.

Acum încerci din nou același lucru. Dar nu vei reuși să obții nimic astfel. Slujba e foarte importantă pentru mine, trebuia să știi lucrul ăsta până acum. Nici un bărbat adevărat n-ar renunța la cariera lui pentru o femeie. Poate că sună demodat, dar nu cred în feminism.

– Sunt de acord cu tine, răspunse ea. Nici n-aș visa să-ți cer una ca asta. Și mai știu că nu mă poți lua la bord cu tine în timpul călătoriilor. Dar eu aș putea renunța la slujba de la Thalia ca să găsesc alta în Franța, la Fontainebleau.

– Știi când am trecut ultima oară pe acasă? întrebă el râzând. Acum opt luni. Ce fel de căsnicie am avea?

– Aș putea să te aștept cuminte până i-ai lua locul comandantului Longhurst.

– Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Și nu te văd eu stând cuminte acasă și așteptându-ți luni de zile soțul plecat pe mare. De fapt nici nu te-aș condamna. Viața femeilor de marinari e foarte grea.

– M-am descurcat singură, fără dragoste, patru ani. Opt luni nu înseamnă nimic în comparație cu asta.

– Poate că nu te-ai culcat cu nici un bărbat în acești patru ani, dar nu-mi spune că n-ai cinat cu nici unul.

– Ba da, dar nu s-a întâmplat de prea multe ori.

– Dacă ai fi fost soția mea, deși cu numele ești, n-aș tolera așa ceva. Nu cred în prieteniile platonice dintre bărbați și femei. Nu, n-aș avea încredere în tine.

– Charles, te-aș aștepta fericită, fără să mă întâlnesc cu nimeni. Oricum, în primii ani aș fi ocupată cu copiii. Tu nu-ți dorești copii, Charles?

Uitând de Thalia și de toată lumea din jur, Katy se lipi și mai mult de el.

– Katy, pentru Dumnezeu, te-am avertizat!

– Și eu ți-am ignorat avertismentele. Ai de gând să mă pedepsești? îl tachină ea.

Melodia se termină și Charles o îndepărtă ferm.

– Da, și n-o să-ți placă, spuse el printre dinți.

– S-ar putea să-mi placă foarte mult, spuse ea încet privind-o pe Thalia care se uita la ea ciudat.

În mod normal și-ar fi făcut griji din cauza asta, dar acum, știind că are o șansă cu Charles, nu-i mai păsa de nimic.

*

* *

Restul serii trecu foarte greu. Katy se gândi cum va reacționa Charles când ea se va duce la el în cabină pentru a-și primi „pedeapsa". Știa că nu era supărat pe ea și că abia aștepta să facă dragoste.

Dar pe la sfârșitul petrecerii, la ora unu și jumătate, o lumină puternică urmată de un tunet asurzitor îi trezi pe toți din amorțeală, speriindu-i de moarte.

– Dumnezeule! țipă Paulette. Ce s-a întâmplat?

– A fost o explozie pe un iaht, spuse Charles ridicându-se în picioare și privind în depărtare.

În dimineața aceea observaseră un iaht de dimensiuni mici ancorând la o jumătate de milă mai la sud de *Artemis*. Acum ambarcațiunea luase foc.

– Dumnezeule, sunt oameni acolo, murmură îngrozit Janus. Să sperăm că au avut prezența de spirit să sară peste bord.

Doctorul Kent împreună cu Charles dispărură rapid.

– Da, spuse Andreas, să sperăm. O să-i ajutăm noi.

– Ce tragedie, să rămâi fără casă, oftă Carly.

– Bunurile materiale nu contează, spuse Katy. Viața unui om e mai importantă.

Trei bărci cu motor de pe *Artemis* porniră rapid spre locul dezastrului. În lumina puternică a lunii Katy observă că Charles conducea prima barcă.

– Auziți? întrebă Janus ciulind urechea și făcându-i pe ceilalți atenți.

Un țipăt de femeie răzbătea până la ei acoperind, motoarele bărcilor.

– Doamne, de ce nu sar peste bord? întrebă Andreas frământându-și mâinile. Ar putea avea loc o nouă explozie. Probabil că iahtul e închiriat și pasagerii sunt turiști fără experiență. Poate că nu știu să înoate...

– Secundul nostru îi va salva, încercă Taylor Stevenson să-i calmeze pe invitați. Noi nu-i știm decât latura socială, dar sunt convins să experiența lui profesională își va spune cuvântul.

– Da, e un ofițer excelent, spuse Andreas. Rapid, eficient, cu sânge rece. Face față oricăror situații limită.

– Sper că oamenii tăi nu vor urca la bord, spuse Katy neliniștită. Cum ai spus, e posibil să mai aibă loc o explozie.

– Pe *Artemis* e imposibil să se întâmple asemenea catastrofe, spuse Andreas interpretându-i greșit îngrijorarea. Avem sisteme sofisticate de prevenire a exploziilor și focului. Nu spun că e imposibil să apară un mic incendiu, dar asta numai din cauza unei țigări aprinse...

Katy nu răspunse nimic. Nu se temea pentru viața ei ci doar pentru cea a secundului. Își aminti de povestea lui Andreas despre Charles, când acesta își riscase viața ca să salveze un copil de pe o ambarcațiune care luase foc. Cu siguranță că și acum era în stare să riște orice ca s-o salveze pe femeia aceea care țipa.

Trăise patru ani departe de el, iar acum, când îl regăsise și exista o șansă ca să se împace cu el, n-ar fi supraviețuit dacă el ar fi pățit ceva.

– Ești teribil de speriată, draga mea, spuse Andreas privind-o îngrijorat. N-ai mai trăit asemenea experiențe?

– Nu, niciodată. Îmi pare rău de bieții oameni. Tocmai în ajunul Crăciunului...

– Au avut noroc că suntem aproape, spuse Janus. Sunt convins că doctorul Kent le va acorda primul ajutor dacă va fi nevoie. Val, iubito, du-te la culcare, e târziu. Și fii liniștită. Totul se va termina cu bine.

– Și tu ar trebui să te duci să te culci, spuse Andreas întorcându-se spre Katy, n-are sens să te obosești. Oricum, nu stă în puterea ta să-i ajuți pe oamenii aceia. Dacă nu poți să dormi cheamă stewardesa să-ți dea un calmant.

– Da, spuse Taylor, nu ajută pe nimeni dacă stăm treji. Hai mai bine să eliberăm puntea. N-o să avem o priveliște prea plăcută.

După ce-și urară noapte bună oaspeții începură să se împrăștie spre cabinele lor.

– Erai cam încordată mai devreme, remarcă Thalia câteva minute mai târziu, ajutând-o pe Katy să-și descheie nasturii rochiei.

Thalia băuse cam mult în seara aceea. Lui Katy nu-i plăcea să bea. Un pahar de vin îi ajungea. În seara aceea încercase să scape de stres bând mai multe pahare de șampanie ca de obicei.

– Ce te face să crezi asta?

– Te-am observat. Tu nu obișnuiești să bei. În seara asta ți-ai făcut de cap, dar nu te-ai înveselit prea tare.

– Și de ce ți s-a părut că sunt încordată?

– Am văzut că te-ai atârnat mai mult decât era decent de Charles, când ați dansat. Pe Carly aș fi înțeles-o, dar tu...

Uitase de privirile pe care i le aruncase Thalia după ce terminase de dansat cu Charles. Explozia de pe iaht o zăpăcise complet.

– Doamne, ai dreptate. Cred că am băut cam mult, spuse Katy încercând să adopte o atitudine nepăsătoare. Ei, ce mai contează? Presupun că secundul e obișnuit ca femeile să se agațe de el în timpul dansului. Poate chiar mai rău decât am făcut-o eu. Nu cred că mi-a interpretat greșit atitudinea.

– De acum încolo o să fiu mai atentă la tine, spuse Thalia încercând să pară că glumește.

– Foarte bine, râse Katy încordat.

– Noapte bună.

– Noapte bună.

După ce Thalia plecă, Katy nu se băgă în pat. Nu putea să doarmă din cauza grijilor. Oare prietena ei chiar credea că băuse cam mult în seara aceea, sau își dăduse seama că între ei era ceva?

Somnifere nu luase în viața ei și n-avea de gând să înceapă atunci. Trebuia să fie sigură că Charles scăpa teafăr. Și ce pățiseră oare pasagerii de pe iahtul care explodase?

Se îmbrăcă într-o pereche de blugi și un tricou și porni spre punte. Acum cunoștea bine iahtul și făcu în așa fel încât nu se întâlni cu nimeni pe drum.

Prin perdeaua de fum gros Katy văzu apropiindu-se o barcă plină de oameni. Nu era condusă de Charles. Când victimele pășiră la bordul iahtului, două stewardese și un steward le luară în primire. Toți cei șase pasageri erau americani de vârsta a doua – trei femei și trei bărbați, probabil căsătoriți. Deși erau vizibil șocați, nu păreau afectați fizic.

Următoarea barcă se întoarse cu niște tineri care erau probabil membrii echipajului. O tânără leșinase.

Mult timp după aceea se întoarse și cea de-a treia barcă, spre ușurarea lui Katy, căreia în momentul când îl văzu pe Charles la fel de demn și stăpân pe sine, îi veni inima la loc.

– Nici un rănit, domnule Ormond? întrebă comandantul Longhurst.

– Avem două victime cu arsuri minore. Oricum, am reușit să izolăm incendiul, dar iahtul e serios afectat. Necesită reparații complete.

– Du-te și fă un duș, am eu grijă de restul.

– Da, spuse Charles privindu-și uniforma murdară și zâmbind, m-am cam șifonat.

Katy se întoarse ușurată în cabina ei. N-o observase nimeni. O îngrijora faptul că Charles părea că abia acum se simțea în elementul lui. Aventura îl incita mai mult decât o petrecere liniștită.

Oricum, planurile lui Katy căzuseră. Probabil că Charles va face un duș și se va culca. Era prea târziu ca să mai aibă chef de dragoste. Probabil că se simțea epuizat și voia să doarmă. Dar și mâine era o zi.

*

* *

A doua zi de dimineață fu trezită de motorul unui avion care decola. Mai târziu află că pasagerii fuseseră duși în siguranță în Barbados de unde aveau să se întoarcă la casele lor, mai devreme decât plănuiseră, dar teferi.

– Sunt o persoană ospitalieră, îi spuse Andreas, dar sunt convinsă că prezența lor ne-ar fi scăzut moralul. Probabil că nu ne-ar fi povestit decât momentele de coșmar prin care au trecut. Viața e prea scurtă ca să mai suferi și pentru alții. Am rezervat camere la hotel, în Barbados, pentru toți. Își vor petrece Crăciunul în insule, oricum. Deși cred că abia așteaptă să ajungă acasă și să dea declarații presei. Păreau genul acela de oameni.

După dejun, Katy împreună cu Andreas și David făcură schi nautic impresionând invitații. Mai târziu se duseră pe plaja de pe insulă care acum, în lumina soarelui tropical, își arăta adevărata spelndoare.

Ca de obicei Katy preferă să înoate în larg. Făcu scufundări urmărind prin apa limpede peștii exotici și minunățiile subacvatice. Când ieși la suprafață, simți o mână posesivă pe umăr. Se întoarse crezând că e Andreas.

– Oh, bună, spuse ea surprinsă, văzându-l pe Charles.

– Credeai că o să scapi după ce ai flirtat aseară cu mine pe ringul de dans? întrebă el încet.

– Nu crezi că exagerezi?

Erau departe de plajă și nimeni nu-i putea vedea. Charles se apăsă pe umerii ei și Katy încercă să scape.

– Nu mă băga cu capul la fund, te rog.

– Crezi că am uitat că nu-ți place?

– Dar ce încerci să-mi faci? întrebă ea speriată.

– Ce voiam să fac de astă-noapte, înainte să se ivească incidentul acela.

– Nu se poate! exclamă ea îngrozită. Ne vede lumea.

– N-au cum să vadă ce facem noi sub apă.

Charles îi cuprinse sânii în palme, privind-o amuzat.

– Charles, nu... spuse ea rugător.

– Înainte îți plăcea să-ți fac asta, o tachină el.

– Nu așa, în public, protestă ea. Bestie... cum poți să...?

– Nu te speria, spuse el desfăcându-i șireturile slipului, dacă se duce la fund voi face pe domnul și mă voi scufunda după el.

Katy ar fi vrut să se împotrivească, dar îi era teamă să nu atragă și mai mult atenția asupra lor.

– Așa, să nu te lupți cu mine... șopti el insinuant.

Katy strânse din dinți încercând să rămână pasivă și distantă în timp ce mâinile lui o mângâiau provocator pe sub apă. Dar atingerile lui erau din ce în ce mai senzuale și ea încercă să-l respingă.

– N-o să ți-o iert niciodată, Charles, spuse ea gemând de plăcere.

Deodată el o eliberă. Pieptul lui nu se mai strivea de al ei, palmele lui nu-i mai explorau trupul, respirația lui nu-i mai mângâia fața.

– Acum poate îți dai și tu seama ce simte un bărbat atunci când o femeie îl amăgește.

Când Katy se dezmetici îl văzu pe Charles la câteva zeci de metri distanță, înotând în forță. De data asta el deținuse controlul. Nu fusese ca prima oară, când venise peste ea în cabină, noaptea. Acum el fusese cel care o respinsese. Și o făcuse special.

Katy își legă șireturile costumului de baie și începu să înoate, aparent calmă, spre plajă. Își dădu seama că nimeni nu remarcase întâlnirea lor din larg.

Dar când se așeză pe șezlong și începu să se șteargă cu un prosop, Carly veni lângă ea și spuse din vârful buzelor:

– N-am văzut eu bine, sau Charles era acela care s-a dus după tine, în larg?

– Ai văzut bine, răspunse Katy sec.

– Ciudat, făcu ea privind-o din spatele ochelarilor de soare.

Katy simți că se înroșește. Din păcate nu-i putea citi expresia ochilor, dar tonul cu care-i vorbise era destul de grăitor. Carly se îndepărtă agale.

Noroc cu doctorul Kent care veni lângă ea și o întrebă:

– Nu vrei să vii cu mine să explorăm insula, Katy?

– Ba da, spuse ea bucuroasă să scape de Carly.

În timp ce se îndepărta împreună cu doctorul, o auzi pe aceasta spunându-i Thaliei:

– Ce femeie fatală prietena ta! Toți bărbații flirtează cu ea.

– Te deranjează mizeriile astea? întrebă David care auzise remarca. Nu le lua în seamă. Cred că domnișoara Martin e geloasă pe tine că ai eclipsat-o.

– Nu mă deranjează, atâta timp cât nu-i bagă prostii Thaliei în cap.

– Se poate să-i reușească, pentru că Charles, de care îi place Thaliei, se pare că e mai interesat de persoana ta.

– Nu cred că personalul de pe iaht ar încerca să flirteze cu pasagerii, spuse Katy dorind să pară indiferentă.

– De obicei, nu. Iar secundul e căsătorit. Știai?

– Da, dar am înțeles că trăiește separat de soția lui.

– Am impresia că secundul chiar și-ar dori să se împace cu soția lui.

– Serios?

Spera ca doctorul să nu bănuiască felul relației ei cu Charles, mai ales după ce dăduse peste ei în cabina lui.

– Da, mi-am dat seama imediat cum am ajuns la bord. De obicei Charles e foarte relaxat. Cred că în timpul absenței mele s-a întâmplat ceva important, pentru că acum mi se pare că e preocupat de ceva. Poate că a primit o scrisoare de la fosta soție.

– Nu ți se confesează?

– Nu, niciodată. E foarte discret. Dar pun pariu că soția lui e o femeie foarte specială, dacă a reușit să-i capteze atenția.

– Poate că a părut specială la început. La urma urmei n-a reușit să-l păstreze, nu?

– Poate că a fost vina lui. E un navigator bun, dar nu știu ce fel de soț e.

– Nu a fost vina lui, cu siguranță.

– O cunoști? întrebă doctorul oprindu-se și privind-o atent. Ești prietena ei? De unde cunoști atâtea amănunte?

– Sunt soția lui, spuse Katy după câteva clipe de reflecție. Dar cred că ți-ai dat seama, nu?

– Serios? Mi s-a părut mie ceva suspect. Nici o femeie n-a intrat în cabina lui Charles până acum. Mi-am dat seama că vă cunoașteți mai de mult, dar nu m-am gândit... Alaltăieri, când v-am găsit singuri în cabina lui, am avut un șoc. Cred că nici voi nu vă așteptați să intru peste voi.

– Da, ne-am cam speriat. Cel puțin eu.

– Și cum a fost întâlnirea?

– Nu ne mai văzuserăm de patru ani. Nici nu știam dacă mai trăiește.

– Dacă te deranjează întrebările mele, nu-mi răspunde. Dar nu-mi pot stăpâni curiozitatea. Îl admir sincer pe Charles. Și acum ce simțiți unul pentru celălalt?

– Nu știu, răspunse ea încet.

– Crezi că mai există cale de împăcare?

– Nici asta nu știu. Uneori cred că-l mai iubesc, mai ales când mă privește în ochi sau mă atinge. Tu ai fost vreodată îndrăgostit, David?

– Nu cred. Am avut multe relații, dar nici una prea serioasă. Nu mă atrage ideea unei căsnicii. Relațiile mele nu durează mai mult de doi ani. Nu poți întreține o relație dacă duci o viață de vaporean.

– Așa crede și Charles. Dar eu nu i-am cerut să renunțe la carieră. Totuși el nu vrea să audă de o reconciliere. Mi-e teamă că n-avem nici o șansă. Îmi pare rău că ne-am reîntâlnit. Am deschis răni vechi și simt că nu mai suport s-o iau de la capăt. Am suferit destul patru ani. Nu știu de ce îți spun eu toate astea. Dar am încredere în tine.

– Atunci pot să te întreb ce n-a mers între voi?

Katy îi povesti pe scurt complexul de împrejurări care duseseră la ruptură.

– Nu trebuie să te învinuiești. Din câte am văzut până acum, vina căsniciilor eșuate o poartă ambii parteneri.

– Nu, în cazul nostru vina e numai a mea. Am fost exagerat de răsfățată.

– Cred că te-ai schimbat mult. Din câte am aflat de la ceilalți pasageri și de la stewardese, ești „o femeie cumsecade, manierată și simpatică".

– Doamne! exclamă ea jenată.

– Ai un zâmbet cuceritor, Katy. Mi-am dat seama ce fel de om ești din prima clipă în care te-am văzut. Nu poți fi o natură egoistă.

– Acum nu mai sunt egoistă, dar pe vremea când trăiam cu Charles, eram.

– Nici el nu cred că era perfect. Nimeni nu e perfect.

– Așa e, dar dacă aș fi știut cum să mă comport cu el, nu l-aș fi pierdut și totul ar fi fost perfect.

– Acum, când sunt gata să renunț la multe pentru el, nu mă mai vrea.

– Poate că se va răzgândi. Oricât de tare s-ar ține, văzându-te zilnic, e posibil să cedeze, o încurajă David.

Discuția cu doctorul o mai liniști pe Katy. Restul plimbării schimbară subiectul și vorbind, constatară că se înțelegeau foarte bine. David era un bun ascultător și știa să dea sfaturi încurajatoare.

Katy se întrebă dacă îi va spune lui Charles despre discuția lor și dacă-l va întreba ce are de gând. Sigur, Charles nu era un bărbat influențabil, dar poate ținea cont de părerea doctorului Kent.

Intrând în cadă înainte de cina festivă din seara de Crăciun, Katy se gândi că singura șansă ca să-l recâștige pe Charles era să facă dragoste cu el.

Când se întâlniră la masă, Charles îi aruncă priviri semnificative.

– Crăciun fericit, Charles, spuse ea cald.

Știind dinainte numărul invitaților, dar nu și sexul lor, Thalia și Katy pregătiseră cadouri potrivite pentru bărbați și femei deopotrivă. Dar nu anticipaseră ca cei doi ofițeri ai iahtului și doctorul să se alăture petrecerii. Cum Katy nu avea mulți prieteni, după ce cumpărase cadoul pentru Thalia mai luase încă alte trei cadouri mai puțin semnificative. Cum se puteau oferi bărbaților, se gândi să le dea membrilor echipajului.

Căpitanului îi oferi o cutie din lemn de trandafir în care se puteau ține cercei dar și ace de cravată sau butoni. Doctorului

îi oferi un cuțit de tăiat corespondența, cu mâner de fildeș. Lui Charles îi oferi o eșarfă cu un desen abstract alb-negru, care putea fi purtată cu o cămașă sport.

Cadourile oferite de Katy fură modeste în comparație cu cele ale celorlalți invitați, și mai ales ale gazdei. Doar Thaliei, care colecționa diverse pietre, îi oferi un mineral deosebit, de culoare roz.

După ce îi oferi lui Andreas o carte cu fotografii reprezentând păsări acvatice în zbor – îi fusese foarte dificil să-i aleagă un cadou potrivit unui multimilionar – se simți foarte jenată când primi de la acesta o brățară de aur. Nimeni altcineva în afară de ea nu se simți stânjenit de valoarea mare a cadourilor oferite de gazdă. Thalia primi un inel de platină cu safir. Carly fu încântată de setul de farduri de firmă. Fiicei sale, Andreas îi oferi un colier vechi de perle, cu cercei asortați.

Foarte curând salonul în care se afla un brad de Crăciun cu podoabe argintii se umplu de hârttii colorate de cadouri, pe care stewarzii le adunară mai târziu.

După ce terminară cina, Andreas se ridică în picioare și ținu un toast.

– Dragi invitați, am deosebita plăcere de a vă anunța logodna fiicei mele cu Alain. Să bem pentru fericirea lor.

În timp ce invitații se ridicară în picioare cu paharele pline cu șampanie în mâini, Alain îi puse pe deget Ariannei un inel cu diamant de dimensiuni impresionante.

Felul în care se priveau cei doi îi reaminti lui Katy momentele de fericire pe care le petrecuse și ea alături de Charles, când își anunțaseră căsătoria.

În seara aceea nu dansă cu ea, dar la un moment dat se așeză lângă ea și spuse:

– Mulțumesc pentru eșarfă, Katy. Îmi pare rău că eu nu ți-am luat nimic.

– Ai putea să-mi înapoiezi *Mările Sudului,* spuse ea referindu-se la o carte care fusese a ei cu ani în urmă și pe care o văzuse pe noptieră, când fusese la el în cabină. Dar dacă vrei s-o mai recitești, păstreaz-o.

– O să ți-o trimit. Sau preferi să ți-o înapoiez personal?

Deodată în privirile lui apăru o lumină pe care Katy n-o mai văzuse de mult. Îi puse mâna pe umerii goi și o trase mai aproape de el.

– Te rog, Charles, șopti ea.

– Asta înseamnă da? întrebă el ușor ironic.

– Da, poți veni la mine în cabină, dar nu...

– Ești nehotărâtă. Mai devreme îmi spuneai că nu mă vei ierta niciodată.

– În după-amiaza asta te-ai purtat ca o brută... spuse ea amintindu-și de scena din mare.

– Femeilor le plac brutele.

– Asta vreți voi, bărbații sadici, să credeți.

– Ai devenit feministă, Katy?

– Deloc. Dar nu-mi place să mi se impună ceva împotriva voinței mele. Sunt sigură că tu niciodată nu te-ai simțit neajutorat. Te asigur că nu ți-ar plăcea.

– Nu știi despre ce vorbești, spuse el îngustându-și ochii. Voința mea nu mă mai ajută atunci când sunt în preajma ta.

Nu trebuie decât să mă privești într-un anume fel ca să nu mai știu ce fac. Încearcă să-ți imaginezi cum e să simți asta, draga mea.

– Pot și am și soluția.

– Cred, dar nu e posibil.

– Doar dacă... spuse ea, dar se opri când îl văzu pe Spyros apropiindu-se.

O invită la dans și ea se văzu nevoită să accepte. Înnebunea de ciudă că fusese întreruptă tocmai într-un moment important al discuției cu Charles.

Înainte de miezul nopții observă că Alain și Arianna se retrăseseră ca să petreacă probabil în doi. Pe la douăsprezece și jumătate căpitanul se retrase și el, urmat la scurt timp de Charles.

Katy dansa cu David când îl văzu pe soțul ei urând noapte bună invitaților. După jumătate de oră se decise să-l urmeze. Probabil că Charles nu se culca imediat. Mai întâi făcea ultimele verificări la cabina de comandă și apoi, înainte să se culce, făcea un duș.

Katy ținea minte încă de când trăiau împreună că Charles era obsedat de curățenia corporală. Nu uitase mirosul de curat al pielii lui. Poate că în alte privințe se schimbase, dar în asta nu.

După ce le ură noapte bună invitaților, Katy nu se duse direct spre cabina lui Charles. Mai întâi trecu pe la ea, ca să-și lase cadourile și să se parfumeze.

Știa că nu exista pericolul să se întâlnească cu cineva pe holuri. În afară de stewardul de serviciu restul lumii încă petrecea în salonul de festivități.

Intră în cabina lui fără să bată la ușă. Înăuntru era întuneric și de la baie nu se auzea nici un zgomot. Aprinse lumina de lângă pat, își scoase pantofii și se așeză comod, cu cartea *Mările Sudului* în mână.

Cartea era legată în piele și mirosea a hârtie veche. Întotdeauna fusese atrasă de istorisirile din locuri necunoscute. Cumpărase cartea pe vremea când era la școală, de la un anticariat.

Citind, își aminti subiectul.

De aproape zece ani sănătatea îmi dădea de furcă... pe la sfârșitul lunii iunie, în anul 1888 navigam dinspre San Francisco... ajungând lângă Samoa prin 1889... de atunci am fost atras de insulele Pacificului...

Și Charles iubea Pacificul. Of, Doamne, în seara aceea nici o carte din lume nu-i putea capta atenția. Abia aștepta să se deschidă ușa și să apară soțul ei.

*

* *

Fu trezită din somnul profund în care se cufundase de două brațe puternice care o ridicară. Pe jumătate trează își dădu seama că era soțul ei, și mormăi:

– Credeam că n-o să mai vii.

– Știi cât e ceasul? Ce cauți aici? întrebă el strângând-o la piept ca pe un copil.

– Te așteptam. Unde ai fost?

– Am stat de vorbă cu căpitanul. În perioada asta a anului își amintește de soția lui și se simte singur. Simțea nevoia companiei cuiva. Dacă știam că ești aici...

– Dragul meu Charles, ție ți-e dor uneori de mine?

O clipă crezu că o va săruta și buzele ei se întredeschiseră. Dar el se retrase.

– Nu e momentul să discutăm despre asta. E ora patru dimineața și eu nu sunt invitat pe iahtul ăsta. Mâine n-o să-mi mai pot ține capul drept de somn. Trebuie să mă trezesc devreme. Pe lângă asta, am băut și tu ești pe jumătate adormită. Și mâine e o noapte. Acum întoarce-te în cabina ta și culcă-te.

– Dar Charles, vreau să stau aici...

– Nu se poate. Nu în noaptea asta, draga mea. Haide, fii cuminte. Nu vreau să ne iasă vorbe.

Înainte ca ea să mai poată protesta, Charles o luă în brațe și ieși cu ea pe coridor. Katy își lăsă capul pe umărul lui gândindu-se cum o putea duce în brațe dacă băuse, cum spunea. Strânsoarea lui era fermă și pașii siguri. În fața ușii ei o lăsă în picioare și o sărută ușor pe buze înainte să-i șoptească:

– Noapte bună, draga mea.

Apoi se îndepărtă încet. Katy îl privi până dispăru după colț. Când deschise ușa, cu ochii pe jumătate închiși, fu surprinsă să descopere că în cabină lumina era aprinsă și mirosea a fum de țigară. Când văzu o femeie întinsă pe pat și alta stând pe scaun, Katy crezu o clipă că greșise cabina.

Apoi recunoscu măsuța de toaletă și tablourile de pe pereți.

– Domnișoară Matin, trezește-te, spuse ea scuturând-o de umeri pe femeia întinsă pe pat.

Carly mormăi ceva neinteligibil și se întoarse pe partea celalată. Avea fața umflată de somn, machiajul i se șterse și arăta cu zece ani mai bătrână.

– Deci te-ai întors, spuse Thalia ridicându-se de pe scaun, cu un pahar în mână.

Tonul ei nu era prietenos.

– Ce căutați aici? întrebă Katy deschizând hubloul ca să aerisească încăperea plină de fum de țigară.

– Întrebarea e unde ai fost tu până la ora asta! În cabina cui?

Katy nu răspunse, așa că Thalia continuă:

– Credeam că nu te mai întorci până dimineața. Hai să lămurim situația. Ai fost la Charles sau la Andreas? Sau poate la ultima ta cucerire, David Kent.

Cele două femei o priveau cu ostilitate și Katy se simțea ca pusă la zid.

– Cu Charles, răspunse ea. Dar...

– Târfă mică și proastă ce ești! izbucni Thalia furioasă.

Carly părea ușurată.

– Eu mă duc să mă culc, spuse ea. Noapte bună, Thalia.

– Noapte bună, răspunse aceasta scurt, fixându-și privirile albastre și reci pe Katy. Dumnezeule, ce proastă am fost să te consider prietena mea! Philip m-a avertizat o dată să am grijă cu tine. Spunea că nu e bine să dai nas angajaților. Câtă drep-

tate avea! Sub masca asta de inocentă pe care o afișezi cu atâta nerușinare zace o intrigantă nemernică. Trebuia să-i ascult pe cei care mi-au spus că te dai la Charles. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Și în tot timpul ăsta te-ai jucat și cu sentimentele lui Andreas.

Katy îi cunoștea temperamentul Thaliei, dar niciodată nu se așteptase ca ea să-și reverse furia cu atâta înveninare asupra ei. Thalia avusese un tată care nu-și cenzura limbajul în fața copiilor.

Katy ascultă stupefiată tirul de invective pe care Thalia îl îndreptase asupra ei nemilos. Niciodată nu crezuse că femeia de fier pe care o admira atât de mult era atât de nesigură pe sine. Ieșirea ei violentă îi suprimă lui Katy orice urmă de instinct de autoapărare.

– Târfă mică, dacă-ți închipui că vom continua ca înainte, te înșeli amarnic. S-a terminat cu vacanța ta. Poți să-ți faci bagajele. Mâine dimineață nu vreau să te mai văd. Și de acum încolo să te ferești din calea mea.

După ce Thalia ieși din cabină trântind ușa, Katy se așeză pe taburetul din fața măsuței de toaletă și începu să se demachieze calm. Era sigură că va găsi altă slujbă, la fel de bună ca cea pe care i-o oferise Thalia, chiar și fără referințele ei.

O înțelegea și pe Thalia. Venise în cabina ei, văzuse cadourile scumpe pe care le primise și, dându-și seama că lipsește cam mult, o chemase pe Carly și începuseră să speculeze. Alimentându-se una pe cealaltă cu venin și alcool, ajunseseră s-o urască.

Nu era de mirare că o concediase. Și ea greșise că nu-i spusese de la început cine era Charles, dar faptul că o jignise spunând că flirtase cu toți bărbații de pe iaht o deranja cel mai tare.

Nu, n-avea de gând să plece de pe iaht. Nu putea să scape ocazia de a se împăca cu Charles. Chiar dacă avea să se confrunte cu ostilitatea Thaliei și a lui Carly, rămânea până la sfârșit, adică încă cinci zile.

Poate până la urmă Thalia o va înțelege după ce va afla cine era Charles. Dar putea să n-o creadă. Și, din păcate, Charles nu era genul de bărbat care să dea explicații atunci când era acuzat de ceva.

Își aminti că Charles o aștepta la el în cabină în seara următoare și se simți mai liniștită. Cu gândul acesta, adormi fericită.

Fu trezită de stewardesă care, când Katy deschise ochii, spuse:

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnișoară Brown, dar m-a rugat domnul Dracoulis s-o fac. Vă așteaptă la el în salon la douăsprezece. Este unsprezece și jumătate. Sper că vă ajunge o oră să vă pregătiți.

– Da... mulțumesc.

– Vreți să vă umplu cada, sau preferați să faceți un duș?

– Un duș, mulțumesc. Asta mă va mai trezi Am citit până târziu și de aceea am dormit atât de mult.

– N-ați dormit deloc mult, domnișoară. Majoritatea invitaților încă nu s-au trezit. Cred că după duș v-ar prinde bine un suc de portocale și un croissant. Sau poate doriți ceva mai consistent?

– Nu, mulțumesc. E bine așa.

Când se întoarse de la baie înfășurată într-un prosop, Katy bău sucul rece care o aștepta pe o tavă de argint, alături un trandafir proaspăt roz.

În cinci minute fu gata de întâlnire. Intră în salonul lui Andreas așteptându-se să găsească și alți invitați acolo. Grecul era singur.

Se ridică în picioare și spuse:

– Bună dimineața, Katy. Ce preferi să bei?

– Campari Orange.

După ce băură în tăcere, Katy spuse:

– Aș vrea să-ți mulțumesc pentru brățară. Nu trebuia... E prea mult.

– Meriți cadouri mult mai scumpe. Și eu îți mutumesc pentru cadou, spuse el făcându-i semn spre cartea așezată pe masă, pe care părea că tocmai o răsfoise. I-am invitat și pe ceilalți oaspeți aici, la ora unu. Dar mai întâi aș vrea să stau de vorbă cu tine.

Capitolul 5

– Despre ce? întrebă ea surprinsă.

– Domnișoara Harcourt și domnișoara Martin au plecat. Poate că n-ai auzit avionul decolând azi-dimineață. Au plecat acum o oră. Cred că au ajuns deja în Barbados.

– Dar de ce? întrebă Katy uimită.

– Pentru că mi-am dat seama că nu se simt așa de bine în croaziera asta și nu voiam să-i indispună pe ceilalți invitați ai mei.

– Poate că trebuia să mă trimiteți și pe mine cu ele. Cred că eu sunt vinovată de indispoziția lor.

– Dar pe mine nu mă indispui, Katy. Dimpotrivă.

– Dar Thalia era invitata fiicei tale, protestă ea, neștiind ce să spună. Eu am venit aici întâmplător, adusă de ea. Arianna n-o să se supere?

– Fiica mea nu mai are ochi decât pentru Alain. N-ar observa nici măcar lipsa mea. Iar Carly Martin a venit chemată de mine. Și, sincer să fiu, mi-am dat seama ce fel de femeie este

și n-am mai avut chef de ea. Nici eu și nici ceilalți invitați. Valentina, Paulette și cumnata mea n-o pot suferi. Acum o să ne simțim cu toții mult mai bine, promit.

– Cred că Thalia e foarte furioasă pe mine. De fapt, chiar m-a concediat.

– Am aflat. Asta o să te afecteze?

– Nu. O să-mi găsesc un post imediat cum mă voi întoarce la Londra, sunt convinsă. Dar îmi pare rău că am terminat în felul acesta colaborarea cu ea.

– Așa. Aici voiam să ajung. Aș vrea să aud versiunea ta. Care e povestea?

– Pot să aflu care a fost varianta Thaliei?

– Sigur. Azi-dimineață a venit la mine și mi-a spus că, din motive personale, ar vrea să te trimit pe tine înapoi în Anglia cât mai curând posibil. Când am forțat-o să-mi dea o explicație mai clară, mi-a spus că ai băut peste măsură și că ai făcut-o de râs dându-te la doctor și la secund, spuse Andreas zâmbind indulgent. Se referea la domnul Ormond și domnul Kent. Am considerat grija ei exagerată, mai ales în ceea ce-l privește pe domnul Ormond. Mie mi s-a părut că lucrurile stau tocmai pe dos.

– Într-un fel, da, fu Katy de acord. Dar cum deja ți-ai făcut o părere, nu pot spune decât că-ți mulțumesc pentru credit și sprijin.

– Eu nu cred până nu văd. Și am văzut destule. Nu te-am văzut până acum bând exagerat. Cât despre Ormond și Kent, mi-am dat seama că sunt fascinați de tine. E drept, și tie ți-am surprins niște priviri ciudate pe care i le-ai aruncat lui Ormond.

– Îmi place de domnul Kent foarte mult. Dar domnul Ormond mi se pare uneori cam intimidant.

– Dar nu inoportun, sper, spuse el privind-o atent.

Katy își aminti ce-i făcuse Charles în după-amiaza precedentă și se întrebă dacă Andreas observase ceva. Nu venise cu ceilalți invitați pe plajă, ci rămăsese la bord. Iar din locul în care înotase ea cu Charles, nu se vedea iahtul.

– Oh, nu, niciodată! spuse Katy repede. Cred că problema era că domnul Ormond nu i-a acordat suficientă atenție Thaliei. Ea îl plăcea foarte mult și spera să aibă o aventură cu el.

– Știu. Și eu am ajuns la concluzia asta. Și mi-e teamă că domnișoara Harcourt are față de bărbați o atitudine asemănătoare cu cea pe care o am eu față de femei.

– Dar tu ți-ai iubit prima soție.

– Da, dar atunci eram tânăr. Acum sunt ca Rudolf Bing, dirijorul Operei Metropolitan din New York, care într-o dispută cu Maria Callas i-a spus acesteia: „Oamenii nu mă înțeleg. Sub o aparență fragilă bate o inimă de piatră".

– Sunt sigură că n-ai o inimă de piatră.

– Ba da, draga mea. Pot fi bun și cald. Dar dacă cineva mă agasează devin insuportabil. Spune-mi, de ce s-a grăbit domnișoara Harcourt să scape de competiție?

Katy se întrebă dacă ajunsese la urechile lui Andreas faptul că-l vizitase pe Charles de două ori în cabina personală. Era aproape sigură că vizitele ei nu fuseseră remarcate de nimeni, cu excepția lui David. Oare putea să aibă încredere în el? Oare dacă Andreas afla că nu fusese sinceră cu el o va expedia la fel

ca pe Thalia? Nu Charles fusese cel care o invitase la el în cabină, și probabil că nu-și dorea ca șeful lui să afle lucrul acesta. Deci nu putea să-i spună lui Andreas adevărul. În primul rând voia să-i rămână loială lui Charles.

– Te rog, spuse ea, nu vreau să discut despre asta. Tot ce știu e că Thalia nu m-a crezut.

– Dar eu te cred. Așa că să uităm acest mic și neplăcut incident.

– Cum le vei explica celorlați?

– Le voi spune că cele două femei au fost chemate cu treburi urgente în țară. Sigur, nimeni nu mă va crede, dar ce-mi pasă? Acum, apropo de viața ta profesională – ți-ar plăcea să lucrezi pentru mine?

– Pentru tine? repetă ea neîncrezătoare.

– Cred că ai cunoscut-o pe madame Jourdain. Vrea să iasă la pensie. Ți-ar plăcea să-i iei locul?

– Nu știu, murmură Katy gândindu-se la oferta neașteptată pe care i-o făcuse Andreas.

– Ce-ar fi să lucrezi de probă, ca să vezi dacă-ți place. Croaziera se termină pe doi ianuarie, când eu și invitații ne vom întoarce în Europa și America, iar *Artemis* în Mediterana. Când va ajunge în sudul Spaniei, unde una dintre companiile mele construiește un port nou și un complex de vacanță, ai putea s-o înlocuiești pe madame.

Katy era încă amețită de întorsătura neașteptată a evenimentelor. Ea fusese cea care trebuia să plece. Ea fusese concediată. Ea se aflase într-o situație jenantă. Acum i se ofereau toate pe tavă.

– Nu știu ce să spun, recunoscu ea.

– Ceilalți invitați trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Gândește-te câteva zile. Nu te grăbi. Dar anunță-mă ce ai hotărât în ajunul Anului Nou.

Căpitanul și secundul nu veniră în salon. Cum cele două femei plecaseră, prezența unor bărbați de umplutură nu mai era necesară. Asta însemna oare că nu vor mai apărea deloc? Mai bine nu pleca Thalia decât să nu-l mai vadă pe Charles.

Își petrecu după-amiaza pe marginea piscinei, făcând plajă. Charles nu apăru nici la dejun. Spre seară, Katy primi un bilet nesemnat în care scria: „Vreau să te văd la 23:00".

La zece și jumătate, când Valentina spuse că se retrage în cabină, Katy îi urmă exemplul.

Făcu un duș și se îmbrăcă cu o rochie albastră, din bumbac, se parfumă cu parfumul *Dioressence* pe care-l primise de Crăciun și se gândi cu emoție la întâlnirea cu Charles.

Își făcu apariția la ora unsprezece fix și încuie ușa în urma lui.

– Vino aici, spuse el încet desfăcându-și brațele.

Din trei pași fu la pieptul lui și buzele lor se striviră într-o sărutare înflăcărată.

După un timp o ridică în brațe și o duse în pat. Când ea deschise ochii îl văzu desfăcându-și grăbit nasturi cămășii în timp ce privirile lui o devorau.

– Dragul meu, șopti ea, am vești minunate! Andreas mi-a oferit slujba lui madame Jourdain. Nici nu mă gândeam la un aranjament atât de perfect. Putem sta împreună de-acum încolo.

– Poftim? făcu el îngrijorat.

– Știi că Andreas a trimis-o pe Thalia acasă, nu?

– Știu că s-a descotorosit de actriță. Am crezut că Thalia a plecat în interes de afaceri și că se va întoarce. Când am aflat că tu ai rămas la bord m-am gândit că va reveni într-o zi sau două.

– Oh, nu. A plecat de tot. Din cauza ta.

– A mea? repetă el mașinal.

– După ce ne-am despărțit astă-noapte, le-am găsit pe Thalia și pe Carly la mine în cabină. Mă așteptau ca să mă jupoaie de vie. Thalia m-a întrebat unde am fost și când am recunoscut că m-am întâlnit cu tine, a înnebunit. M-a concediat și mi-a spus să-mi fac bagajele și să plec a doua zi... Apoi totul a luat o întorsătură uimitoare. Andreas m-a invitat la un pahar în salonul lui privat și mi-a mărturisit că le-a trimis pe Thalia și pe Carly acasă pentru că stricau cheful celorlalți invitați. Apoi mi-a oferit postul lui madame Jourdain. Uimitor, nu? Sigur, trebuie să văd dacă mă pot descurca. Dar trebuie să fac față.

Katy ridică spre el o figură zâmbitoare și strecurându-și o mână pe sub cămașa lui desfăcută începu să-l mîngâie.

– Sărută-mă din nou, șopti ea cu ochii pe jumătate închiși de plăcere.

În loc să-i asculte rugămintea, Charles îi prinse încheieturile mâinilor și o îndepărtă.

– Nu mi-ai spus de ce Dracoulis s-a descotorosit de Thalia. Tu l-ai rugat?

– Nu, Charles. Thalia s-a dus la el să-l roage să scape de mine. M-a acuzat că m-am îmbătat și că m-am dat la membrii

echipajului, făcând-o de râs. Dar el n-a crezut-o. Oricum, ce mai contează? Acum a plecat. Hai să nu mai pierdem timpul discutând despre ea. În sfârșit suntem din nou împreună, după atâta timp. Nu vrei să termini ceea ce ai început în mare?

Cu uimire, Katy văzu că pasiunea reflectată în ochii lui Charles în momentul în care venise în cabină murise.

– Ce e? Ce te frământă?

– Nu vreau să lucrezi pe *Artemis*. Ar fi o situație imposibilă. Trebuie să refuzi postul.

– De ce? Mi-l doresc foarte mult. Încă nu i-am spus lui Andreas despre noi, dar sunt sigură că după ce va afla nu va avea nimic de obiectat.

– Poate că el nu. Dar eu, da. N-am de gând să mă las atras în capcană pentru a doua oară.

– Capcană? repetă prostită Katy. Ce capcană?

– Viața mea profesională va fi afectată de prezența ta la bord.

– Nu-i adevărat, Charles. Viața ta va deveni împlinită.

– Credeam că am fost destul de clar. Singura relație pe care o accept între noi doi e una temporară.

– Așa ai spus la început, dar după aceea...

– Mi-am păstrat decizia. Te doresc, dar nu pentru totdeauna. Am mai încercat asta. Nu se poate. Atunci n-a mers, nu va merge nici acum.

– Nici măcar nu ești dispus să încerci?

– Nu, Katy, îmi pare rău. Trebuie să admiți că singurul lucru pe care-l avem în comun este patul. Asta a fost totul încă de la început. Și dacă n-ai fi fost virgină când ne-am cunoscut și eu nu mă căsătoream cu tine, totul ar fi fost perfect și n-am mai fi suferit nici unul dintre noi.

– Vai, Charles, nu! Nu-i adevărat, protestă ea. Avem în comun mai multe decât vrei să recunoști. Dacă atunci eu n-aș fi fost atât de răsfățată nu ne-am fi despărțit. Sunt convinsă. Acum sunt dispusă să gătesc pentru toți pasagerii pe care i-am putea avea la bord.

– Poate, dar eu nu mai fac jocul ăsta. Așa că talentele tale nu mă mai interesează. Prezența ta la bord nu va face decât să mă tulbure.

– De ce? Mi-aș face de lucru mai tot timpul. Nu ne-am vedea decât în timpul liber.

– Pe orice navă căpitanul secund e foarte ocupat. N-am loc și timp de o soție în viața mea.

– Dar comandantul Longhurst călătorea împreună cu soția lui la bord.

– Da, dar ea era o femeie calmă, o pensionară care-și petrecea timpul scriindu-le copiilor și croșetându-le șosete nepoților. Abia o simțeai.

Katy își dădu seama că putea să încerce o oră să-l convingă și nu va reuși. Dar mai avea și alte metode de convingere în afară de cele verbale.

– Atunci trebuie să profităm de ceea ce avem în comun, spuse ea arborând un zâmbet seducător.

Făcu un singur gest și rochia îi căzu și i se înfășură la picioare. În ochii lui Charles se aprinse iarăși dorința. Privirile lui arzătoare se plimbară de jos în sus pe trupul ei. Era absurd să se simtă rușinată față de el. Dar trecuse mult timp de când nu se mai văzuseră, și Katy se înroși ușor.

– Charles, te rog... șopti ea întinzând mâinile.

El o cuprinse în brațe. O sărută în timp ce mâinile lui o mângâiau cu ardoare.

– Să fii blând, dragul meu, șopti ea. A trecut atâta timp de când...

– N-am fost eu întotdeauna blând?

– Uneori nu, spuse ea amintindu-și de nopțile de pasiune care-i legaseră atât de mult.

– Katy, dar înainte... poți să-mi promiți ceva?

– Orice, dragul meu, șopti ea nerăbdătoare să-l simtă cât mai aproape.

– Dă-mi cuvântul că mâine îi vei spune lui Andreas că nu accepți postul pe care ți-l oferă.

– Poftim? făcu ea nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Nu vreau să înțelegi greșit. Nu-mi iau nici un angajament față de tine. Vom petrece câteva ore de plăcere. Sper că ai înțeles asta, da?

– Nu, spuse ea respirând agitat. Nu, nu, nu! Dacă mă vrei, ia-mă, dar nu-mi pune condiții.

– Trebuie s-o fac. Mi-am organizat viața și nu vreau să mă mai abat de la drumul pe care l-am ales. Ori renunți la slujbă, ori ne vom opri aici și acum.

– Dar te poți opri, Charles? întrebă ea înfuriată.

Se lipi de trupul lui și începu să se miște lasciv încercând să-l facă să-și piardă controlul.

– La naiba, da! exclamă el prinzându-i încheieturile mâinilor și țintuindu-i-le deasupra capului. Alege, Katy. Slujba, sau noaptea asta.

– Mă insulți!

– Poate, dar nu mai am douăzeci și cinci de ani și nu mai sunt îndrăgostit orbește ca să nu văd semnele furtunii. Am petrecut șase luni de vis cu tine și un an m-am torturat singur. Nu sunt atât de prost încât să mai repet greșeala. Câteva nopți de dragoste, bine. Dar să trăim împreună, niciodată!

Katy se smulse din strânsoare și-și trase la repezeală rochia pe ea.

– Atunci pleacă! spuse ea ferm. Nu-mi stă în caracter să mă hârjonesc câteva nopți. Te iubesc. Mereu te-am iubit. Și nu ești singurul care a trecut prin iad. Despărțirea de tine a fost mai grea chiar decât despărțirea de tatăl meu.

– Katy, șopti el privind-o cu milă.

Dar ea nu-și dorea compasiunea lui și, deși își dorea îngrozitor de mult să se culce cu el, prețul pe care el îl cerea era prea mare. Nu-l va plăti. Era degradant.

– Pleacă, Charles, te rog, insistă ea simțind cum o podidesc lacrimile.

– Foarte bine, dacă asta vrei, spuse el încheindu-se la nasturii cămășii.

– Nu vreau asta. Tu mă forțezi să aleg. Eu îmi doresc să dorm în brațele tale toată viața.

– Cât de copilăroasă ești, Katy. Trebuia să-mi dau seama că tot nerealistă ești. Poți să accepți slujba, desigur. Dar nu vom trăi împreună. Între timp mai sunt șase nopți până la sfârșitul croazierei. Dacă te răzgândești, anunță-mă. Recunosc, te doresc, dar numai în pat.

– Totul sau nimic, spuse ea ridicându-și demn bărbia.

– Poate te răzgândești. Ești tânără frumoasă, ce sens are să te agăți de mine? Gândește-te bine.

Își lipi buzele de gura ei și, deși ea încercă să nu-i răspundă, nu reuși.

– Nu e drept, Charles, gemu ea neputincioasă.

– Asta e. Sper să te trezești într-o zi.

Apoi își luă șapca de pe pat, o salută ironic ducându-și două degete la cozoroc și ieși din cabină.

*

* *

Două zile mai târziu primi un mesaj de la Londra.

ANUNȚĂ-MĂ URGENT UNDE SĂ-ȚI TRIMIT LUCRURILE. HARCOURT.

Asta o zăpăci pe Katy. Încă nu se hotărâse dacă să-l sfideze pe Charles și să accepte slujba oferită de Andreas. Unde să-și ducă lucrurile? Nu putea să și le aducă pe iaht. Majoritatea prietenilor ei locuiau în blocuri și nu le putea cere să-și aglomereze apartamentele cu lucrurile ei. Robert o putea ajuta, dar nu voia să mai aibă de-a face cu el. După ce îi refuzase cererea în căsătorie, Robert nu mai voia să-i fie prieten, iar acum, după ce-l reîntâlnise pe Charles, nu se mai putea pune problema unei reconcilieri.

Din fericire n-avea prea multe lucruri. Tatăl ei fusese un materialist, dar ea se adaptase filozofiei lui Charles – *omnia mea mecum porto*. Avea câteva cărți, un casetofon, câteva picturi și alte mărunțișuri. Așa că hotărî să depoziteze totul într-o bancă.

Din seara aceea nu-l mai văzuse pe Charles. O lăsase plină de resentimente și dorințe neîmplinite. O mai mângâia doar gândul că poate și el se simțise frustrat.

Arianna împreună cu logodnicul ei nu prea mai apărură printre invitați. Katy își petrecu timpul în compania lui David Kent.

Înotau împreună și stăteau foarte mult de vorbă.

Ungându-se cu loțiune de plajă, Katy discută cu David despre ultimele teorii referitoare la radiodermatoză – termen medical care se referea la degradarea ireversibilă a pielii sub acțiunea razelor ultraviolete.

– David, ești mai mult decât un medic internist. Ești și un bun psihoterapeut.

– Depinde de persoana cu care am de-a face. În general sunt un bun ascultător. Nu pot spune că am soluții la toate problemele. La ce te referi?

– N-aș vrea să te plictisesc cu grijile mele, dar am nevoie de sfatul tău. Vezi tu, Andreas mi-a oferit postul lui madame Jourdain după ce dumneaei se va pensiona. Mi-aș dori foarte mult postul, dar Charles insistă să refuz. Spune că aș crea o situație imposibilă. Crezi că are dreptate? Trebuie să refuz?

– Dar cum rămâne cu slujba ta de la Thalia Harcourt?

După ce Katy îi explică situația, el spuse:

– Mda, mă gândeam eu că e ceva necurat la mijloc. Deci dacă refuzi postul oferit de Dracoulis rămâi fără slujbă?

– Da, dar nu pentru mult timp. Sunt sigură că voi găsi ceva destul de repede.

– Dar ideea e că ai vrea să fii alături de Charles.

– Exact, recunoscu ea. Am descoperit că-l iubesc mai mult decât oricând și asta mi-ar oferi ocazia să-i demonstrez cât de mult m-am schimbat. Vreau să-i arăt că nu mai sunt fetița răsfățată pe care a cunoscut-o și care l-a făcut nefericit. Dar nu vreau să-l forțez. Mi-e teamă să nu renunțe la slujba de la Dracoulis doar ca să nu mă mai vadă în preajma lui.

– Nu cred că va face așa ceva. E un tip cu capul pe umeri. Știe că a avut o șansă extraordinară să dea de Dracoulis. Oricum, e foarte posibil ca în curând să-i ia locul comandantului.

– Dar chiar și așa...

– Iartă-mă că te întrerup, chiar și așa, știu că va fi pus într-o situație dificilă. Nimeni nu trebuie să știe că ați fost căsătoriți. Decât noi și, bineînțeles, proprietarul.

– Andreas încă nu știe nimic.

– Hmmm, s-ar putea să nu aprecieze faptul că v-ați ascuns de el. Oricum, se pare că Charles încă nu-ți împărtășește dorința de împăcare. Sau cel puțin așa susține. Eu n-aș băga mâna-n foc. L-am surprins de câteva ori privindu-te într-un fel ciudat.

– Încă mă mai consideră atrăgătoare. Dar asta nu înseamnă totul.

– Ba da, Dumnezeule! Eu te cunosc doar de câteva zile și te văd plină de calități. Charles a trăit cu tine și nu se poate să nu-și dea seama ce fel de om ești.

– Da, a trăit cu mine, dar pe vremea aceea eram altfel. Chiar crezi că nu există pericolul să demisioneze?

– Nu, fii liniștită. Mi-e teamă să nu se întâmple altceva. Charles ar fi în stare să se ducă la Dracoulis și să-i spună verde-n față că prezența ta la bord îl afectează. Știind cât de mult îl apreciază Dracoulis, cred că ar fi în stare să-i dea curs cererii. Chiar nu știu ce sfat să-ți dau, Katy. Îmi place de tine, dar Charles mi-e prieten.

– Ai dreptate. Decizia trebuie să fie a mea. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Andreas. Mi-a dat termen de gândire până în ajunul Anului Nou.

*

* *

Spre sfârșitul săptămânii Katy primi o scrisoare de la Robert. O citi și constată ușurată că nu trebuia să se simtă vinovată că-l respinsese.

Robert îi scria că stând cu părinții de Crăciun, îi povestise tatălui său despre ea și cine fusese tatăl ei. Domnul Otterway sugerase s-o scutească de o încărcătură emoțională în plus pe soția lui.

Mama lui Robert era de modă veche și nu voia ca fiul său să-și întineze numele și reputația.

Katy îi răspunse povestindu-i într-o scrisoare scurtă despre despărțirea de Thalia. Îi mai spuse că nu se va mai întoarce la Londra și că, gândindu-se mai bine, își dăduse seama că nu e făcută să fie soție. Îi mulțumea pentru timpul minunat petrecut împreună și-i ură noroc în viață.

Lipind plicul Katy se gândi că Robert nu va suferi deloc din cauza despărțirii, ci, dimpotrivă, se va simți la fel ca și ea, ușurat.

*
* *

– Ce s-a întâmplat cu secundul tău? Nu l-am văzut de câteva zile bune, spuse Valentina discutând cu căpitanul alături de Katy, înainte de cina din ultima noapte a anului.

– După ce a învățat singur limba rusă, vrea să încerce și araba. Nu-și pierde timpul cu distracțiile. E un adevărat autodidact, spuse pe un ton admirativ comandantul Longhurst.

– Insinuați că alături de noi ar pierde timpul? Cât de rău sunteți, căpitane, râse Valentina.

– Din punctul meu de vedere nimic nu e mai plăcut decât să-mi petrec timpul în compania unor doamne drăguțe și interesante ca dumneavoastră.

– Andreas, spuse Valentina când acesta apăru în salon, mi-ai promis că-mi arăți faimosul tău pat venețian. Tu l-ai văzut, Katy?

– Nu.

– Poveștile referitoare la patul meu sunt invenții ale presei. Istoria lui e îndoielnică, dar media l-a făcut la fel de celebru ca și mine. Te invit să-l vezi oricând vrei.

Le conduse pe cele două femei în dormitorul său somptuos în mijlocul căruia trona un pat imens, cu baldachin sculptat.

– Cărui doge i-a aparținut? întrebă Valentina.

– Datează din secolul șaptesprezece, dar ți-am spus, proveniența lui e discutabilă. Se poate să fi aparținut unui negustor bogat.

– Am auzit că dogele era celibatar ca Papa, spuse Katy.

– Ai impresia asta pentru că timp de cinci sute de ani dogii Veneției s-au însurat cu Adriatica. Acesta a fost simbolul orașului încă din anul 1177, când Sebastiano Liani, dogele din vremea aceea, a câștigat o bătălie navală împotriva împăratului Frederick Barbarossa, explică Andreas. Apoi, în fiecare an, ceremonialul căsătoriei a avut loc pe o galeră denumită Bucentaur. Ultima galeră a fost construită în 1720 și a fost incendiată de către francezi înainte de sfârșitul secolului. Dar dogele era un șef laic și nu un reprezentant al bisericii. Istoria veneției e incitantă și unică. Mi-ar fi plăcut să trăiesc în acele vremuri, de aceea am cumpărat acest pat. Seara mă visez doge.

Charles li se alătură la cină și Katy se întrebă dacă el va rămâne până la miezul nopții, ca să profite de avantaj și să-l sărute.

Imediat după cină Andreas o invită pe Katy afară și întrebă:

– Te-ai hotărât, Katy?

– Da. Aș vrea să văd dacă pot face față postului.

– Splendid! Vom discuta mâine detaliile. Deocamdată ești încă invitata mea și aș vrea să dansez cu tine.

Puțin înainte de ora douăsprezece stewarzii le oferiră pasagerilor pahare cu șampanie și când sosi miezul nopții toastară și ovaționară.

După sărutări și felicitări Davis, care stătea lângă Katy, spuse:

– Îmi dai voie?

Și o sărută pe obraz.

Apoi îl observă pe Charles apropiindu-se de ea cu o sclipire în ochi. Nu știu niciodată dacă avusese de gând s-o sărute, pentru că ea întinse mâna și-l felicită, stabilind o linie de demarcație clară și strictă între ei.

– Am veşti noi pentru voi, spuse ea cu o veselie prefăcută. Nu voi pleca nicăieri poimâine. Voi rămâne pe postul de asistentă a lui madame Jourdain.

– Felicitări. Mă bucur că vei fii colega noastră, spuse David.

Charles îi prinse mâna şi i-o strânse dureros de tare.

– Felicitări, spuse el scurt.

Apoi îl bătu prietenește pe doctor pe umăr şi plecă, nu înainte de a-i arunca lui Katy o privire plină de avertismente.

*

* *

Când rămase ultima dintre invitaţi, Katy îşi dădu seama că îl vedea din ce în ce mai rar pe soţul ei. Andreas insistase ca deocamdată să rămână în aceeaşi cabină pe care o ocupase în timpul croazierei.

Katy îşi lua mesele împreună cu madame Jourdain. Ofiţerii aveau la dispoziţie camera de gardă. Cât timp navigară în Caraibe, Katy continuă să folosească piscina, să pălăvrăgească cu David şi cu căpitanul Longhurst. Dar Charles apărea foarte rar, şi asta nu putea fi o întâmplare. O evita.

La jumătatea drumului, în Atlantic, îi prinse o furtună destul de violentă. Era prima experienţă de acest gen pe care o trăia Katy. Astfel constată că n-avea rău de mare. În schimb, madame Jourdain nu ieşi din cabină şi luă o mulţime de pastile.

– E o prostie să încerci să te lupţi cu răul de mare, spuse ea. Dacă nu te simţi bine tratează-te.

Oricum, când intrară în zona de furtună, timp de optsprezece ore mai mulți membri ai echipajului suferiră din cauza răului de mare. Lui Katy i se păru o experiență interesantă.

Mai ales că în timpul furtunii avu ocazia să se întâlnească și cu Charles. Într-una din inspecțiile lui o găsi în bucătărie, cu o ceașcă de ceai în față.

– Nu stai în cabină, domnișoară Brown? întrebă el ridicând o sprânceană.

– Nu. De ce? replică ea vesel.

– Nu te simți la pământ?

– Nu chiar, râse ea luând un aer de superioritate.

Din câte își amintea Katy, Charles îi povestise că în călătoriile lui prin oceanele lumii se întâlnise deseori cu furtuni violente și în majoritatea cazurilor i se făcuse rău.

– Bravo ție, spuse el privind-o aprobator, așa cum obișnuia odinioară, când făcea o faptă bună.

Nu era un merit personal faptul că nu i se făcuse rău. Dar probabil că Charles n-o lăudase, ci voise să spună „Ține-o tot așa".

Deși nu i se făcuse rău, Katy suferi totuși un mic accident din cauza furtunii. Plimbându-se pe holurile iahtului, la un moment dat o smucitură violentă a ambarcațiunii o făcu să se dezechilibreze și se izbi cu spatele de un perete. O clipă simți că nu se va mai putea ridica de pe jos de durere.

A doua zi se trezi cu o vânătaie serioasă și abia-și mai putea mișca brațul. Cum nici în ziua următoare durerea nu i se atenuă, Katy îi povesti lui madame Jourdain ce pățise. Aceasta o sfătui să-i facă o vizită doctorului Kent.

– Bună, Katy. Cu ce te pot ajuta? întrebă doctorul în timp ce cotrobăia printr-un dulap cu medicamente.

Ea îi explică ce pățise.

– Madame Jourdain a insistat să vin la tine. Îi e teamă să nu-mi fi rupt vreo coastă. Dar nu cred. Am impresia că e vorba doar de o vânătaie.

– Te doare când respiri?

– Puțin.

– Cred că ar fi bine să-ți fac o radiografie. Dar nu pot acum. Sunt prins cu o fractură. Poți să revii după ora șase?

– Da.

– Pot să-i fac eu o radiografie domnișoarei Brown, spuse din spatele ei Charles, care tocmai intrase.

– Bine, Charles, spuse doctorul după un moment de ezitare. Katy, te deranjează dacă te ajută secundul?

– De ce s-o deranjeze? întrebă Charles rece. Tu, David, ești ocupat cu fractura lui Parker. Și eu mă pricep să fac radiografii. Pe aici, domnișoară Brown.

Katy îl urmă ezitant într-o încăpere izolată.

– Când ai căzut? întrebă Charles închizând ușa după el.

– Acum două zile. Dar sunt sigură că nu e nimic serios. Am venit doar ca s-o liniștesc pe madame Jourdain.

– Poate fi serios. Scoate-ți cămașa, te rog, spuse el fără s-o privească. Hai, nu te rușina, că nu intră nimeni. Am aprins becul de avertisment de deasupra ușii. Arată-mi unde te doare.

Katy își scoase cămașa și-i arătă lui Charles locul învinețit.

– Nu arată prea rău. Dar ar fi bine să-ți scoți și sutienul ca să nu compromitem radiografia.

Katy ezită.

– Chiar trebuie să fii pudică? întrebă el plictisit. Oricum n-ar fi prima oară când te-aș vedea goală.

În mod normal, ei nu-i era rușine de doctori. Dar Charles juca rolul radiologului și asta părea un pic ciudat.

După ce termină, Charles îi spuse să se îmbrace. Rușinată de propriile reacții, Katy își puse repede sutienul. Din cauza emoțiilor nu reușea să prindă copcile.

– Lasă-mă să te ajut, spuse Charles calm. Pe care vrei să le prind?

– Ultimele, te rog. Mulțumesc.

– Să sperăm că o să iasă bine. Presupun că nu vrei să mai repetăm operațiunea, nu-i așa?

– Sunt sigură că dacă ai greșit, data viitoare doctorul Kent va fi disponibil.

– Și în fața lui nu te vei simți stânjenită să te dezbraci.

– În mod normal nu m-aș simți stânjenită nici în fața ta, dar mă tratezi ca pe un obiect sexual. Și asta mă face să mă simt prost.

– Mincinoasă mică. Ești dezamăgită că mă port impecabil...

Katy se întoarse furioasă ca să-i dea o replică tăioasă, dar Charles n-o lăsă și continuă:

– Sigur, nu vrei să recunoști. Oricum, află că nu sexualitatea ta atrage bărbații, ci mai degrabă pudoarea.

– Ce prostie! Dacă te-ai fi purtat impecabil n-aș fi fost furioasă.

– Altă minciună, dragă Katy, spuse el plictisit. Îți doreai ca mâinile mele să-ți mângâie sânii la fel de mult cât îmi doream și eu. Diferența e că eu recunosc. Am făcut un efort ca să nu

te ating prea mult, crede-mă. Așa că hai să nu ne mai jucăm de-a șoarecele și pisica și, după ce o să-ți treacă vânătaia, anunță-mă ca să-ți dau ce vrei.

– Ți-am mai spus de nenumărate ori. Singura pe care o poți avea este Katy Ormond.

– Dar *ești* Katy Ormond.

– Poate, dar cine știe? Nu vreau să mă compromit în fața echipajului, spuse ea și ieși demn din încăpere.

*

* *

Dar nu fu ultima oară când îl văzu în ziua aceea. Pe la ora nouă, când citea în cabina ei, auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse ea.

Charles deschise ușa și Katy tresări, trăgându-și instinctiv pătura până sub bărbie.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

– Relaxează-te, Katy. David m-a trimis să-ți spun că radiografia a ieșit bine. N-ai suferit nici un traumatism intern, dar mi-a dat să-ți aduc unguentul ăsta.

– Înțeleg... mulțumesc.

– Dacă stai liniștită, pot să te ajut eu.

– Sunt sigură că David nu te-a rugat să joci și rolul terapeutului cu mine.

– Știe că suntem sau am fost căsătoriți. De asta mi-a dat radiografia să ți-o aduc la ora asta.

– Da. Și-a dat seama mai de mult și n-am avut nici un motiv să nu recunosc.

– Am remarcat că a devenit avocatul tău, spuse el acru.

– Serios? Nu știam că-mi ia apărarea. Cred că-i place de mine. Oricum, doctorii judecă bine oamenii.

– Poate cei bătrâni și cu experiență. David e un medic inteligent. Dar mi-e teamă că nu cunoaște prea bine natura feminină.

– Tu cât de mult o cunoști? Ah, da, știi să satisfaci o femeie în pat, dar poate numai atât. Ți-ai ales prost soția și la fel de neinspirat te-ai despărțit de ea. Un bărbat cu experiență ar fi știut să mă aducă pe calea cea bună. Eram doar un copil. Dar tu n-ai avut răbdare cu mine. Voiai o soție perfectă de la început. Iar acum, când aș putea fi perfectă, nu mă mai vrei.

Spre groaza ei, Katy se trezi izbucnind în lacrimi. Chiar în clipa aceea cineva bătu la ușă.

Înainte să-și recapete controlul și să-i spună lui Charles să nu deschidă, acesta puse mâna pe clanță. Katy își șterse repede lacrimile.

– Oh, madame Jourdain, spuse Charles ușurat. Tocmai îi spuneam domnișoarei Brown că n-a pățit nimic serios. Coastele ei sunt tefere. Doctorul Kent i-a prescris un unguent. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul dumneavoastră. O să vă las singure.

Madame Jourdain intră și, chiar dacă observase că genele de lacrimi ale lui Katy, nu arătă. Nici nu insistă când ea o asigură că n-are nevoie de ajutor. Așa că plecă împreună cu Charles, lăsând-o pe Katy singură, să se liniștească.

*

* *

Restul călătoriei se desfășură fără incidente. Traversară strâmtoarea Gibraltar și ajunseră pe coasta de est a Spaniei, acolo unde Andreas construia portul și stațiunea de vacanță.

Vremea, deși nu era la fel de frumoasă ca în Caraibe, era însorită și mai răcoroasă. Katy nu mai înotă în marea Mediterană pentru că era prea rece. Dar nu renunță la băile din piscina care acum avea apa încălzită.

La două zile după ce ancorară în port, Katy primi un mesaj de la Andreas care o invită să ia cina împreună cu el, în salonul privat.

– Ce mai faci, Katy? o întâmpină grecul. Am auzit că ai fost la înălțime. Mi s-a comunicat că ați trecut printr-o furtună destul de urâtă și ție nu ți s-a făcut rău.

Andreas îi prepară personal un cocteil aperitiv, denumit Golnar, alcătuit din vodcă, cherry, suc de portocale roșii și puțină frișcă.

Cina fu ca de obicei delicioasă. La început fură serviți cu spumă de avocado, somon afumat, urmat de piept de pui cu garnitură de ciuperci și sparanghel.

În timp ce mâncară Andreas nu-i vorbi despre proiectul în desfășurare ci despre planurile lui de viitor. Katy știa că se afla în compania unui geniu, dar tot nu se simțea intimidată așa cum se întâmpla în cazul lui Charles. Poate că de vină erau ochii fostului ei soț care o făceau să se simtă la fel de imatură ca în urmă cu patru ani.

După ce terminară de mâncat se așezară pe canapea și băură cafea.

– Ei, ce spui? întrebă Andreas. Te-ai hotărât? Rămâi pe *Artemis?*

– Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu știu ce părere are madame Jourdain.

– Te consideră egala ei. Dar dacă vrei să mai rămâi la bord, n-aș vrea să ocupi postul lui madame Jourdain. Cred că ți-am subestimat capacitățile. N-am avut niciodată intenția să te fac să lucrezi pentru mine. Aș fi vrut să fii soția mea.

– Glumești! exclamă Katy sincer surprinsă.

– Deloc. Ți se pare că diferența de vârstă e prea mare?

– Ești un bărbat fără vârstă. Sunt sigură că și peste douăzeci de ani vei arăta la fel. Dar nu te iubesc, Andreas.

– Știu. Și nici nu-ți cer așa ceva. Nu vreau să mă mai căsătoresc din dragoste. Cred că ți-am mai spus că aș vrea un urmaș. Tu mi-ai spus că ai vrea șase. Putem să ajungem la o înțelegere. Am putea clădi o căsnicie solidă, spuse el făcând o mică pauză ca să-și aprindă o țigară. M-am gândit să te cer în căsătorie mai de mult. Dar am considerat că am nevoie de o perioadă de reflecție. După ce am plecat de pe *Artemis* m-am gândit mult la tine. Iar acum, după ce m-am întors și te-am revăzut, mi-am dat seama că-mi doresc același lucru. Ai toate calitățile unei soții ideale. Poate că eu nu sunt bărbatul visurilor tale, dar te asigur că nu vei duce lipsă de nimic.

– Andreas, dar nu mă cunoști. Nici măcar nu știi cum mă cheamă. Tatăl meu a fost trimis la închisoare și am preferat să-mi schimb numele de familie. Nu mă numesc Brown.

Deși procesul lui Howard White fusese celebru la vremea respectivă, Katy nu credea că Andreas aflase despre el. Grecul se învârtea în alte cercuri, mult mai înalte, și avea alt gen de activități.

După ce Katy îi povesti întâmplările prin care trecuse, Andreas spuse calm:

– Draga mea copilă, eu m-am făcut vinovat de lucruri mult mai grave decât tatăl tău.

– Ce vrei să spui? întrebă Katy uimită.

– Una dintre companiile mele se ocupa de aprovizionarea laboratoarelor farmaceutice cu ficat de rechin și de balenă, ca materie primă pentru extragerea vitaminei A. La vremea aceea nu dispuneam decât de două vase de vânătoare. Ulterior, am dezvoltat o adevărată flotă. Mă fac vinovat de braconaj. Balenele sunt o specie protejată. Ai citit despre ultimele descoperiri referitoare la balene? E fascinant. Balenele au un limbaj propriu uluitor. Produc niște sunete timp de o jumătate de oră, pe care o altă balenă, care le aude pentru prima oară, le poate reproduce perfect. Creierul lor e capabil să rezolve situații în care mintea umană n-ar fi în stare să se descurce. Cercetătorii au descoperit că balenele există în oceanele lumii de peste treizeci de milioane de ani. Îți dai seama câte ne-ar putea învăța dacă am reuși să comunicăm cu ele? De asta spun că faptele tatălui tău sunt banale în comparație cu ale mele.

– Poate, dar știi cum e lumea. Dacă se află că sunt fiica lui, mă mănâncă de vie.

– Pe mine ar trebui să mă mănânce de viu, zâmbi Andreas îngăduitor. Dar cred că mai vrei să-mi spui ceva.

Da, mai voia să-i spună că era soția lui Cahrles. Dar n-avea dreptul s-o facă. Nu era numai secretul ei. I-ar fi spus lui Andreas totul doar dacă se punea problema să devină doamna Dracoulis.

– Sunt copleșită de onoarea pe care mi-o faci, spuse ea. Propunerea ta ar impresiona orice femeie. Dar eu nu pot accepta să mă căsătoresc din interes, cu sânge rece.

– Mai bine mai gândește-te. Nu spune nu. Și eu m-am gândit mult. Mai de mult mi-ai spus că o femeie nu poate ține un bărbat lângă ea doar prin frumusețe. La ce te refereai? Să înțeleg că ai fost îndrăgostită și ai eșuat?

– Da. Am fost îndrăgostită, am eșuat, dar încă-l mai iubesc pe acel bărbat. Mi-e teamă că-l voi iubi toată viața.

– Toată viața e mult spus. Ești tânără. Dar ce n-a mers? Era un bărbat căsătorit?

– Nu... Nu pot să-ți spun ce n-a mers. Și tu ai mai avut două căsnicii care pur și simplu n-au mers.

– Da, dar nu mă așteptam să meargă, încă de la început.

– Atunci de ce ai făcut pasul ăsta?

– Pentru că la vremea aceea consideram femeile un fel de obiecte de posesie. Nu mă judeca greșit când îți spun că și acum cred că fiecare femeie are prețul ei. Din păcate pe ambele foste soții le interesau exclusiv cadourile scumpe pe care obișnuiam să le ofer – blănuri, bijuterii, mașini, obiecte de artă... În fine. Altfel erau niște femei goale, fără virtute.

– Și nu te deranja deloc? Știai că nu te iubesc, știai că sunt atrase doar de banii tăi.

– Nu, nu mă deranja. Prima mea soție, Artemis, m-a iubit și știam că nu voi mai repeta experiența cu altă femeie. Am fost foarte fericit cu ea, Katy. Puțini sunt oamenii care au norocul să-și întâlnească dragostea. Dar toți suntem datori să încercăm. Tu ești o femeie tânără și frumoasă. Pot să-ți ofer o

viață frumoasă, copii și mulțumire sufletească. Nu-i mai bine să trăiești așa decât să-l aștepți toată viața pe bărbatul care te-a făcut nefericită?

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Charles niciodată, s-ar fi putut îndrăgosti de Andreas. Dar Charles nu numai că exista, ci revenise în viața ei și lucra pentru Andreas. Era proastă. Un multimilionar îi oferea o viață minunată, plină de lux, și ea era în stare să renunțe la tot pentru dragoste.

– Ți-am mai spus, zise Andreas citindu-i privirile în care se ducea o adevărată luptă cu ea însăși, mai gândește-te.

Deși nu mai aminti nimic de căsătorie, în următoarele zile Andreas începu s-o curteze discret. Insistă să ia mesele împreună, dar nu încercă niciodată s-o atingă fără voia ei. Singurele gesturi de tandrețe erau atunci când îi strângea ușor mâinile sau o mângâia în treacăt pe păr.

Deși erau discreți, Katy putea să parieze că tot echipajul își dăduse seama că între ei era ceva.

– Din păcate nu pot ține nici un secret față de valetul meu, spuse Andreas într-o zi. N-am cum să-mi opresc oamenii să bârfească.

Dar, într-o zi, când Katy se relaxa pe marginea piscinei, Charles veni la ea și-i spuse pe un ton furios:

– În ziua în care ți-am făcut radiografia mi-ai spus că nu vrei să te compromiți în fața echipajului.

– Da, îmi amintesc.

– Cred că ar fi bine să știi că echipajul bârfește despre relația ta cu Dracoulis.

– Are și de ce s-o facă, spuse Katy calm.

– Dumnezeule, femeie! Nu știi ce fel de om de Dracoulis? S-a despărțit de două soții doar pentru că s-a plictisit de ele. Ai de gând să pățești și tu la fel?

– Nu, Doamne ferește! Dar nu se pune problema. Am încredere în tine, Charles, și de aceea îți spun un secret. Andreas m-a cerut în căsătorie.

– Doamne! Nu-mi vine să cred! Da, pot spune că ai dat lovitura. Deci să înțeleg că-ți dorești libertatea?

Katy se uită lung la el. Evident, Charles n-avea idee că ea refuzase propunerea milionarului.

– N-o să-ți stau în cale, continuă el înfuriat. Dar cu o singură condiție...

– Ce condiție? întrebă Katy mai mult din curiozitate.

– Draga mea... spuse el ironic, privind-o din cap până-n picioare. Mi-ai oferit clipe plăcute, dar și neplăcute. În ultimul timp neplăcute. Aș vrea să mai am parte de câteva clipe plăcute cu tine, ca să-mi rămână amintiri frumoase. Poți să te măriți cu Dracoulis dacă asta-ți dorești. Dar înainte s-o faci îți mai cer o noapte de dragoste... Ultima...

Capitolul 6

– Ești diabolic! șopti ea uluită.

– Serios? De ce? Dacă ești în stare să te culci de acum încolo o viață întreagă lângă un bărbat pe care nu-l iubești, de ce ai refuza o noapte de dragoste cu un bărbat pe care pretinzi că-l iubești?

Katy ar fi vrut să-i spună adevărul, că nu putea renunța la dragostea lor, că nu putea să se căsătorească cu Andreas. Dar cinismul lui Charles o rănise profund.

Șocul revederii, urmat de alte scene emoționale care avuseseră loc între ei de atunci, îi întinseseră nervii la maximum. Katy nu mai făcea față unui alt stres. Simțea că cedează nervos. Așa că gândi: la naiba! De ce nu?

– Foarte bine, spuse ea oftând adânc. Ai câștigat, Charles.

El amuți surprins. Pe Katy o asaltă un sentiment de amuzament amestecat cu isterie.

– Când și unde? întrebă ea vesel. La mine sau la tine?

– Voi veni la tine, răspunse el încet. La noapte.

Apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

Katy închise ochii și se gândi cât de calmă putea fi viața dacă renunța la scrupule și prejudecăți. Devenise o hedonistă. Poate că semăna cu tatăl ei, așa cum o acuzase Charles în repetate rânduri. Pe lângă ea, Carly și Thalia erau mici copii.

Își aminti că doctorul Kent o avertizase că dacă Charles îl va ruga pe Andreas să aleagă între ei doi, grecul ar fi fost în stare să renunțe la ea. Oare chiar așa era? Mai ales acum, după ce o ceruse în căsătorie... Nu prea mai credea. Totuși, nu se putea răzbuna pe Charles.

În timp ce-și făcea îndatoririle din ziua aceea, Katy se gândi că imediat ce Andreas va reveni la bord, îi va spune că nu-i poate accepta propunerea și nici postul lui madame Jourdain. Nu exista cale de mijloc. Avea de gând să se stabilească în Franța. Îi plăceau țara, limba și oamenii. O va lua de la capăt – o nouă viață, fără Charles.

Din păcate Andreas se întoarse la bord însoțit de niște bărbați. O contactă pe Katy telefonic și-i spuse va fi ocupat în seara aceea, dar că i-ar face plăcere să ia micul dejun cu ea în dimineața următoare.

Seara fu încordată. Nu știa la ce oră avea de gând să apară Charles. Se retrase mai devreme în cabină, își făcu bagajele și le ascunse sub pat. Nu voia ca el să-i pună întrebări.

În seara aceea renunța la el din punct de vedere fizic pentru totdeauna. Dar avea să-l iubească toată viața. De aceea trebuia să-i ofere cea mai frumoasă noapte de dragoste pe care o trăise vreodată.

Deși nu fusese o mireasă rușinoasă și niciodată nu rezistase mângâierilor lui, de multe ori, mai ales la început, se întâmplase să se simtă intimidată în fața lui. Dar în seara asta plănuia să i se abandoneze total. Îi va arăta fără vorbe cât de mult îl iubea.

Se gândi mult dacă să-l aștepte îmbrăcată sau dezbrăcată. În cele din urmă, când el în sfârșit apăru, o găsi pe fotoliu, cu un pahar de șampanie în mână, purtând doar un lanț de aur la baza gâtului.

O clipă îi văzu silueta profilată pe perete, apoi ușa se închise în urma lui.

Katy dădu paharul peste cap și se ridică în picioare. Razele lunii ce pătrundeau pe hublou o scăldau într-o baie de lumină spectrală.

Charles se repezi și o luă în brațe. Primul sărut fu sălbatic și dureros. Mâinile lui îi frământară carnea nemilos. Katy se arcui lipindu-se provocator de șoldurile lui.

Își aminti că nu mai făcuse dragoste de patru ani și probabil că trebuia să-i amintească lui Charles să fie blând. Dar își propusese să nu-i vorbească. Când făcuseră prima oară dragoste, el știa că era virgină și se purtase cu ea cu blândețe. Acum părea foarte nerăbdător.

Și ce dacă o rănea? Nu putea s-o doară mai mult decât o durea sufletul.

Charles o luă în brațe și o aruncă pe pat. Katy îl privi cu ochii larg deschiși în timp ce el se dezbrăca.

Cu gesturi grăbite mai întâi își scoase cămașa, apoi pantalonii și pantofii. Chiloții și ciorapii zburară prin aer.

Katy închise ochii, rezistând impulsului de a-l lua în brațe. Încercă să se relaxeze și să trăiască fiecare clipă din plin. Simți salteaua cedând sub greutatea lui. Apoi genunchiul lui Charles îi desfăcu nemilos picioarele. Nu mai avea scăpare.

*

* *

Când se trezi și se uită la ceas văzu că era ora două noaptea. Charles dormea lângă ea pe spate, ocupând aproape tot patul. Katy mai avea puțin și cădea.

Se ridică într-un cot și începu să-i mângâie trupul iubit. Nu o rănise așa cum se temuse ea la început. Cel puțin n-o rănise fizic. Probabil că asta intenționase, dar nu-i ieșise.

Dar Katy plânsese. Și nu de durere. Ci din cauza vorbelor pe care voia să le audă de la el. Cât de fericită ar fi fost dacă el i-ar fi spus: „Uită-l pe Andreas. Întoarce-te la mine. Ești a mea. Mereu ai fost și vei rămâne”.

Acum, în puterea nopții – această noapte scurtă, ultima în care avea șansa să-și recâștige bărbatul – începu să facă din nou dragoste cu el. La început el nu deschise ochii, deși Katy își dădu seama că nu dormea.

Apoi nu mai rezistă și o luă în brațe. O răsuci schimbând pozițiile și începu s-o sărute.

– Să-ți amintești asta când vei fi în patul lui Dracoulis, îi șopti el la ureche.

Katy încercă să-l respingă, dar el o țintui pe pernă cu un alt sărut. Se zvârcoli, îl lovi cu pumnii, dar degeaba.

Îl iubea și îl ura. O domina fizic dar și psihic. În cele din urmă Katy cedă, scoțând un geamăt de plăcere și neputință.

În cele din urmă, pentru a doua oară în noaptea aceea, o făcu să cunoască extazul. Stelele tremurară pe cer și lumina din cabină deveni ireală.

*

* *

Se trezi din somn cu un sentiment de împlinire. Dar pacea și fericirea nu durară mult. Aproape instantaneu realiză că Charles plecase.

Se crăpa de ziuă. Katy rămase mult timp răpusă de disperare. Încercarea ei de a-l recâștiga pe Charles eșuase. Fără el viitorul părea negru. Ar fi fost mai bine dacă ar fi murit în brațele lui. Ce sens avea să mai trăiască? Pentru cine? Nimeni nu putea să-l înlocuiască.

Atunci ce o oprea să se căsătorească cu Andreas? Era mai ușor să suferi în lux. Dar Charles era angajatul lui Andreas. N-ar fi suportat să trăiască cu acesta, știindu-l pe Charles atât de aproape de ea.

Nu. Trebuia să plece undeva departe. Să încerce, dacă nu să-l uite, să învețe să trăiască fără el. Măcar ar fi liniștită la gândul că Charles trăia fericit.

În cele din urmă se ridică din pat, făcu un duș și începu să-și strângă ultimele bagaje. Parcă trecuse o veșnicie de când împachetase bagajele la Londra, înaintea plecării în croazieră.

Când luă micul dejun cu Andreas, acesta, văzându-i aerul trist, își ceru iertare crezând că motivul fusese absența lui și-i promise că se va revanșa față de ea și o va duce să-i facă cunoștință cu niște prieteni care aveau o vilă frumoasă pe coastă.

– Andreas, spuse Katy la sfârșitul mesei, luându-și inima-n dinți, aș vrea să fiu cinstită cu tine. Sper să nu fii supărat pe mine.

– De ce? M-ai înșelat? întrebă el zâmbind.

– Nu ți-am spus că bărbatul pe care-l iubesc este angajatul tău.

– Angajatul meu? Lucrează pe *Artemis?*

– Da, răspunse ea.

Zâmbetul lui Andreas îngheță.

– Cine e?

– Charles.

– Charles Ormond?

– Da. Am fost soția lui. Ne-am despărțit acum patru ani. Am avut un șoc atunci când l-am întâlnit aici. N-am spus nimic, pentru că m-am gândit că nu interesează pe nimeni. Din păcate nu i-am spus nici Thaliei. Nu m-am gândit că se poate îndrăgosti de el. Din păcate totul a ieșit mai rău decât credeam. Nu mi-am închipuit nici că tu mă vei cere în căsătorie. Trebuia să-ți spun de la început măcar că sunt căsătorită. Dar eram prea tulburată. Și încă mai sunt. Acum însă, două lucruri sunt clare. Unul e că nu vreau să mă mai căsătoresc niciodată.

– Și al doilea?

– Că n-are sens să mai încerc o împăcare cu Charles, așa că am de gând să plec de pe *Artemis*. Azi.

– Spune-mi tot adevărul, Katy, zise Andreas privind-o în ochi, după câteva clipe de tăcere. Ce s-a mai întâmplat între tine și Charles?

– La ce te referi? întrebă ea încurcată.

– Acum îmi dau seama că el e de vină pentru starea în care te afli. Ce s-a mai întâmplat între voi doi cât timp am lipsit?

– Am sperat să ne reluăm viața împreună. Dar am eșuat. E clar că nu mai am loc în viața lui.

– Știe că te-am cerut în căsătorie?

– Da. Și imediat mi-a oferit libertatea. Era o vreme când refuza să se despartă legal de mine. Atunci speram că poate într-o zi mă va dori înapoi în viața lui.

– Spuneai că vrei să pleci azi. Unde te vei duce?

– Mă gândeam să încerc la Paris.

– Ai prieteni acolo?

– Nu. Dar mă voi descurca. Știu bine franceza.

– Dar fonduri ai?

Nu se gândise la bani. Avea strânse niște economii, dar abia dacă-i ajungeau pentru drum și câteva nopți la un hotel ieftin.

– Chiar dacă simți că nu poți fi soția mea, continuă Andreas văzând-o că tace, nu văd de ce n-am rămâne prieteni. Draga mea, te rog lasă-mă să te ajut până reușești să te pui pe picioare. Am un apartament liber la Paris. Poți să-l folosești până îți vei găsi o slujbă și vei putea să-ți închiriezi propria casă.

– Ești prea bun, Andreas. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Lasă asta. O să-ți rezerv un loc la avion și te va aștepta un șofer la aeroport.

– Dar nu voi lua avionul. Am de gând să plec cu trenul.

– Nu se poate. O să-ți cumpăr eu bilet de avion și dacă vrei, poți să te revanșezi cum crezi tu de cuviință, când vei putea. Acum cred că mai ai de împachetat. Mi se pare că la ora unsprezece este un zbor de la Malaga la Madrid.

La ora prânzului Katy zbura deasupra munților Spaniei, după ce se despărțise de Andreas la aeroport. Insistase s-o conducă personal. Katy se întrebă dacă Charles o văzuse plecând. Oricum va afla mai devreme sau mai târziu.

Zborul de la Madrid la Paris avu o întârziere de câteva ore, așa că ajunse noaptea în luxoasa locuință al lui Andreas din mijlocul Parisului.

Apartamentul nu era locuit. Femeia care avea grijă de el plecase acasă după ce-i umpluse frigiderul.

După ce despachetă făcu o baie fierbinte, se îmbrăcă în pijama și se întinse în fața televizorului, cu o tavă plină de bunătăți lângă ea. De mult nu se mai răsfățase așa. Din păcate starea asta nu putea dura prea mult. Trebuia să înceapă de a doua zi să-și caute o slujbă.

Andreas îi telefonă ca s-o întrebe cum se simte.

– Nu-mi place să te știu singură la Paris. Ar fi fost bine să cunoști pe cineva care să te ajute la nevoie.

– Mă descurc singură. Iar apartamentul tău e mult mai confortabil decât camera oricărui hotel de lux.

Ar fi vrut să-l întrebe cum reacționase Charles când descoperise că plecase. Dacă Andreas nu-i spusese nimic, probabil că aflase de la madame Jourdain.

– Te mai sun mâine dimineață. Dacă vrei, pot să vorbesc cu o prietenă care locuiește în apropiere să te ajute să te descurci în primele zile.

– Mulțumesc din suflet, Andreas, dar nu e nevoie. Și așa ai făcut prea multe pentru mine.

*

* *

La ora unu noaptea, după ce abia reușise să adoarmă, o trezi soneria interfonului. O clipă, până se dezmetici, nu-și dădu seama ce o speriase. Apoi își aminti că femeia care o condusese la apartament îi spusese că ziua blocul avea portar, dar noaptea, cei care voiau să intre în bloc, trebuiau să folosească interfonul sau cheia.

Speriată se întrebă cine putea fi la ora aceea. Poate că persoana de jos greșise apartamentul. Dar soneria continuă insistent. Ridică receptorul și întrebă în franceză:

– Cine e?

– Katy? Sunt eu, Charles. Deschide-mi ușa!

Era un ordin, nu o rugăminte.

Charles era la Paris! Dumnezeule, cum ajunsese acolo? Și de unde știa unde locuia?

– Ce vrei? întrebă ea cu voce tremurândă.

– Trebuie să discut ceva cu tine.

– La ora asta? Știi cât e ceasul?

– Unu și zece. Poți să dormi până mai târziu mâine, dacă poftești. Acum deschide-mi.

– Nu putem sta de vorbă mâine dimineață?

– Nu. Trebuie să discutăm acum! Îți promit că nu mă ating de tine.

Katy ezită. Probabil că Andreas îi dăduse lui Charles toate detaliile. Dar cum îi permisese grecul să plece de pe iaht?

– Bine, spuse ea roasă de curiozitate, și apăsă butonul care deschidea ușa de la intrare.

În nici un minut Katy auzi o bătaie precipitată în ușă. Nici măcar nu apucase să se spele pe față și să se pieptene. Deschise, și Charles intră, cu un bagaj voluminos în mână.

– De ce m-ai mințit? întrebă el.

– Te-am mințit? La ce te referi?

– M-ai făcut să cred că ai de gând să te căsătorești cu Dracoulis.

Katy încercă să se îndepărteze de el, dar Charles o prinse de mână și o trase înapoi.

– Ascult, spuse el nerăbdător.

– Acum cinci minute mi-ai promis că nu te atingi de mine, spuse ea încet.

– Știi bine că nu te-aș fi forțat să faci nimic împotriva voinței tale. Dar am crezut că ai de gând să te vinzi.

– Îl subestimezi pe Andreas, spuse Katy rece. Chiar și dacă n-ar avea atâția bani ar fi un bărbat cu succes la femei. E bun, calm, răbdător... Tu nu semeni cu el, Charles. Purtarea ta de aseară spune totul despre tine.

– Cum crezi că m-am simțit dimineața, când am descoperit că ai plecat? răspunse el printr-o întrebare.

– Cum?

– Nu știu dacă ți-ai dat seama ce a însemnat să te iubesc și să realizez că tu nu ții la mine îndeajuns încât să renunți la stilul tău de viață. Mi-am dat seama că și eu am greșit pentru că n-am trecut peste lipsa ta de maturitate și n-am încercat să te fac să te schimbi, să-ți deschid ochii. Dar și

eu am suferit. Apoi mi-am găsit echilibrul în muncă. Asta până să apari din nou. Iar noaptea trecută m-a întors pe dos.

– Tu ești vinovat pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută.

– Eram sigur că nu vei accepta. Dacă n-ai fi acceptat, n-aș fi forțat nota. Nu știai asta?

– Știam doar că bărbații pot face sex fără să simtă nimic în inimă. Deja îmi spuseseși că nu mă mai iubești. Și astă-noapte, în pat, nu mi-ai spus nici un cuvânt de dragoste. Am simțit că nu însemn nimic pentru tine. Eram doar o simplă femeie cu care făceai sex.

– Cum puteam să-ți spun că te iubesc, știind că ai de gând să te căsătorești cu Dracoulis? Astă-noapte aproape te-am urât că m-ai lăsat să fac dragoste cu tine. Speram să mă refuzi. Nu te-aș fi condamnat dacă îi acceptai propunerea lui Dracoulis. Orice femeie cu capul pe umeri ar fi făcut-o în locul tău. Astă-noapte, când m-ai trezit, îmi venea să te omor gândindu-mă ce fel de femeie deveniseși.

– Nu ți-a trecut nici o clipă prin minte că încercam în ultimul ceas să te recâștig?

– Nu. Până azi-dimineață, când Dracoulis m-a chemat să stăm de vorbă. Mi-a spus că l-ai refuzat, că știe ce e între noi, și că ai plecat. La început n-a vrut să-mi spună unde ești. Dar când a văzut că-mi pierd cumpătul a cedat.

– Doamne, Charles, și cariera ta? întrebă ea îngrijorată, gândindu-se mai mult la sacrificiul pe care-l făcuse el decât la ceea ce însemna acesta.

– Cariera mea n-a avut de suferit. Și, oricum, nu mi-ar fi păsat. Dacă Dracoulis te-ar fi lăsat să pleci fără să te întrebe unde te pot găsi, aș fi fost în stare să-l omor. Doar tu ești importantă pentru mine. Mâine dimineață trebuie să-l sun și să-i spun că m-am împăcat cu tine. Așteaptă cu nerăbdare telefonul meu.

Charles o mângâie pe cap, privind-o cu blândețe, ca-n vremurile bune.

– Am reușit să te fac să mă detești? întrebă el.

– Nimic din ce mi-ai putea face nu m-ar determina să te detest, Charles, șopti ea.

El o strânse în brațe și spuse:

– Ce prost încăpățânat am fost! N-am vrut să văd că ai devenit femeia pe care mi-o doream la început. De fapt am fost un prost că te-am lăsat să pleci. Trebuia să te înțeleg, să fiu răbdător... Ți-am cerut prea mult, Katy.

– Nu, a fost vina mea. Voiam ca totul să fie ca mine. Eram insuportabilă, știu. Oh, Charles, spune-mi că mă mai iubești.

– Niciodată n-am încetat să te iubesc, spuse el sărutând-o.

Katy se agăță de el nevenindu-i să creadă ceea ce trăia. Totul părea un vis frumos. Charles se întorsese la ea și o iubea!

– Dumnezeule, șopti el, ce dor mi-a fost de tine, iubita mea!

*

* *

Când se trezi Katy, soarele era sus pe cer. O clipă nu-și aminti unde se afla. Apoi ceața se risipi și-și aminti cât de fericită era. După patru ani de suferință se simțea în sfârșit o femeie împlinită.

Ușa se deschise și în prag apăru Charles, cu o tavă în mâini.

– Te-ai trezit, în sfârșit. Credeam c-o să dormi toată ziua. Vrei să te speli înainte de micul dejun?

– Da, spuse ea zburând spre baie. Cât e ceasul?

– Aproape douăsprezece. Nu sta mult!

– La ce oră te-ai trezit? întrebă ea după ce reveni în dormitor.

– Pe la nouă. M-a trezit Dracoulis. Era nerăbdător să afle deznodământul.

– Și ce i-ai spus?

– Că aș vrea să-mi dea concediu o lună, ca să pot să-mi petrec liniștit o a doua lună de miere împreună cu soția mea.

– Și ce ți-a spus?

– Că nu mă lasă să lipsesc mai mult de două nopți.

– Doamne, nu! Și cum vom face?

– Cred că are de gând să mă promoveze în locul căpitanului Longhurst. O să-ți dea voie să stai cu mine la bordul iahtului. În mod normal i-aș fi refuzat oferta. Dar mi-a explicat

motivele pentru care te-a cerut în căsătorie. Așa că prezența ta la bord nu-l va deranja. dar trebuie să ne gândim ce vom face când vor apărea copiii.

– Copiii? întrebă Katy visătoare. Mai putem aștepta câțiva ani. Deocamdată mă mulțumesc doar cu tine, îl tachină ea.

– Ai dreptate. Până una-alta am niște planuri care sper să-ți convină.

– Ce planuri?

– Am închiriat o mașină cu care vom merge până-n Spania. Am închiriat o cameră la hotel pentru la noapte. Și m-am gândit că în drum, putem trece pe la Fonatainebleau, ca să-ți arăt casa mea.

– Oh, da, minunat!

Mai târziu în ziua aceea, Katy avu o senzație de *déjà-vu* vizitând casa lui Charles. Era exact așa cum și-o închipuise în fantezia ei. Apoi se duseră la hotel și petrecură o noapte de neuitat. Charles o înscrisese în registru sub numele de Katy Ormond. În sfârșit era soția lui cu numele, cu trupul și cu sufletul.

Îi plăcuse Franța dintotdeauna. Deși în majoritatea timpului vremea nu era așa de însorită ca în Spania, nu-i păsa. Petrecuse patru ani înnorați. Prezența lui Charles îi însenina viața.

Lunga călătorie nu i se păru deloc anevoioasă. Aproape tot drumul se relaxă privindu-și bărbatul din semi-profil și gândindu-se cât de norocoasă era. Din când în când și el întorcea capul spre ea, zâmbindu-i cald.

A doua noapte și-o petrecură într-un castel transformat în hotel. Patul cu baldachin era imens și-i amintea lui Katy de patul dogal al lui Andreas. Poate că și acesta era tot venețian. Oricum, nu conta. Era numai al lor.

Când se băgară în pat, cu o sticlă de șampanie alături, Charles spuse în glumă:

– Să sperăm că salteaua nu e antică.

Râseră, se sărutară, toastară pentru viitorul lor împreună și iar se sărutară, încercând să umple golul pe care-l lăsaseră patru ani de absență. Acel gol care putea fi umplut numai de persoana potrivită.

Și ei erau făcuți unul pentru celălalt.

Sfârșit